

המחיר: 30 שקלים (כולל פוסט)

שנת 46

80 עמודים

היזום - 2335

מ"א פריזיט"ב, 2.6.1982

פז

פז

מזל

היא

שוא

אין

פז

פז

פז

פז

ימר יעקבסון טמיר

איזה לייב שותיתם היום?

- תפוזים, לימוןדה, אשכוליות או תפוחי עץ.

פנטה

הטרגדיה של רומי

מה גרם לרומי שניידר לשים קץ לחייה? מרוע טושטשה ההתאבדות? הסיפור שמאחורי הפרשה הטראגית של כוכבת הקולנוע האוסטרית, שנמצאה מתה בדיירתה.

76

אודי נגד אבא

כתבאי שום מוזעזע נגד משה דיין פורסם על ידי בנו בכורו. מה גרם לאודי דיין לחשוף בצורה אכזרית את דמות אביו ולהציגו גו כרודף בצע חולני, כסופר קזוקי, כקצין כושל וכאישיזנונים?

6

בודדה בקאהיר

בראיון חושפני מספרת ניצה בראישר כיצד פקד משבר את חייה נשואיה בימי הכיכובות הניתוק בקאיר, ועד אהבה תה למצריים ולעמה.

71

לא שריר, לא קיים

לא בכל יום יוצא מנכ"ל של מוש"ר רד ממשלתי נגד השר שלו, ומאשים אותו בחרם הענף שהוא מפקד עליו. זאת עשה אבי ברק, מנכ"ל משרד-התיירות, שהתפטר והתמאשר את כל מענות העולם הזה על פעולות דת הראווה והסרק של השר שריר.

29

דני ברמן

של חיפה

הוא רימה את אחד מגדולי הקב"לנים, פסיכולוגית וגרפולוגית. הוא המציא פטנטים מחורכמים. העולם הזה חנף שף דמותו של דודן האנף וקרוב הח"כ.

23

אמהות הכדורסל

הן עקרות בית. הן אמהות. הן כוכבות כדורסל. איך הן מתפייקות?

56

סיגור בצרות

לעורך-הידן אליהו קדר, סיגורים של כמה מראשי העו"ם התחתון, יש צרות. האם זוהי ניקמתם של פרקליטי המדינה?

15

טראומה של נאנסת

סיפורת המזעזע של אשה שנאנסה, ושהמישטרה מנעה ממנה לזהות את האנס. המשך הסיפור על האנס: כל אשה היא קורבן פוטנציאלי לאנס!

60

אהבת גברים

אהבתם של שני גברים הנמוכססואליים גרמה לטרגדיה. רימוך-היד התפוצץ מתחתם.

52

קיא קי

זה היה לפני 25 שנים בדיוק, בראשית יוני 1957. הגדה המערבית היתה חלק מירדן, רצועת-עזה היתה כבושה בידי מצריים (שקיבלה אותה בחוזה בידי ישראל כמה שבועות לפני כן, אחרי שנתפסה במלחמת-סיני).

באותו שבוע פירסם העולם הזה (1025) מיסמך, שהיה אז מיוחד-במינו: התוכנית הראשונה להקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל, ולהקמת פדרציה בין ישראל ופלסטיין.

זה היה עשר שנים ושלושה ימים לפני מלחמת ששת-הימים, שבמהלכה כבש

התוכנית כיוני 1957 רק כד!

צה"ל את הגדה והרצועה. אש"ף קם רק כעבור שבע שנים, וגם תנועת פת"ח לא נולדה עדיין.

התוכנית, שפורסמה בחתימתה, השתרעה על גבי ארבעה עמודים, וכללה מפות ונתונים סטטיסטיים. אפשר ללמוד על תוכנה על פי כותרות כמה מסעיפיה:

- "ארץ-ישראל היא יחידה אחת."
- "ארץ-ישראל היא מולדתם של שני עמים."
- "קיימות שלוש אפשרויות: חלוקה, השמדה או שותפות."
- "המילחמה מובילה למבוי סתום."
- "לא יקום איחוד הארץ אלא בדרך של שותפות."
- "השותף הראשון הוא מדינת-ישראל."
- "השותף השני יהיה פלסטיין הר-משוחררת."

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, סל. 03-232262/3/4. תא-דואר 136. העורך הראשי: אורי אבנרי. עורך-תכנית: יוסי שנק. רכזי מערכת: שרית ישי ושזמה פרנקל. עורכי כותוב: תמו מוטוביץ וגיורא נוימן. צלמי מערכת: ציון צפריר וענת פרוסטי. ראש המינהלה: אברהם סיטון. מחלקת המודעות: רפי זכרני. המו"ל: "העולם הזה" בע"מ. מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן-אביגדור. הפצה, "גד" בע"מ. גזופות צינקופריה, "בספי" בע"מ.

• "הצעד הראשון. לאיחוד הארץ הוא שבירת הממלכה ההאשמית הירדנית." (בסעיף זה הצעתי שישראל תעניק לתנועת-השיחרור הפלסטינית בגדה כסף, נשק ותחנת-שידור, ותעמיד לרשותה את קשריה הבינלאומית של ישראל ומקום-מושב ל-ממשלה פלסטינית גולה.)

• "איחוד הארץ יקום על-ידי פדרציה של מדינת-ישראל ומדינת-פלסטיין, שתשא את השם איחוד הירדן."

• "ממשלת-האיחוד תיבחר על-ידי תושבי הארץ" (בנתונים הסטטיסטיים, שצורפו לתוכנית, נאמר כי המדינה הפלסטינית תכיל 1.57 מיליון נפש, וכי יחד עם ערביי-ישראל תהווה האוכלוסיה הערבית בארץ 1.77 נפש, לעומת 1.8 מיליון יהודים.)

• "לכלכלת הארץ תהיה מאוחדת."

• "ממשלת האיחוד תזדהה עם תנועת-השיחרור של עמי אסיה ואפריקה."

• "איחוד-הירדן יהיה מרכז התנועה לאיחוד המרחב השמי כולו."

כמה פסוקים שפורסמו אז — לפני 25 שנים — נראים כאילו נכתבו בימים אלה, כחוכמה-שלאחר-מעשה. למשל:

"אם תכבוש ישראל את כל הארץ, יחד עם יושביה, תקבל על עצמה את כל המיגרעות של מדינה דו-לאומית, מבלי לזכות אף באחד מיתרונותיה. היא תצטרך לדאוג לאוכלוסיה כבושה וגדולה, מפרת ועניה, ואילו המצור של עמי-ערב עליה יגבר."

• "הנאמנות לארץ-ישראל, הנאמנות ל-אומה העברית והנאמנות לאומה הפלסטינית אינן סותרות זו את זו, כי אם משלימות אחת את רעותה."

• "התוכנית), שתחזיר לעם-פלסטיין את עצמאותו, את הבסיס להתפתחותו החופשית, את גאותו ואת זהותו הלאומית, תיתן מיפנה לתנועת-השיחרור הפלסטינית, תחת להיות מכוננת לאפיקים של מילחמה והרס עצמי, יהיה בכוחה להפוך לתנועה פוריה, לטובת הארץ ובניה."

• התוכנית מסתיימת בחזון לטווח רחוק: "הקמת) חבר העמים השמיים, כמיסגרת חופשית של כל הארצות השמיות השואפות לתת פעולה להתחזרת הפריחה התרבותית, העצמאות המדינית והשיגשוג הכלכלי ל-מרחב כולו."

בהקדמה נאמר כי התוכנית חוברה על-ידי עוד ב-1954, בשותפות עם חבר ערבי (תכונה היתה לרוסטום בסטוני, שירד אחרי-כך מהארץ). עיקריה נכללו, לאחר-מכן, במיסמך שנקרא המינשר העברי, שפורסם כמה חודשים לאחר מכן.

לוי אשכול

קאן 1982

עדנה פיינרו מדווחת על האווירה בפסטיבל קאן, על התורכי שברח מהכלא ועל מעלליהם של הכוכבים והכר ככות (מימין: אן מר-גרט).

46

מדורים קבועים:

43	התיכון, יורדים וכדורגלים	4	תשקוף
50	שידור — בלונזס, הקשר הדרוני	5	במדריח
51	לוח מישרים — ישראל וירדן	10	אתה והשקל
	מה הם אומרים — חייקה גרוסמן,	16	מיכתבים
	מיכה חריש, אמנון לוי, אמנון ברזילי,	18	תשבצופן
54	אריה פלוגה, דן בן-אמוץ	22	הורסקופ — מזל תאומים
58	איש ממאדים — אמור, שיבולת		עולם קטן — ארגנטינה, דרוס
	חלון ראווה — לעשות מיני מאלטע	27	קוראה, אל-סלבדור ובגין
62	זמך של נייר — שבוע הספר,	31	אנשים — מיסאל-בזק על אודי דיין
	זאכך	35	כלזנים
64	הספרים המומלצים על-ידי העולם הזה	37	הנרון — היס שלנו
	זה היה העולם הזה שהיה —		יומן אישי — מוות לפולשים, רמת
66	מאריין מונרו ויעקוב חזדורוב	38	הגולן, סיפורו של 1979
74	רחל מרחלת		לידות ישראל — מסיבת השבוע,
78	ספורט		שבועות בתל-אביב, נואיבה של היס

תשקיף

גדר מערכת בסיני

גדר מערכת, המיועדת למנוע חדירות והברחות, מוקמת לאורך החלק הצפוני של הגבול החדש שבין ישראל ומצרים. הגדר דומה באמצעייה הכבדה שזה לזו שבצפון הארץ, והיא מותקנת על ידי מופע של התעשייה האווירית.

ברפיח ממתניים

לבגין

תושבי מחנה הפליטים קנרה, שבצד המצרי של העיר רפיח, ממתנים למחנות של ממשלת ישראל, שתעביר אותם לצד השני של העיר, לפני ישוב הסדר הפיזיים עם המצרים.

ברפיח חוששים ישראל מנסה לדחות את ההעברה לתקופה בלתי ידועה, בטענה שקודם כל יש לממש את החלק המצרי בהסכם.

הידקלייה"

במיכמורת

אישיה עסקים ראובן גרום מתכוון להקים בחוף מיכמורת את כפרהנופש "הדקלייה", על צורתו המקורית כפי שהיה קיים בחוף צפון סיני. למחנה דיגני, מבני הדקלייה המקורי, אין קשר לכפר החדש.

הליברלים נאבקים

בטלוויזיה

חטיבת הליברלים נערכת לזיכרון מושלם, שיגרום להיסוד הטלוויזיה הישראלית. הכוונה היא לחוקק חוק שלפיו אגרת הטלוויזיה לא תיגבה עוד על ידי הרשות עצמה, וכך למעשה למנוע אפשרות של גביית כספים עצמאית של רשות השידור. בוויכוחים גורמים שונים בליברלים לזירוז הקמתו של הערוץ השני, שיהיה בשליטתם.

זמיר מאיים

על הרדיו

בהמשך מישפט שנערך בפרומו המישפטי של הצנזורה לכתב המדיני של הרדיו, שימרון שיפר, אחרי שהפר, כביכול, את הוראות הצנזורה, שבו הוא יצא זכאי, התערב היועץ המישפטי לממשלה בפרשה. יצחק זמיר זימן לזיכרון את מנהל הרדיו, גידעון זביארי, ואת מנהל מחלקת החדשות של קול ישראל, עימנואל הלפרין, ואיים באפשרות של מישפט על פירסום דברים בייחודיים.

הרדיו שידר כתבה של שיפר, שבה פורטו טענות השרים שהתנגדו או צידדו במלחמה בלבנון.

בתי מרקחת

בכל פינה

יושבראש ועדת החוקה של הכנסת, אלי קולאס, יזום

שינוי בחוק, שיאפשר פתיחת בתי מרקחת, זה ליד זה, בעיקבות ביטול הרדיו של 500 מטר הנדרש כיום בין אחד לשני. הטענה היא שמכיוון שכיום נבנים מרכזים מיסחריים, הרי שלא יתכן שבמרכז אחד יהיה רק בית מרקחת אחד. יריבו של קולאס טוענים שהסיבה היא אחרת. התיקון אמור לשרת את הרוקחים הגדולים, שבזמנו התארגנו באופן עצמאי. ייצג אותם עורך הדין אמנון רוזנשטיין, שקולאס היה מתמחה במישרו עד לפני כחצי שנה.

אורגד ומילוא

הפסידו

סילום ראשוני של תוצאות הבחירות הפנימיות בתנועת החרות מצביע על אובדן כוח ממשי ליגאל כהן-אורגד ולרוני מילוא.

מילוא נשחץ על ידי אנף האירגון, שבו שולט מיכה רייסר, לפקח על הבחירות בסניף באר שבע הכיעותי. הוא נשאר שם ברוב שעות היום, והפסיד את מרבית כוחו בתדאכוב.

שינויים

במיחלק הסמים

במישטרה מתוו תדיאכוב הוחלט להעביר מתפקידו את ראש מיחלק הסמים ביחידה המרכזית, רבפקד אמנון שמש. במחוז קיימת ביקורת קשה על תפקוד המיחלק, בעוד שבמחוזות אחרים נערכים בוה אחר זה מיבצעים, תוך שימוש בסוכנים מוסווים, שבמהלכם נעצרים עשרות סוחרים סמים.

במיסגרת האירגון מחדש של המיחלק, מתכנן מפקד המחוז, ניצב אברהם תורגמן, להעלות את המיחלק לסדר גודל של מיפג. הדבר נעשה על-פי התפיסה שהנהיג תורגמן, שלפיה סוחרים סמים אינו רק אחד הפשעים החמורים ביותר, אלא גם גורם לביצוע פשעים אחרים.

המישטרה בבורסה

המישטרה התבקשה על ידי הרשות לניירות ערך לחקור פרשה של עבירות שנעברו על ידי כמה פקידים ויועצים לניירות ערך בבנק שאיננו נמנה עם הקונצרנים הגדולים. העבירות המיוחסות לחשודים נעברו על חוק הרושח לניירות ערך, ונוגעות במניפולציות בהיקף חסר תקדים, שנעשו לאחרונה בבורסה ומחוצה לה.

נגד הקלות לואוסת

קבוצת ח"כים, בראשותו של בני שליטא, מתארגנת למניעת קבלתו של תיקון לחוק הראיות, שיקל על מתלוננת על אונס. על ידי התיקון יודרש כבית המישפט, "דבר מה" נוסף, ולא "סיוע", שיהיה נתון לשיקולו של השופט.

צנזורה בוצרת

מישטרת בצרת מנעה קיום הצגת יחיד בשם הביצה של השחקן עיסא עבאס, בטענה שהמחזה לא הוגש לביקורת המועצה לביקורת סרטים ומחזות. אותה הצגת היחיד בעברית, בשם "לא נעים", הוצגה ברחבי הארץ במשך כשנה וחצי, ללא אישור הצנזורה.

המצרים נגד

חוברות מין

אנשי צבא מצריים בכירים בסיני פנו לגורמים ישראלים ועמדו על כך שחילונים ישראלים הנמצאים במגע עם חיילים מצריים לאורך הגבול, יהיו דרו מהעביר להם חוברות מין שונות. בצה"ל מתייחסים לבקשה כמובדי ראש, וחוטל איסור חמור על העברת כתבי-עת שיש בהם אפילו פירוטומות בעירום.

חוק החוזים יעבור

חוק החוזים האחדים יעבור בקרוב בקריאה שנייה ושלישית, למורת רוחם של הגורמים המרכזיים במשק. החוק, הבא להגן על טובת האזרח כאותם פעילים המשתמעים לשני פנים, או שאינם נהירים לצרכן, עורר התנגדות רבה בקרב הבנקים, חברות הביטוח וגורמים אחרים.

סופרים ללא יעוץ

קבוצת סופרים, חברי אגודת הסופרים, עומדת לצאת במיתקפה נגד ועד האגודה, המזניח לדעתה את זכויות הסופרים של חברי האגודה.

אחת הדרישות היא שהאגודה תממן יועץ מישפטי, שיוכל לבדוק את החוזים שעליהם חותמים הסופרים עם המוילים השונים.

כובעים חדשים

למישטרה

מישטרת ישראל הזמינה מארצות הברית כובעים חדשים לקצינים. כובעים אלה יהיו מצולעים, להבדיל מהכובעים שבשימוש, שהם מעוגלים. במסגרת השינויים, שעליהם החליט לאחרונה מפקד המישטרה, רבניצב אריה איבצן, הוחלט גם להחליף את תעודות המינוי של השוטרים את התצלומים בשחור-לבן בתצלומים ציבעוניים. אנשי המישטרה מצטלמים בימים אלה, כדי לבצע את השינוי.

הרפז בעבודות חוץ

השחקן שרגא הרפז, שעונשו הומתק על ידי נשיא המדינה מחצי שנה לחודשיים, עושה עבודות חוץ במישטרה באר שבע, במחלקת התעבורה.

הרפז ביקש שבתקופה זו הוא יוכל להעלות הצגה עם אסירים בכלא באר שבע, אפילו אם יידרש להאריך את תקופת עונשו מעבר לחודשיים, אך הנהלת הכלא סילבה.

הרפז עובד במישטרה עד השעה שלוש בצהריים, וממשיך להופיע כרגיל בערבים בתיאטרון באר שבע.

מדוע פוטר המנכ"ל?

פיטוריו המפתיעים של מנכ"ל משרד התקשורת, גידעון לב, הידוע כאיש מיקצוע מעולה, אינם מוסברים בחוגים שונים בליכוד ובסיווגו של שרי התקשורת להצר את צעדיו של המנכ"ל הבכיר, אלא בסיבה אחרת. מרדכי ציפורי אמור לעסוק בענייני הערוץ השני או הטלוויזיה בכבלים. לשם כך הוא זקוק למנכ"ל ממושמע, שלא יצמצם את תפקידו של ציפורי בפרוייקטים.

שליטא ורנר מאיימים

נציגי איגוד העובדים הליברליים בכנסת, בני שליטא וצבי רנר, מאיימים לפרוש מהחטיבה, ואף להצביע בהצבעות מכרעות לפי שיקוליהם, אם הליברלים לא יקבלו את תביעות האיגוד לייצוג הולם בכנסת. בליברלים אין מודאגים מסכנת הפרישה, אלא משיקולידעת מופעה של השניים, כאשר קודמיהם יהיו דרושים בהצבעות איראמון.

אמדורסקי נגד

בן אמוץ

הזמרה המיסעוד בני אמדורסקי, מבצעו החדשים של "החמאם" היפוואי, הנריה, אחרי הצגה אחת למוזמנים את התוכנית הסאטירית של המועדון, "אהלן וסהלן", שחיברו דן בן אמוץ וחיים הפר. התוכנית היא מישל-ערב החדשים, עיבוד מחודש לתוכנית שהוצגה לפני 15 שנה בשם מישל-ערב.

זוהי תופעה חריגה

לחזוטיין: הרמטכ"ל מוכר

כמו רוכב את הסחורה

ששמה מילחמה.

זוהי תופעה שאין כדוגמתה בי מדינה דמוקרטית. ראש המטה הכללי, החייל הראשון במדינה, הולך מבית-ספר לבית-ספר, מכיתה ל-כיתה, כמו רוכל, ומוכר סחורה. הסחורה היא: מילחמה.

נראה כי מניו וגמור עם רפאל איתן לזכות ברגע האחרון, במילי-חמה שלו, בטרם יסיים את ה-קאריירה הצבאית. התופעה של רפול, העושה "לוביאנג" למען ה-מילחמה, והבא לשדל בפומבי את ה-הציבור והשילטונות להניח לו לפי-לוח לבבנון, היא חריגה לגמרי. שר הביטחון, אריאל שרון, מת-נהג בצורה דומה. מזה כמה חודשים הוא מפציר, משדל, מתחנן, לוחץ,

הרמטכ"ל למכור מילחמה

דוחף, מושך למילחמה בלבנון. השבוע אמרו לו האמריקאים כי ושינגטון (ראה להגו), בלשון ש-אינה משתמעת לשתי פנים: "לאוי". אך שרון הוא פוליטיקאי, ומותר לו לנהל תעמולה לדיעותיו הפר-ליטיות, גם כשהן כרוכות בדם וברמעות, בהרס של אוכלוסיה שלמה ובאלפי הרוגים. לא כן ה-רמטכ"ל. הוא עומד בראשו של צבא עממי, אשר חייליו שייכים לכל המפלגות ודוגלים בכל ה-דיעות. הרמטכ"ל חייב לסמל את דות זו. העומדת מעל לחילוקי-הדעות. תחת זאת הוא פועל באר-פן שיטתי, מאז יומו הראשון ב-תפקיד, להרס הקונסנוס העל-מפלגתי העל-השקפתי של צה"ל. בהטיפו למיבצע צבאי אשר חלק גדול מאוד בציבור פוסל אותו, ושגם מדינאים ניציים כמו יצחק רבין שוללים את תכליתו ויעילותו, מניף רפאל איתן שוב גרון על תשתית זו.

מדיניות

שוריהבר בושינגטון

גם כשעושים דברים מזוכמים, אין מדברים עיניהם, אך פוליטיקאי אינו יכול לשתוק.

פוליטיקאי ישראלי אינו יכול

לשתוק. זהו כלל ידוע. מאז ימי משה דיין, מעבירה אותם תאוות-הפירסומת על דעתם. אך לא בכל יום מתיר שר ישראלי את חרצו-בוהלשונו בהר"ל, כפי שעשה שרון השבוע בושינגטון.

הנושא: הסיוע הצבאי של יש-ראל לאיראן.

עצם המישלוחים של ציוד ונשק מישראל לאיראן היה סוד גלוי. עיתונאים אחראים, וביניהם צוות בריטי, חקרו קשרים אלה ופירסמו את הגילויים. היה גם סביר להניח כי האמריקאים נתנו בחשאי את הסכמתם למישלוחים אלה. כמו במקומות רבים אחרים, פועלת כאן ישראל כסוכנת-חשאית של ארצות-הברית, שאינה רוצה לספק נשק לגורם מסוים, כדי שלא להת-לכלך, והמשאירה את העבודה ה-מלוכלכת לישראל. היה כדאי ל-אמריקה להשאיר דלת פתוחה ל-איראן, באמצעות ישראל, בעודה תומכת בעצמה בעיראק.

אולם כלל-ברזל הוא בי אין מדינה מודה לעולם בגלוי בניהול משחק מלוכלך כזה. יש הבדל עצום בין ידיעת הדברים, כשהם בגדר שמועות או גילויים בלתי-מאושרים, ובין הצהרה עליהם בפומבי.

רמו עבה כעץ. הבחנות דקות כאלה אינן ידועות לאיראן שרון. הוא הגיע לאמריקה בלוויית היועץ החדש שלו לפירסומת, העיתונאי אורי דן, והוא ראה בעניין האי-ראני מן טוב למכונת-הפירסום. הוא גילה את הדברים, וקצר מייד סנסציה גדולה - וגם סערה של זעם בחוגי הממשלה האמריקאית, שפניה הולבנו ברבים.

שרון הסתבך מייד בשורה של סתירות, אשר העיתונאים התוק-פניים בארצות-הברית עטו עליהן בחדווה. בין השאר אמר כי ישראל צריכה לעזור לאיראן כדי לחסום את עיראק המסוכנת, ושבסך-הכל נשלחו כמות קטנות של ציוד.

זהו דבר והיפוכו. אם צריכים לעזור לאיראן, משיקולים של אינ-טרס ישראלית, לא היה שום הגיון בהגבלת הכמות, ואם הגובלו הכמות, נובע מכך שזהו עסק שלילי, שנעשה מטעמים של רדי-פתיצע בלבד.

לא זה בלבד ששרון הביך ב-גילוייו את האיתן-אללה רוה-אללה רומיני ואגשיו, המקללים את יש-ראל בפומבי וששעמים ביום, אלא שהוא גם השמיע רמו עבה כעץ. הוא אמר כי כדאי לשמור על הקשרים עם הצבא האיראני, מפני שבבוא היום הצבא הזה "יחזור לטהראן". משמע: יחולל הפיכה לטובת ישראל והערב.

מבחינת מעשית, זוהי הנחה מופקת ביותר. אך אזה כלל היה סיכוי לכך, הרי גילוייו של שרון על הקשרים הסמויים בין הגנרלים האיראניים ובין האויב ה-הציוני, שמטרתם לחולל הפיכה נגד חומיני, בוודאי לא עזרו להם.

מכובד שחור. האמריקאים היו נבוכים. המרחב דומה עתה לחנות-חריגיה. ארצות-הברית תומכת ב-עיראק, ששינתה בארבע השנים האחרונות את מדיניותה בפועל והתרחקה מעמדה קיצונית. בוועי-דת-בבנדאד של נובמבר 1978 דובר כימעט בגלוי על שלום עם יש-ראל. מדיניות הערביות המתונות - סודיה, נסיכויות-הימפרץ, יר-דן ומצרים - תומכות בעיראק.

כיום רואים הכל בעיראק את המחסום האחרון מפני הצפת ה-מרחב על-ידי המבול השחור של החומיניזם הקנאיתי, המשרת בעקיפין גם את ברית-המועצות. הופעתו של אריאל שרון ב-חנות-הרטינה זו דומה לזו של השור האדגתי.

עיתונאי ברזיני "העתיק ממני"

ח"כ רובינשטיין "עזרתי לו"

מיומנו עולה שידן היה פטפטן, שהתקשה להגיע לכלל החלטה, וזה מצא-יחן בעיני רובינשטיין. אך הספר היה מאוץ, ואף-אחד לא יוצא נקי, כולל רובינשטיין.

מעשה חמור. ביום השלישי האחרון תפס אותי רובינשטיין בכנסת ואמר לי: "הצלחנו להוציא את הספר. הוא ייצא ביחד עם הספר שלך בשבוע-הספר". עד לאותו רגע לא ידעתי שהספר אמור להופיע באותו זמן.

ואז המשיך רובינשטיין: "בסיפרי יופיעו חלקים מיומנו של נחמן אוריאל". נדהמתי. היומן הוא בלעדי, ואמור להופיע רק בסיפרנו המשותף, ואם רובינשטיין מפרסם מזה משהו, הרי שהוא לקח זאת מכתב-היד שמסרתי לו בתמימותי.

שאלתי אותו איך הוא מעז לעשות דבר שכזה, והוא ענה לי שאני הירשתי לו. אמרתי לו שזה לא יתכן וכך לא היה. אוריאל עצמו בוודאי לא נשאל משום שהוא נמצא כבר שנתיים בארצות-הברית.

כשמעתי זאת שיגרתי מייד מיברק לדב יודקובסקי, כי הספר של רובינשטיין מופיע בהוצאת ידיעות אחרונות והעמדתו אותו על חומרת המעשה. עד היום לא קיבלת תשובה.

עד כאן דבריו של ברזיני. הפרופסור למישפטים, שעוב מישרה באוני-ברסיטת תל-אביב ונכנס לקלחת הפוליטית כדי לתרום לטיהור החיים הציבוריים, טוען בחוקר שמה שעשה עשה באשור.

סיפר רובינשטיין: התחלתי לכתוב את סיפרי בחודש דצמבר האחרון. אמנן ידע על כך. אולי זה מיקרה בלבד ששני הספרים יוצאים עכשיו, ואולי לא, וזה נעשה לקראת שבוע-הספר. שני הספרים משלימים זה את זה.

השתמשתי בשני קטעים קצרים של אוריאל לי באישורו של ברזיני, ואני אפילו מודה לו על-יכך בהקדמה לסיפרי. מתוך 350 עמודים בניסיון פוליטי מסוים, חצי עמוד בלבד מוקדש לשני הקטעים מהיומן, וזהו אפס קצהו וחלק זעיר ממה שאני נתתי לו.

שירתך פעולה. קראתי את הסיטה של אמנן, אך מגוחך לטעון שהעתיקתי ממנו. אני עזרתי לו במשך כתיבת הספר. נתתי לו מיסמכים אישיים מיכתבים וסיפורים וחומר בלעדי אחר שיכול היה לבוא רק ממני. אנו שיתפנו פעולה.

אחרי שנוכחתי לדעת שהוא לא מצליח למצוא מ"ל, שנה וחצי אחרי שהוא סיים לכתוב את הספר, ניסיתי להתערב אצל מו"לים שיוציאו את הספר. כשראתי שהספר של אמנן, שבו יש לי חלק גדול, עלול לא להתפרסם, היה חבל לי שלא ישאר זכר לפרשה והחלטתי לכתוב ספר אישי שלי שמתחיל בשנת 1974 ומסתיים היום.

עד כאן דבריו של רובינשטיין. ד"ש מתה עוד בכנסת הקודמת. כיום יש מימד אשכולי לבדיקת הגורמים שהביאו ל-עלייתה ולנפילתה לאור הדיבורים על הקמת מרכז ליברלי חדש, או פירוק המערך והפיכת העבודה למפא"י האקטיביסטית. דמויות שנקי שרו כך או אחרת לדי"ש מוזכרות שוב כיום.

פרשת ברזיני-רובינשטיין היא ההוכחה ה-טובה ביותר לכך, שכדי להבין את ההווה יש לחזור ולפשפש בעבר.

כאורה היה זה צירוף מיקרים מוזר. ערב שבוע-הספר הופיעו ברומנית, שני ספרים העוסקים בעלייתו ונפילתה של ד"ש. האחד, תחת שם זה, נכתב על-ידי עיתונאי הארץ אמנן ברזיני ואחד מעסקני קבוצת יגאל ידין לשעבר, המ"ל נחמן אוריאל, ואליו השני, ניסיון פוליטי מסוים, נכתב על-ידי ח"כ שינוי אמנן רובינשטיין, מס' 2 בד"ש המקורית.

אך הכתב המוכשר לענייני מיפלגות של הארץ טוען שסיפרו של רובינשטיין נכתב

הקרב על הקבר

אחרי שח"כ שינוי ראה את כתב-היד של ברזיני, ואם לא די בזה, מכיל סיפרו של הח"כ קטעים שגלחו, ללא רשות, מיומנו של אוריאל, שותפו לכתובה של ברזיני.

סיפר ברזיני:

הספר שכתבתי עם נחמן אוריאל היה מוכן כבר לפני הבחירות, אך העיתוי לפירסומו או לא התאים. ד"ש היתה קאריקטורה ולא היה עניין לעסוק בה.

בסוף שנת 1981 ביקש ממני אמנן רוביני-שטיין, עשרות פעמים, שאראה לו את כתב-היד. ברוב תמימותי הראיתי לו אותו, והחומר היה אצלו כמה שבועות.

בתחילת השנה הזו שקע אבק הבחירות, ואז התחילו לראות הכל בצורה שונה. גם פרשת ד"ש עוררה התעניינות. בינואר הת-חלתי לעבוד על הוצאת הספר לאור, מתוך ידיעה שהוא יופיע בתוך ארבעה עד המישה חודשים.

בחודש פברואר סיפרתי על-יכך לרוביני-שטיין. הוא אמר לי שהוא כותב אטובי"ר גרפיה, ושסיפרו יופיע בתקופה אחרת. וחסיתי לכתוב את הספר, נחמן אוריאל, היה פעיל בקבוצתו של ידין, ובשלב מוקדם מאוד הוא איבחן את אישיותו וחולשותיו של מנהיג ד"ש. אוריאל כתב יומן, שנכנס לספר שלנו.

במשך 25 שנים הצטבר הזעם בליבו של אודי דיין והפך אותו

לפיצצת זמן - השבוע היא התפוצצה ברעש נביר

אודי - פוס

א דיפוס, גיבור האגדה היוונית, קולל על-ידי האלים: גזור עליו להרוג את אביו ולשאת לאשה את אמו.

כמו גיבורים רבים של האגדות הקדומות, גם אדיפוס מסמל תופעה אנושית כללית: העימות הטבעי בין אב ובן, כ" שהאם נקלעת בין שניהם. זהו "תסביך אדיפוס" המפורסם, שכל גבר לוקה בו, בצורה זו או אחרת.

אולם התקפת המחץ של בן על אביו המת, תוך קריעת תדמיתו לגזרים, בפומבי בי ולעיני-כל — זוהי תופעה נדירה למדי. מעשהו של אודי דיין, שמכר את דבי ריו על אביו למעריב, לשם פירסומם בי ראש העמוד הראשון של ערב-הבוקר — מכ" שיר-ההפצה הגדול ביותר בעיתונות הכי טובה בישראל — הוא חריג שבחריג.

ואכן, כאשר הופיע כתבה-אישום של אודי, הזדעזעה הארץ. לא רק חסידיו השוטפים של דיין נחרדו עד מעמקי ניש-מתם. גם כל היהודים הטובים האחרים נדהמו. על פי המסורת היהודית מצווה בן לכבד את אביו, וזוהי מצווה כה חשובה עד שנכללה בעשרת הדיברות, וב"בכור על אחת כמה וכמה. ובכלל אין היהודים מרשים לדבר סרה במי שהלך לעולמו.

קל היה לתקוף את אודי דיין. הוא לא הסתיר כלל את העובדה כי זעמו התי-עורר על אביו בגלל הצוואה המזוהה, שהשאיר אביו, ושבה נישל את כל שלו-שת ילדיו — אודי, יעל ואסי — מנכסיו הרבים. איש אינו יודע מה הותיר דיין אחריו, אך אין ספק כי זהו הווי-עתק, כי דיין היה במשך כל חייו רודף-בצע קיי-צוני, ולא בחל בשום אמצעי כדי לצבור כסף — החל במכירת ראיונות וכלה בר-גניבת עתיקות ומכירתן. תאוות-בצע זו היא אחת מפריטי כתבה-אישום של אודי. יש המסבירים תאוה זו בתנאי-העוני ה-חמורים ששררו בנהלל בימי ילדותו של משה דיין.

"לאצבע המאשימה אותי, על חילול כבוד המת, אשיב מייד: המת, בצוואתו, קבר גם את כבודו", טען אודי בדבריו. הוא פתח בהם במילים גלויות-הלב: "ביום ג', ה-27 באוקטובר 1981, בשעה 5.30 אחרי-הצהריים, נפגשנו במשרדו של עיר-רדיון תל-אביבי לשם פתיחת צוואתו של אבא. האלמנה ליבדה אותנו בנוכחותה. כע-בור 45 דקות פלטה מעלית-הבניין לרחוב שלושה, שרידים" נכלמים ומיליונרית אחת".

זעם של בן על אביו שנישל אותו מירושתו הוא רגש טבעי, אך אין הוא מסב כבוד רב לבעליו. מה גם שאודי דיין עצמו התגלה מייד כממשיך-השלשלת: הוא תבע השבוע תשלום מסולפל מראש, בדולרים, עבור כל דיבור באוזני עיתור-נאי. את גובה הסכום שקיבל ממעריב תמורת כתבה-התקפה המועזע שלו הוא סירב לגלות, אך אין ספק שהוא דמה לסכומים האגדתיים שגבה אביו עבור כל פליטת-פה באוזני עיתונאים זרים ומקור-מיים.

כל זה הקל על האנשים, שגיננו השבוע את מעשהו של אודי דיין במילים חריפות ביותר, לרוב בשיחות פרטיות. הוא תואר בהן כבן-תפנוקים מושחת, כאיש שהסתבך לא פעם עם החוק, כרודף-בצע, כפחדן הפותח את פיו נגד אביו רק אחרי מותו. הזכירו גם את הרפתקותיו בעבר — החל בבריחתו לקפריסין בנעוריו, כשהוא נושא באופן בלתי-חוקי את האקדח של אביו וגורם לתקרית בינלאומית, וכלה באיזכור שמו במישפט סוחריה-הסמים הישראליים בגרמניה.

רק דבר אחד לא קרה השבוע. איש מן המתקיפים את אודי — לא בפומבי ואף

בעת ההלווייה, שנערכה לדיין במושב נהלל, לא העלה עדיין איש על דעתו כי דיין נישל, למעשה, את בניו ובתו מירושתם, וכי העביר את כל רכושו העצום לאשתו השנייה, רחל.

רחל דיין עומדת המומה על קבר בעלה, בהלווייה הממלכתית. תור-מכת בה בתה, אודי ואסי דיין מביטים בהלווייה במבטים קודרים.

האשה והבן

אודי בוכה

האם בכה אודי דיין כאשר צולמה תמונה זו בעת הלוויית אביו, או שמחה רק את הזיעה ממיצחו? לאור הדברים שכתב אודי על אביו השבוע קשה לענות על שאלה זאת. אבל של אסי דיין (משמאל) נראה כן.

אודי ואמא

שני בניו של דיין דבקו באמם, רות, שמשה דיין התייחס אליה בצורה מחפירה. בתמונה נראה אודי עם רות בעת מסיבה חברתית. בעיני אודי, רחל דיין היא פולשת והורסת המישפחה.

אודי השבוע

כפי שצולם בבית אחותו, יעל, בעין-הוד. אודי סירב לדבר אלא תמורת תשלום של אלפיים דולר, כמו אביו, משה דיין, שאה תאווה-הבצע שלו גינה אודי בדבריו.

לא בשיחות הפרטיות — לא הכחיש את תוכן דבריו על אביו.

גם חסידי המובהקים ביותר, שנשאלו על כך בפירוש (ראה מישראל-בזק, עמוד 33), לא העזו לנסות להפריך את הדברים. הם השתמשו מתשובה, או אישרו את הדברים, בבחינת שתיקה-הודאה.

זוהי הנקודה העיקרית — והנשכחת — של פרשת אודי דיין: כל מילה שאמר הבן על האב היתה אמת לאמיתה. היא אישרה, בדיעבד, את אלפי הגילויים שפירסם העולם הזה במרוצת השנים על משה דיין.

אך כאשר הדברים נאמרים עלידי מי שהיה קרוב ביותר לדיין, ושנחשב לבנו החביב עליו וכממשיך-דרכו במושב נהלל, יש בכך משמעות חמורה פי אלף.

הריגת-אב

סימלית

מי שמכיר את אודי דיין יודע כי דבריו אינם סתם נקמה על גישול מצוואה — אף כי אודי עצמו השתדל להציגם כך. הצוואה המזורה היתה, לכל היותר, הנפץ שפוצץ פיצצת-זמן, שתיקתה תקה בחזהו של אודי דיין מזה הרבה שנים. גם עיתוי הפירסום הוא מיקרי למדי. המחבר לא העמיד פנים כאילו כבר כתב ספר על אביו, וכי ערב פירסומו של הספר העניק לצהרון פרק לפירסום, כפי שנהוג בקרב סופרים המבקשים לפרסם את ספריהם ערב הופעתם.

הספר של אודי לא נכתב עדיין. לדברי ההקדמה, "זהו פרק מתוך סיפור... הנמ" צא בתהליך כתיבה". כלומר: הספר אינו קיים בשעה זו. הדברים שפורסמו נכתבו

אודי על משה דיין:

היו חביבות עליך בשל מיטבחן הנהללי.

כאשר נסעת מעבר-לים לפגוש את מלך מארוקו, הסתרת זהותך. עמדת מול הראי עם פיאח, חייכת ואמרת לעצמך כי זה ימכור טוב את הספר הבא. אבל מדוע לא התחפשת כאשר הלכת לפגוש תיירת בחזרה שבמלון?

אני בוחש בידי עשרות מאמרים שנכתבו בשיבחד, ומבין את כאבה של העיתונות. הם הרי איבדו מדור. ואילו אני מלקק את האצבעות וכותב לך: שכל דברי-השבח אינם אלא "דייסה" נמסה ונמוגה בצילם של שני מנדטים חיוורים שנפלו בחלקך בימך האחרונים.

אתה נסחפת באגדה על עצמך והאמנת שאתה לתמיד.

בעוד ימים ספורים יערך טכס גילוי-המצבה, עם הצלמים וכל השאר. אבל אותי מצבתו של משה דיין לא תסנוור! אני אכבד את האירוע בנוכחותי רק תמורת שליש מחצי עיזבונך! בכל-זאת ירשתי משהו מתכונותיך...

אולי יאמרו לי כי אוי לאב שככה יספידו בכורו. ואני אשיב אז: אבוי לבן שכזה היה אביו.

רדיפת הממון העבירה אותך על דעתך. אפילו בעת שחיך היו על סף דעיכה, תירגמת את הטיפול בגופך לכסף. בטרם עזבת את חדר-ההתאוששות, אחרי ניתוח הגידול הסרטני, כאשר סם-ההרדמה עדיין מתמוסס בדמך, מכרת לעיתון את חווייתך הקלינית. אילו יכולת, היית מוכר אף את מעיך לפי מטר רץ!

רוב ספריך עבי-הכרס הינם תרגום מילולי של מערכות-ישראל ללירות!

זונה סוג גימ"ל הקליטה אותך, ושחטה ממך דמי-שתיקה! בעל שנבגד התלונן עליך במיכתב (לדויד) בן-גוריון, וזה האחרון פתר אותך בטענה, ש"טובת-המדינה קודמת לכל". אבל עם אותו מוסר שהלכת למיטה, הלכת גם לחד-רי-מילחמה, מפני שגם ל"זקן" מותר לטעות.

דע לך שבארץ נאורה, כמו אנגליה, לא הייתי מסיים קורס מ"כים!

כשהיית נושא דברים — לא תמיד בהתנדבות — בארץ ומחוצה לה, תיבלת אותם בערגה גסטרונומית לחביתה של הכפר, כאילו קסבה, אולימפיה, בוז'ולה ושאר מיסעדות-היוקרה

(המשך מעמוד 7)

כפי שמסתבר, באופן ספונטאני, בלי קשר לאירוע מסויים.

אודי עצמו מודה שכתב את הפרק כי שעתו לקראת טכס גילוי המצבה. אין ספק כי מעשה כזה — שהפסיכר' לוגים יכולים לראות בו מעשה סימלי של הריגת-אב, עליידי הריגת מצבתו — אינו יכול למצוא את הסברו ברוגנו על עניינים כספיים. אדם העושה מעשה כזה חריג, והכותב על אביו בלשון כה בוטה, כשכל מילה נוספת שיגאה, מוכרחות להיות לו סיבות הרבה יותר עמוקות לשיגאה. מדוע שונא אודי דיין את אביו המגוח שיגאה התומית כזאת?

ילדים

בלי בית

ההסבר הפשוט — והשיטחי — ביותר טמון באימרה הנודשה שקשה להיות בן של אישיות חשובה. התהילה של האב (או האם) מעיבה על ילדיה. מציגה לפנייהם דוגמה שאי-אפשר לחקות אותה, מעוררת לגביהם ציפיות שאין הם מסוגלים למלאן. הכינוי "בנו של..." או "בתו של..." רודף אותם בכל אשר ילכו, ופוגעת ביכולתם למצוא זהות עצמית.

כל זה קיים, כמובן, אצל שלושת ילדיו של משה דיין, וכל אחד מהם הסתדר עם בטייה זו בצורה משלו. אבל היה עוד הרבה יותר קשה להיות בנו של משה דיין דווקא. כי משה דיין זנח את מישפתו עוד לפני שנולדו ילדיו. תחילה היה בכלא, כאסיר-ההגנה. לאחר מכן יצא למליחמת-סוריה ואיבד שם את עינו. לאחר מכן עסק בפעילות צבאית ומדינית כל חייו, ולא גילה עניין כלשהו בילדיו. האם, רות דיין, בתו של עורך-דן ירושלמי ידוע, גידלה את הילדים כמעט לבדה, וגם היא פנתה לאחרי-מכן לעיסוקים משלה. טיפוח תרשתיבית והקמת חשכית.

הילדים גדלו בבית-דיין בצהלה ללא הורים. הבית המפורסם, אחד מנושאייה-מח' לוקת העיקריים בין בני-דיין ואמם החר' רגת, היה קליפה ריקה. לכל ילד היה חדר משלו. אודי עצמו נהג לנעול את חדרו בצאתו ממנו. עזרת-הבית היתה המקשרת היחידה בין גי'המישפתה.

כל ילדי-דיין סובלים מחסר קיצוני של תשומת-לב ואהבה. יתכן כי הדבר נכון גם לגבי אביהם, שגדל בנהלל בצילו של איש נוקשה, אביו שמואל. יתכן כי משה, שגדל בנסיבות כאלה, לא ידע ולא רצה לנהוג אחרת כבניו.

אלה התנקמו בו בתעלולים שונים, שייתכן כי באו למשוך את תשומת-ליבו אליהם. הבנים הסתברו על הפקקות שר'

נות, החל בגניבת-מכוניות (ספורט חביב על בנייהטובים בצהלה, שסבלו כולם מ' בעייה דומה) וכלה בבריחה לחו"ל. הבת ניהלה מגיל 14 קשרים עם אנשים חשודים, שגרמו לשערוריות בינלאומיות. בין השאר עם ראש משקיפי-או"ם, גנרל מפור' סם, וכתב זר נודע. כאשר כתבה ב-1959 את סיפורה, פנים חדשות במראה, בשפה האנגלית, עורר הדבר זעם רב בצמרת המימסד.

די היה במצב זה כדי להסביר תופעות של ניכור, עימות ואיבה בין האב וילדיו. אך לילדי דיין, ובעיקר לבנים, היו סי' בות הרבה יותר חזקות לשיגאה — סיבות שמקורן באורח-חייו של האב.

הקלטה בחדר

המיטות

תעודי-האהבה של משה דיין היו, כבר בשנות ה-50, שם-דבר בארץ. כשהיה אלוף פיקוד-הדרום, ולאחר-מכן כ' שהיה רמטכ"ל (מ-1953 עד 1958), הת' הלכו בארץ מאות סיפורים — כולם נכונים.

דיין היה צורך נשים כפר שאדם גותי-מצמא גומע מים, הוא התעסק עם כולן, בלי אבחנה, ובלי הבדל של מראה חר' צוני, גיל, לאומיות, עדה ואופי. במשך שנים רבות פשוט לא יכול היה להיתקל באשה, מבלי לנסות להכניסה למיטתו, או להיכנס למיטתה.

כשהיה אלוף פיקוד-הדרום נפוץ סיפור של שתי חיילות, שעמדו לצד הכביש וחיפ' שו טרמפ. אלוף-הפיקוד עצר לידם, ולתד' המתם הוביל אותן לשפת-הים, בחוף נידח ליד הגבול של אן, והציע להן להתרחץ עימו בעירום. הסיפור עשה לו כנפיים, וכמהו מאות סיפורים דומים. כאשר ארץ שלמה עוסקת בסיפורי רכי' ליות ובדיחות על תיאבוננו המיני של אי' שיות לאומית כה חשובה, אין הדבר נשאר נסתר מאוזני ילדיו.

אך המכה המוחצת ביותר באה בימי מיבצע-סיני, בסתו 1957.

בחדשים שלפני כן נפוצו בארץ שמו' עות על רומאן סוער המתנהל בין הרמטכ"ל ובין אשתו של עורך-דין. על פי הסי' פורים (המוגזמים) מצא האב את מדי' של רב-אלוף בטרקלינו, ושלח אותה לדודי ב'גוריון. סופר כי הבעל הפתיע את הר' שניים במיטה, ועוד.

רות דיין, שנישאה למשה כששניהם היו צעירים מאוד, היתה, אולי, האדם היחידי במדינה שלא שמע סיפורים אלה. הדבר נודע לה בצורה מוערת ביותר, כשבאה למסיבת-עיתונאים שקיים בעלה, מנצח מיבצע-סיני, במלון תל-אביב, עטו עליה העיתונאים הורים וביקשו ממנה הצהרה

כתבת „העולם הזה“ שוחחה עם אודי דיין, שלא רצה להתראיין

כ' ילד בנהלל יודע איפה ביתו של אודי דיין. שם הוא על תקן של נסיך. תושבי המקום מדריכים אותנו אל ביתו של אודי, כשכל אחד מהם טורח לחוות דיעה על הפצצה האחרונה שהוא הטיל. כולם מסכימים שהפעם הוא הגדיש את הסאה.

„לא מנפצים מיתוסים. למה הוא עשה זאת לעם ישראל?“ שאלה מושבניקית קשישה, וכובעיקש לראשה. אף אחד מהם לא הסכים להזדהות. כולם טוענים שאודי הפעם ליכלך.

„אין לך מה לנסוע אליו הביתה. הוא כבר מזמן לא גר שם. הוא נמצא בעין-הוד, בדירה של יעל אחותו“, הבחירה אחת השכנות. „הוא לא יראה את הפרצוף שלו כאן כל-כך מהר.“

בכניסה לביתו של אודי, וילה גראנד-יוות רבת חדרים ומיפלסים, משחקת בתו בת ה-11, כשהיא רכובה על אופניים. טרקטור נמצא במקום-התנייה.

את הדלת פותחת בעייפות בולטת טליה, אשתו. „לא, אודי לא בבית“, היא עונה, תוך שהיא מגחצת ערימה של כביסה. „אין לי מה להגיב. אני מצטערת שהגעתם עד לכאן, אבל נמאס לי כבר מהטרדות של עיתונאים.“

טליה נראית סחוסה ורוגוזה. נמאסו עליה מעללי של אודי. השמועות על גירושיהם הקרובים ידועים בכל נהלל. תושבי המקום יודעים לספר טליה רוצה בבית, שאת בנייתו מימנו אודי וטליה. טליה מסרבת לוותר לאודי, ועל-כך השניים רבים כבר חודשים רבים.

כשהיא נשאלת אם הוא נמצא בעין-הוד, היא עונה בליאות מתמשכת: „יכול להיות. תנסו.“ בעין-הוד יש בית ליעל, אחותו. זה אחד הבתים שבבעלותה. מאז שהגיעו ני' שואיו של אודי אל קיפס, הוא מתגורר לסירוגין בעין-הוד ובתל-אביב. אצל עדנה, חברתו בת ה-22, הוא הכיר אותה כשבאה לבקר את קרוביה בנהלל. בין השניים התפתח רומן לוהט, והם כימעט אינם נפרדים.

בנהלל מספרים שאודי עזב את הבית כשלאגופו מלכסי-גינס וחולצת-טרקיו. מאז הוא כימעט ולא עובד גם במשק שלו.

הוא מתפרנס מכל מיני עבודות מזדמנות, בעיקר עבודות-מסגרות. אומרים לי ש' לאודי יש ידי-זהב, ואין לו בעייה למצוא נפרדים.

בבניין הזה אין מה לדאוג. אני לא פראייער! הגדלתי את התפוצה את הדין עיתון, ואני יודע שמגיע לי על זה סכום טוב. אין לי טענות. אודי סירב לפרט באיזה סכום היה מדובר בדיוק. „בוא הנה, שמואלי, תוציא אותי ממנה!“ מתחנן אודי. שמואלי וחייקה תופסים פיי-קוד. „תעזבו אותו. די, זה מספיק להיום!“ רצית לדבר עם עורך העולם הזה? אני לא מרפה. „אז בוא נתקשר אליו!“ „אני מוכן לדבר רק אם הוא ישלם. לאף

„כסף טוב לפחות עשית?“

„בעניין הזה אין מה לדאוג. אני לא פראייער! הגדלתי את התפוצה את הדין עיתון, ואני יודע שמגיע לי על זה סכום טוב. אין לי טענות. אודי סירב לפרט באיזה סכום היה מדובר בדיוק. „בוא הנה, שמואלי, תוציא אותי ממנה!“ מתחנן אודי. שמואלי וחייקה תופסים פיי-קוד. „תעזבו אותו. די, זה מספיק להיום!“ רצית לדבר עם עורך העולם הזה? אני לא מרפה. „אז בוא נתקשר אליו!“ „אני מוכן לדבר רק אם הוא ישלם. לאף

על גירושיה הקרובים. רות הנדהמת לא ידעה על מה הם שחיים. הם סיפרו לה את הסיפור על הפילגש המפורסמת — שהי' תה כעבור שנים רבות ליורשהה, אשתו השנייה של דיין, רחל.

תקירת זו הרסה את חייה של רות, אף שהוסיפה לחיות לצידו של משה דיין עוד שנים רבות. שבהן התעסק משה דיין עם הרבה נשים אחרות, מלבד אשתו ופילגשו. לא ידוע מתי נודע סיפור זה גם לאודי דיין, שהיה אז נער בגיל הרגיש ביותר. קרוב לוודאי ששמע את הסיפורים לפני אמה. כל פסיכולוג יודע כי פרשה כזאת עלולה להטביע חותם עמוק ביותר על נפ' שו של נער, לשנות את כל יחסו לחיים.

„זונה סוג

גימ"ל“

אם לא היה די בכך, באו הפרשות הבאות, שאף הן לא נשארו בגדר סוד. המפורסמת ביותר הוצאה לאור על-ידי בעלת הדבר, הדסה מור, שכתבה על

אודיפוס המלך

אודי במיסערה בעין־הוד עם שמואלי וחייקה (מוסרתת)
„זה שהעריצו אותו, רק הגביר את חוזר המוסריות שלו...”

במפגש האמנים החגיגה נמשכת. הצלם יושב יחד עם החבורה מסביב לשולחן. כולם מריעים לאודי. אני מקבלת גלידת שוקולד „און דה האווי”. יש הרבה שימחה במקום. כולם צוחקים ועליונים. זהו, אודי, סוף־סוף הראית לפולגיה הזאת! לא רק שקיבלה את כל הירושה, או היא עוד הלכה ומכרה את הבית שגדלתם בו! איזה חמדנית זו! מה היא צריכה כל־כך הרבה כסף? מה היא תעשה עם כל המיליונים האלה? תיקח אותם תעשה להם לקבר?”

„אל תדאג, זה יעבור לבנות שלה”, ענה מישור.

„גו, וככה הילדים של דיין יוצאים בלי גרוש! אפילו הבית לא נשאר להם למור. כרת. והיא עוד משחקת אותה גברת. ליידי! ממש אשה אצילה! לא מספיק לקחה להם את האבא, באה וגמרה עליהם גם עם הכסף וגם עם הבית! שום דבר לא השאירה להם. אני אומר לך, אילו זאת היתה גברת אמיתית, היתה באה לבד ומציעה לילדים. נכון, האבא לא השאיר, אולי זה היה רגע של חולשה. היא הטריפה אותו לגמרי, האשה הזאת. או אם היתה גברת אמיתית, אצילת־נפש באמת, היתה קוראת לילדים ונותנת לכל אחד שלישי מתוך החצי. מה יש, חצי כבר לא מספיק לה? מה אני אגיד לך, כסף משגע את האנשים!”

„רק אל תלכלכי”

תן כדי הדיאלוג שנושע ברקע מתר כך אודי ומסכים להצטלם. „אילו היית מקבל את השליש מתוך החצי, לא היית כותב זאת?” אני צועקת אל אודי, שהוא

היום הוא כבר מת. כך שזה לא משנה. אני הייתי מוכרח להוציא את זה החוצה. וזה העיקר, תבני, אני עובר מפנה נפשי. אני עוזבת את הבית סופית. את החלקות אני כבר מזמן לא מעבד. כעת אני מוציא את הכסע שלי בכתיבה ובעבודות אמנות ממתכת. אולי יוצא אותך בקרוב בגלריה ביפו.”

אודי נכנס למיקלחת. אני שומעת את קולות המים הזורמים, מתבוננת בדירה. מרוהטת בפשטות, נעימה ומרווחת. על הקיר תלויות תמונות, ואת השולחן מכסה מפת־פולטיק משוכצת.

„אודי, אני פותחת את הדלת!” אודי מסתכן. הבחור הזה חתיך שאפשר להשתגע. „אתה לא פירסתם את זה כשעוד היה חי, כי לא רצית להכאיב לו. זאת אומרת שכן היה איכפת לך ממנו. שאהבת אותו.”

„בטח שאהבתי אותו. אני עדיין אוהב אותו. גם את הרשימה הזו כתבתי מתוך אהבה. אהבת ילד לאב שלא באה על סיפוקה. חוץ מזה, מה איתך, השתגעת? צאי החוצה! אני מתבייש.”

שינוי צוחקים במבוכה. „מה שאני לא מבינה זה! למה דווקא עכשיו? למה לא פירסתם את זה מייך אחרי שכתבת, או בסמוך לכתובת הספר? מצבך הכספי נואש עד כדי כך?”

„צאי החוצה ותנסי לחשוב לבד למה! אני יותר לא מדבר. חוץ מזה, או שאת מצטרפת אלי לכאן, או שאת יוצאת.” אודי מתגב בחיפזון. לובש מיכנסיי גינס נקיים וחולצת טרי־שרט. הוא מחייג לנהלל. בתו עונה. אודי אומר לה שהוא אוהב אותה, והוא מת עלה. שהוא מת געזע, ושחמר יבוא לקחת אותה קצת אליו, לעין־הוד.

מצטרף אליכם? הוא שואל. „ברצון.”

„או אני הולך להתקלח, ואני כבר בא.” אני מציעה שאצטרף אליו ושנתקשר למערכת. אודי ואני נכנסים לסגור־פזון האפור שלו. הטנדר צמוט בחלקי־מתכת. הבית של יעל הוא מיבנה ערבי יפה, מרוהט בפשטות. הרבה עצים והרבה ירק. הכל פורח מסביב. הריחות משכרים. אודי מציע לי קפה. „אז מה, הם המומים, הא? חכי, חכי, הם לא יודעים עוד מה מצפה להם בספר! שם אני כותב על הכל. על הילדות. על היחסים. עתה, אני עושה חשבונות עם כולם. גם עם החיים. בעיקר עם החיים! את לא מבינה, זה שאנשים כך, זה רק הגדיל את חוסר־המוסריות שלו.”

עיתון אני לא התראיינתי! מה אתם חושבים, שאני פראייר? איתן לכם סיפור, והעיתון ירוויח עלי כסף? גם אני רוצה חלק ברווחים. אני חושב שזה לגיטימי לגמרי? לא?

„חוץ מזה העולם הזה כבר כתב הכל לפני.” שמואלי ישר קובע מחיר. „תדרוש מאה אלף לירות!”

„מה איתך! השתגעת? זה כלום!” מת ערבת אשתו. קולת־הצחוק סביב השולחן גוברים ו־הולכים. „גו, מיידלע מספיק, בואי תצאי מהששיות. אני האפורטופוס של אודי, ואודי לא ידבר.”

„תדרוש 400 אלף לירות!” אומר שמו־

שיחה במיקלחת

נרגש ונוכח מול הבוקי המצלמה. „הייתי כותב בכל מיקרה. רק בלי השור רה האחרונה, זה הכל. את לא יכולה לצפות ממני שאני אוהב את הגברת הזו, הא? אני נפרדים לשלום מכולם. אודי מצטרף אלינו לנסיעה לתל־אביב. התיקה משתררת במכונית. „אז מה, או זה מפני שהיא מכרה את הבית, הא? זה מה שהקפיץ אותך!” אודי לא עונה.

„אתה בטח אהבת את הבית נורא.” אודי שומר על התיקה.

בדרך הצלם ואני מנסים לדמיין מה דיין מרגיש כעת בתוך קברו.

„הוא היה כל־כך ציני”, אני פונה אל אודי. „הוא בטח מחייך לו שם עכשיו, מבטט מזה שהבן שלו בסך הכל יודע לנצל את השם דיין כדי לסדר את עצמו בחיים. בסוף עוד תעשה מזה יותר סוף ממה שהיית מקבל בירושה!” אודי הביט בנו מהורהר, ושקע בהירהורים. בפנית הירוקן־יורדי־השקע בתל־אביב נפרד מאיר תנן. „בואי הנה, אל תלכלכי, הא?” דמות של גבר בגינס נבלעה אל תוך החושך.

הבת אבא משוגע. למה לא מבינה זה! למה דווקא עכשיו? למה לא פירסתם את זה מייך אחרי שכתבת, או בסמוך לכתובת הספר? מצבך הכספי נואש עד כדי כך?”

„צאי החוצה ותנסי לחשוב לבד למה! אני יותר לא מדבר. חוץ מזה, או שאת מצטרפת אלי לכאן, או שאת יוצאת.” אודי מתגב בחיפזון. לובש מיכנסיי גינס נקיים וחולצת טרי־שרט. הוא מחייג לנהלל. בתו עונה. אודי אומר לה שהוא אוהב אותה, והוא מת עלה. שהוא מת געזע, ושחמר יבוא לקחת אותה קצת אליו, לעין־הוד.

הוא היה כל־כך ציני”, אני פונה אל אודי. „הוא בטח מחייך לו שם עכשיו, מבטט מזה שהבן שלו בסך הכל יודע לנצל את השם דיין כדי לסדר את עצמו בחיים. בסוף עוד תעשה מזה יותר סוף ממה שהיית מקבל בירושה!” אודי הביט בנו מהורהר, ושקע בהירהורים. בפנית הירוקן־יורדי־השקע בתל־אביב נפרד מאיר תנן. „בואי הנה, אל תלכלכי, הא?” דמות של גבר בגינס נבלעה אל תוך החושך.

הוא היה כל־כך ציני”, אני פונה אל אודי. „הוא בטח מחייך לו שם עכשיו, מבטט מזה שהבן שלו בסך הכל יודע לנצל את השם דיין כדי לסדר את עצמו בחיים. בסוף עוד תעשה מזה יותר סוף ממה שהיית מקבל בירושה!” אודי הביט בנו מהורהר, ושקע בהירהורים. בפנית הירוקן־יורדי־השקע בתל־אביב נפרד מאיר תנן. „בואי הנה, אל תלכלכי, הא?” דמות של גבר בגינס נבלעה אל תוך החושך.

אלי. „תמורת אלפיים דולר, אולי יהיה על מה לדבר”, אומר אודי ספק ברצינות ספק בצחוק. שמואלי אינו נרגע: „או מה, באתם עד לכאן? ואללה, אני משתגע! כזה רעש זה עשה? את יודעת שהתקשרו אליו מחוץ, מסוכנות גדולה, והציעו לו אלפי דולרים תמורת פירוטם בילעדי? או למה שהוא ידבר איתכם? אודי, אל תהיה פראייר!”

כולנו שותים קפה, סיבוב שני. אודי ניגש למירפסת הבית הסמוך, ואוסף משם כל־יעבודה. הוא שם על פניו מסיכה, המגינה על מסגרי בשעת־הלחמה.

„איך אני נראה ככה?” הוא צהל ועושה פוזה. אני דוחקת בצלם־המערכת שיוציא את המצלמה ויצלם. „שלא תעז!” מצטעקת חייקה. האפורטופוס של אודי, „שלא תעז לצלם!” צעקותיה של הגברת עקשניות וחדות. לא בכל יום מזדמן לשם אורח כמו אודי דיין. לא בכל יום מזדמנים לשם עיתונאים. יש עניין, קורים דברים. נראה שאודי מרגיש שם כמו בבית. כולם שם בעדו. „אתם נוסעים לתל־אביב? אולי אני

(ראה מיסגרת) נראה כי אינו מודע לתהו־מות השינאה שהתגלו בדבריו, כשהיא מהו־לה בשימחה־לאדי כמעט מרושע על כיש־לוננו הסופי של אביו.

מכה קטלנית

תכן שאודי הוא היחידי מבני־דיין שלא ניצל באופן שיטתי את שם־המישפחה שלו כדי להשיג יתרונות ולקטים את הקאריירה שלו. אך נראה שהוא גם הפגוע ביותר, או האיש שהצליח פחות משאר בני־דיין להסתדר עם בעיית יחסיו עם אביו.

ניקמתו של אודי באה באיחור, אך היא קטלנית. תדמיתו של משה דיין לא תחלים לעולם ממכה מוחצת זו. כי גם החסידיים־השונים שבקים במיתוס שלו, מטעמי קאריירה ובצע, או מפאת חולשת דעת, אינם יכולים להתכחש לעובדה ה־פשוטה כי אודי־דיין דובר אמת.

ולעיתים גם פליליים. אסי ויעל דיין ניסו איכשהו להדחיק אמת זו, לפחות חלקית. אודי הוכיח בפרק זה של סיפורו כי הוא ראה את אביו בדיוק כפי שהיה באמת.

יעל, ששמרה כלפי אביה טינה עמוקה מההומה בהערצה („תסביך אלקטרה”, ש־הוא הצד הנשמי של „תסביך אדיפוס”) הוציאה את הזעם בספריה, שאיכותם הספי רותית ירודה, אך שיש בהם הרבה גילויים תת־הכרתיים על טיבו של אביה. עם מותו של דיין השתלטה יעל על „המורשה”, ומופיעה עתה, במידה רבה של התחסדות, ככוהנת הגדולה של פולחן־דיין, בדומה לבעלת־האוב ולארקאל של דלפי.

אסי, שהוא פחות מופנם, הסתפק בהסי־תיבות עדינה מאביו. כך אמר בראיון עם העולם הזה (2813): „אנחנו מישפחה שהת־פרקה. אני מניח שהתהליך התחיל לפני הרבה שנים...”

ואילו אודי, שהיה השקט בכולם, שתק. רק עתה מתברר כי בכל אותן השנים נוצר בו מישקע עמוק מאוד של שינאה אמ־ית. על פי דבריו העולטם הזה השבוע

ולבסוף שילם לה סכום הגון כדמי־לא־יח־רץ, אחרי שהסתבר כי הקליטה בחשאי את שיחות־המיטות שלהם.

לכך התכוון אודי כאשר כתב: „זונה מסוג גימל־הקליטה אותך במיטתה וסת־טה ממך דמי־שתיקה!”

הילדים חיו עם תלולים אלה, שמעו וקראו עליהם בהרחבה. הם עמדו יום־יום מול הפער העצום, הטראגי, בין דמותו של אביהם, כפי שהצטיירה בעיני הציבור, ובין דמותו האמיתית.

הציבור היה מורכב מהמונים של חסי־דיים־שונים, שהפכוהו לאליל ולגיבור לא־מי. גדולי המדינה וקטניה, פרופסורים ואלופים לא פחות מאשר רוכלים בשוק, רצו להאמין באיש זה, כאילו היה אחד מגיבורי המיתוס היווני. הם לא רצו לש־מוע עליו מילה רעה, שנאו כל מי שהעז לפרסם את האמת עליו.

ואילו בני־דיין ידעו את האמת: שדיין היה אדם מופרע קשה, בעל אינטליגנציה מוגבלת, בור גמור, קצין כושל מאוד, רו־דף בצע ונשים, בעל עסקים מופוקפים

כך ספר. זה היה סיפור שנראה כאילו נלקח מן התנ״ך. דיין רצה להתעסק עם אשתו של אחד מטובי חבריו, קצין בכיר בצה״ל. הוא שלח את הקצין לחזית הר־רוחקה ביותר, מעשה אוריה החיתי, והתי־עסק עם האשה בירושלם. הבעל תפס אר־תם והרעיש עולמות. בין השאר פנה אל ראש־המשלה ושר־הביטחון, דויד בן־גור־יון, בעליחטותו של דיין, ותבע את ס־יוקו של הרמטכ״ל, בן־גוריון וענה לו כי־מיכתב ארוך ומנומק, הכתוב בכתב־יד, ובו הישווה את דיין לזויד המלך, שגם עוותו הרבים (ובכללם פרשת אוריה ה־חיתי) לא הביאו לשלילת כתר־המלוכה מ־מישפחתו.

בדבריו על אביו, השבוע, הזכיר אודי פרשה זו. הוא גם הזכיר פרשה אחרת, שנחשפה גם היא בשעתו על־ידי העולט הזה: „פרשת אלישבע”. בפרשה זו הס־תבך דיין עם צעירה מפוקפקת, שהציעה לו את חסדיה תמורת התערבותו לטובת אחיה, חייל שהסתבך בפלילים. שר־הביי־טחון (דאז) דיין קיים עימה יחסים, ניהל מחדר־המיטות שלה את ענייניה־מדינה,

המפולת שכמעט קברה את האשפים מחיפה

המשתלות מכייסות את מגדלי הציפורן

לא כולם מפסידים בעיסקי חקלאות. יש גם מרוויחים ולגמרי לא רע. לפני כמה ימים הגיע אלי מגדל פרחים, פרחן בלשון המיקצוע, כולו זועם ובפיו סיפור מעניין ואולי גם מאלף, תשמע, הוא סיפר, אני מגדל ציפורן לייצוא ובכל שנה קונה שתילים ממשתלות שונות; בשנה שעברה היה היצע גדול והמחירים ירדו. יש בארץ כמה עשרות משתלות שמתמחות בגידול שתילי ציפורן; בשנה שעברה אפשר היה לקנות שתיל במחיר של 40 אגורות, פחות מחצי שקל לשתיל. השנה קרה דבר חדש, לאן שאני בא, כל שתלן מבקש אותו מחיר; זה מילא, אבל למה פי שלושה מהמחיר של שנה שעברה. למה אני צריך לשלם היום 1.3 שקל לשתיל. העונה בוערת, צריך לקנות ואני לא יודע מה לעשות. מתברר שכמעט כל מגדלי הציפורן בארץ הם מושבניקים. מתברר עוד משהו: כל מגדלי השתילים, גם הם מושבניקים, או איך זה מסתדר? תתפלאו, זה מסתדר יפה מאוד. אתה יכול לקנות שתילים בכל אחת מן המשתלות בכל רחבי הארץ, אבל לקנות בלבד, המוכר הוא רק אחד, המשביר המרכזי. הוא המחייב את חשבונו של הפרחן על פי מחיר אחיד לכל המשתלות בארץ. עוד מתברר, שכל השתלנים הגיעו להסכם על שיווק וקבעו מחיר, שלא כדאי לאף אחד להפר אותו, כי נישתם, המוכר הגובה את הכסף הוא המשביר.

למה זה חשוב? כי עד דונם אפשר לשתול 18 אקד שתינים ר' אם נכפיד אותם ב13 לירות מחיר כל שתי, נקבד 234 אקד לירות רק עבור שתינים לכל דונם, ואם לכל פרחן יש בדרך כלל שניים עד שניים וחצי דננם, תהיה רק ההשקעה כשתינים בין חצי מיל' וין ל150 אקד לירות. תוסיפו לזה את הרווחיות הנמוכה של היצוא, והתוצאה? פרנסה בקושי.

שאלתי את הפרחן שבא להתלונן בפני, אם אי אפשר לקנות יותר זול אצל חברו למושב, המגדל שתילי ציפורן, והוא השיב: הוא מוכן, אבל מפחד. ברצון היה נותן לי הנחה של 25% ואז הייתי חוסך על כל דונם 60 אקד לירות; חוץ מזה, מי זה הרשה להם להרים את המחירים פי שלושה, מה זה אין חוק במדינה. כל אחד יכול לקבוע מחיר, ואני חייב לשלם. יש רק שתי אפשרויות. האחת שכל המשתלות הקימו קרטל וקבעו מחיר גבוה ואז זה בניגוד לחוק ההגבלים העיסקיים, ואם הם קיבלו היתר לקביעת מחיר, זו שעוריה, מי שצריך להתערב בעניין הוא, איגוד מגדלי הפרחים; יש רק בעיה אחת גם השתלנים וגם הפרחנים חברים באיגוד.

באמריקה מקצצים בשכר

אח, האמריקאים האלה. אנחנו אוהבים לחקות אותם, כמעט תמיד. הנה דוגמה טובה לחיקוי. מה לדעתכם עושה חברת ענק, אמריקאית, כמו, כמו גודריץ, היצרנית השלישית בגודלה לצמיגים ביצרנות-הברית, כאשר היא נקלעת לקשיים כספיים. היא לא רצה לבנק ללוות עוד כסף, היא אפילו לא מנסה להעלות את מחיר מוצריה, שני אמצעים אלה לא יעזרו, אז מה כן? היא מורידה את ה"שכר של כל מנהליה. ואומנם החל מן הראשון ביוני, אתמוז, קוצץ שכרם של כל העובדים בחברה ה"משתכרים יותר מ150 אקד דולר שכרם של ששת חברי ההנהלה המצומצמת קוצץ ב15%, שכרם של מנהלים בכירים, ראשי אגפים ומחלקות קוצץ ב10% ושל מנהלים זוטרים ב5%. הוא שמרנו: ראוי לחיקוי.

הבהרה חשובה

למען הסדר הטוב הננו מודיעים שמתאריך 1.5.82 אין לנו עוד כל חלק בחברה

קרן הבר להשקעות בע"מ

מר עקיבא בר מנכ"ל חברת קרן הבר להשקעות בע"מ רכש את חלקו בחברה.

מתאריך 1.5.82 הצטרפנו לחברה

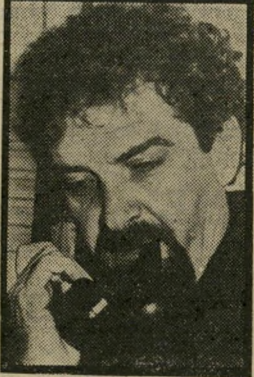
שמר ניירות ערך ויינוץ כלכלי בע"מ

חברת שמר מורכבת מ-4 שותפים בעלי נסיון רב בחשקעות ופיננסים וסניפיה פרושים בתל-אביב, נתניה וחיפה.

מאיר הבר רני קופלמן

מודעה בהארץ (ראה גלפוח), המודיעה כי עזבו את קרן הבר וכבר ב1 למאי הצטרפו כשותפים לקרן חדשה. משום מה טרחו להודיע על כך רק ביום שלמחרת המפולת של מניות החנוך. מי שחי בג'ונגל אל יתלונן על חוקי הג'ונגל, וזה בדיוק מה שקרה. מישהם דאגו למכירה מסיבית של מניות החנוך, כדי להבאיש את ריחו של המתחרה. לא ברור אם הצליחו, כנראה שלא. מה שחשוב הוא, שמי שחושב שאפשר להרוויח הרבה ומהר, צריך גם לדעת שאפשר להפסיד הכל ועוד יותר מהר.

הפעם יהיה הדו"ח השבועי קצר, אבל מעניין. נעסוק רק במה שקרה מחוץ לבורסה. הסיפור של השבוע הוא של מה שכינינו "המאפיה החיפאית", שאת תחילת דרכה תיארו העולם הזה 2322. ובכן, מאז המשיכה קרן הבר להשקעות והשותפים בה - עקיבא בר, מאיר הבר ורני קופלמן - לשגשג. עסקיהם עלו ופרו חו. כל יום, כל שבוע הצטרפו לחברתם משקיעים חדשים, שי שמעו על אשפי הבורסה של חיפה, והצפון, השמים בכיס הקטן את הברוקרים של תל-אביב.

מנהל קרן הבר מפולת "החנוך"

מיספר המשקיעים שחתמו חוזים עם "קרן הבר" הלך וגדל והגיע, לדברי מנהל הקרן, ל-2000 איש. עם השקעת מיליון של מיליון לירות לתיק; בקיצור עד לערב חג גילגלה הקרן כחמש מאות מיליון שקל, או כחמישה מיליארד לירות. הרווח מעמלות ניהול של התיקים הגיע לסכום של חמישה מיליון שקל בחודש ויותר. לא איש לא היה איכפת כמה מרי וויחיים החברה, העיקר, כפי שאומרים בחיפה, שכל משקיע הרוויח בחודשים האחרונים אחוזים. אומרים. או כל זמן שהרוויחו, מעט או הרבה, התנהל הכל על מי מנוחות. כל זמן שאפשר היה להריץ מניות כמו התכופף ולהעלות את שערן, ולכולם, לכל המשקיעים היו בתיק מניות של החנוך שנקנו בשערים נמוכים ולעיתים גם עד כדי גיחוך, ולהראות על הנייר איזה רווחים נאים עשו התיקים, היו מנהלי הקרן על הסוס.

לאחרונה התרחש משהו בקרן הבר. שני השותפים, רני קופלמן, רואה החשבון במיקצוע, פרש, ועימו פרש גם השותף השני מאיר הבר. לראשון היו 29% בחברה לשני 15%. שניהם קיבלו מבעל המניות העיקרי (56%), עקיבא בר, 250 אקד דולר על חלקם בחברה. זה קרה באפריל. בתחילת מאי הצטרפו שני העובדים החברה חדשה: שמר ניירות ערך ויינוץ כלכלי עם סניפים בתל-אביב, נתניה וחיפה.

ביום רביעי האחרון, יום המסחר האחרון של השבוע, ערב החג, נפלו שערי מניות החנוך ב46%. בהלה אחזה את המשקיעים של קרן הבר. חלק מיהר להוציא את כספו מהקרן. חלק מספר פשוט הרגל של עסקים שאינם יכולים לעמוד בהתחייבויותיהם גדול פי עשרה מאשר בשנה רגילה.

יש מיתון אין אינפלציה

בארצות-הברית שורר מיתון כבד. שוררת שם אבטלה: אחד מכל עשרה איש ואישה בגיל העבודה מובטלים, מקבלים קיצבת אבטלה וסיווייהם להשיג עבודה בחודשים הקרובים, קלושה. האינפלציה היא נמוכה כ6% במונחים שנתיים. הריבית לעומת זאת גבוהה מאוד 20% וזאת לעומת ריבית של 6% עד 8% רק לפני פחות משנתיים. מספר פשוט הרגל של עסקים שאינם יכולים לעמוד בהתחייבויותיהם גדול פי עשרה מאשר בשנה רגילה.

על כל חברה שהצליחה לצבור רווח כלשהו בחודשים הראשונים של השנה, יש לפחות תריסר שלא הרוויחו כלל, הם "באדום" כפי שמכנים חברות מפסידות בעגה האמריקאית.

ובכל זאת, הדולר הוא עדיין המטבע הקשה והחזק ביותר בעולם כולו.

כל הדברים החכמים בהקדמה הארוכה הזו, כאים להסביר, כמה טוב לישראלים היכונים לבקר ביצרנות-הברית שאיננה פורחת, ו"לחזור ארצה מלאי חוויות, במחיר של שלושה ארבה חודשי משכורת. בשיחת רעים עם אורח מחו"ל, שי

כמה עצות טובות לנוסע לחו"ל

לנוסע לחו"ל

זולה במאה דולר ממחירה החל מה1 ליולי, זו רק דוגמה. כלל זה חל על כל הטיסות לכל היעדים.

עצה שניה: כדאי לשכור רכב באירופה בעיסקת חבילה, מטוס/מכונית. זה הרבה יותר זול וגם הרבה יותר נוח. אם אפשר לקחת את המכונית בנמל תעופה בארץ אחת ולהחזירה בנמל-תעופה בארץ אחרת ממנו חוזרים ארצה, כדאי עוד יותר.

עצה שלישית: לא חייבים לשלם במוזמן כשקונים את הכרטיס וכל מה שמתלווה אליו; ארבעה עד שישה תשלומים יתקבלו ברצון, אם תעמדו על כך. סוכני-נסיעות ומישרדתיירות יש הרבה, והם מתחרים על כיסך, או בבקשה, לאט-לאט. סע עכשיו, שלם אחר כך, כדברי הסיסמה, ובעצם למה לא?

כן, ועשו ביטוח חו"ל, מלא ככל האפשר. כאן אל תסתכרו.

כמה מילים על מחירים, מטוסים, טיולים וחופש בכלל מעבר לים או למדבר. עצה ראשונה: מי שרוצה לנסוע לחו"ל שימחר, רק עוד החודש יתנו מחירי הטיסות מחירי טרנס עונת זה בדרך כלל אומר, שהמחיר של טיסת-שכר מישראל לארצות-הברית,

האמין שהאינפלציה אובדת בנו ב"כד פה, וכי אינפלציה של מאה אחוז ויותר עושה בנו שמות, הת' ברר לנו דפתע, שמצבו של הישר' אוי הממוצע, בישראל, טוב יותר מזה של עמיתו, "הממוצע" בארצות הברית, ובאירופה.

התברר לאורה, שאפשר לחיות טוב עם האינפלציה ושהשד אינו גורא. הוא לעתים לא נות, אולי אפילו מרגיז, אך בסך הכל אפשר לחיות טוב.

פֶּטָה

הבולגרית האמיתית

רק של תנובה.

טעמת כבר את פטה, גבינת הכבשים
 הבולגרית של תנובה?
 פטה: על לחם טרוי או לחם קלוי,
 בתוך סלט ירקות או לצד אכטיה -
 מעדן אמיתי. תוכלי לשמור את גבינת
 פטה במקרר, במי מלח, לתקופה של
 חודשים! גבינת פטה עשויה מחלב
 כבשים טהור ומוצרת בסטנדרט
 הגבוה של תנובה.

אפשר לקנות אותה במשקל והיא נמכרת
 במי מלח גם באריזות של 15 ק"ג ו-4.5 ק"ג.

וכעת חדש! לנוחיותך, אריזה משפחתית
 של 1 ק"ג במי מלח, בקופסת פלסטיק
 עגולה ושימושית.

טעמת כבר פטה של תנובה?

100% חלב כבשים

לקנות פֶּטָה של תנובה
 תשאלי את הקואלרית!

טל-ארז

עצמאי

עיסקה עגולה ענשים בארז.

עם משפחת פנטסטיק אין בעיות!

מבצע פרסים טיסה לארה"ב!

כל בעיות הנקיון הביתי נפתרו עם משפחת פנטסטיק – משפחת הנקיון.

- א. לניקוי והברקת שמשות, מראות וזכוכית – תכשיר מרוכז ועיל. מתאים גם לתוספת למיכל ניקוי השמשות במכונית.
- ב. תרכיז שמפו לכלים – ריחני, מקציף ומרוכז ביותר, ממיס שומנים רב עצמה. מגן על עור הידיים.
- ג. לניקוי, חיטוי והברקת אסלות, כיורים וברזים.
- ד. תכשיר מרוכז לניקוי שומנים מתנורים, כיורים, גריל, מחבתות, סירים ושאר כלי המטבח.
- ה. תכשיר מיוחד לניקוי המכונית. מכיל וקס. מסיר במהירות לכלוך ומגן על צבע המכונית.
- ו. תכשיר חדשני! נוזל לכביסת אריגים עדינים. מתאים לכל סוגי כביסת יד או כביסת מכונה.
- ז. עוד תכשיר חדשני מעולה! מסיר לכלוך וכתמים לפני כביסת היד או כביסת מכונה.

זהו את בני המשפחה – טוסו לארה"ב ועוד מאות פרסים!

עיינו בתאור המוצרים, שייכו כל הגדרה למוצר לו היא מתאימה, מלאו את התלוש, שילחו אותו – והשתתפו בהגרלת הפרסים:

★ פרס ראשון: 2 כרטיסי טיסה לארה"ב (זוגי, הלוך וחזור – 45 יום באמצעות גנים תורס – דיזנגוף 146 תל-אביב).

- 5 זוגות אופניים.
- 100 מערכות מסקות לשפת-הים.
- 500 חבילות שי – ממוצרי משפחת פנטסטיק.

משפחת פנטסטיק
הקסם שבנקיון!

מוצרי משפחת פנטסטיק – ברשתות השיווק, בחנויות המכולת ובחנויות לחמרי נקיון.

קדם כימיקלים בע"מ – ת.ד. 165 אשדוד.

לכבי קדם כימיקלים, בע"מ ת.ד. 165 אשדוד 77101 זיהיתי את מוצרי משפחת פנטסטיק!

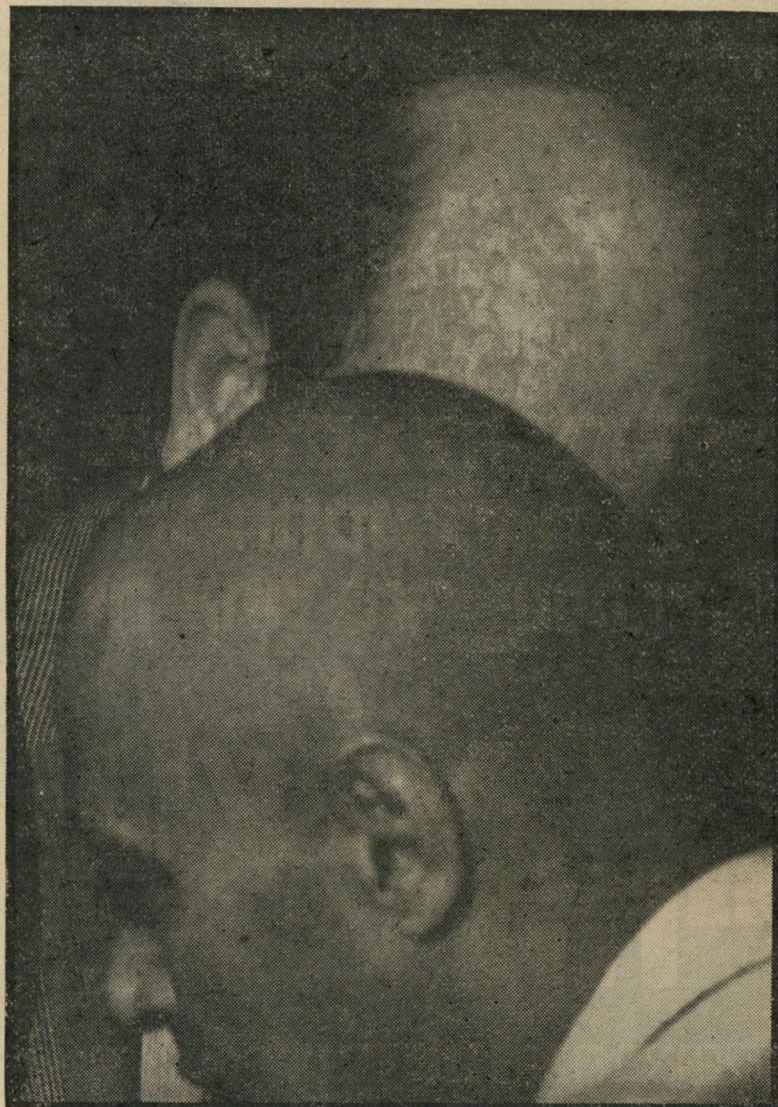
שם	הגדרה	מתאימה למוצר מס'
_____	א.	_____
_____	ב.	_____
_____	ג.	_____
_____	ד.	_____
_____	ה.	_____
_____	ו.	_____
_____	ז.	_____

טל _____

בהגרלה ישתתפו כל התלוישים שיגיעו עד _____

נקמה בסניגור?

קדר (דמעה) עם טוביה אושרי
סניגור של כולם

בתיק הפרקליטה ליאורה גלאט, שרק חוד־שיים קודם לכן קיבלה רשיון עריכת־דין. קדר האלגנטי, שמעולם לא הרים את קולו בבית־המישפט, נתקף עצבנות. כאשר הסביר השופט לערוסי שעליו להעיד אמת, (המשך בעמוד 46)

להתפרצות המפורסמת שגרמה לעימות חמור בינו ובין פרקליט מחוז תל־אביב. היה זה בעת גביית עדותו המוקדמת של רמי ערוסי, שהיה עדה־מדינה בתיק. עדות זו נגבתה בהליך מיוחד לפני שופט־השלום דויד בריאופיר. מטעם התביעה הופיעה

מעולם רעש כה גדול. היה ברור כי בימים אלה של עיצומים בבתי־המשפט, כאשר המזכירות סגורה ואין לעיתונאים אפשרות לעבור על תיקים הנדונים באותו יום, היה משהו שדאג להדליף את הידיעה על הדיון שנערך בביתה של השופטת. עורך־הדין קדר, שהתחיל את הקאריירה שלו כקצין־מישטרה, למד מישפטים בערב והפך לאחד מעורכי־הדין הפוליטיים המצליחים, קנה לו אויבים רבים בשנים האחרונות. בעשר השנים האחרונות נודע כי

אם היה לעורך־הדין גדליהמדיים, אליהו קדר, תענוג של רגע כאשר כינה את פרקליט מחוז תל־אביב, אהרון שדר, "מקרטע", הריהו משלם על כך היום טבין ותקילין. שני הצהרונים פירסמו השבוע בהבלטה ידיעה על עורך־דין מפורסם, שהתמחה בפלילים, ואשר בילה בשנים האחרונות תקופות ארוכות בחו"ל, החשוד בהעלמת מס־ערך מוסף. מכיוון ששמו של עורך־הדין נאסר על־ידי השופטת. מרים פורת, לפירסום, הסי

פרקליט־מחוז שדר ותובעת גלאט
"מקרטע" ו"אידיוטית"

סניגורה של כנופיית־הכרם, שראשיה היו טוביה אושרי ורחמים (גומדי) אהרונם. המישפט שבו התפרסם לאחרונה היה מישפט רצח עמוס אוריון ועזר כהן, שבו הגן על לקוחו הוותיק טוביה אושרי. אך כישרונו המישפטי לא עמד לו במישפט זה. אושרי הורשע ברצח, ונידון למאסר עולם. כאשר הגיש אושרי עירעור לבית־המשפט העליון, נזחמו מישפטנים לגלות כי הפעם הוא בגד בקדר, ובחר לו עורך־דין אחר — את יעקב רובין, עורך־דין ירושלמי סוליד, ששמו רחוק מאוד מכל קשר עם חברי־הכרם. כבר מתחילת מישפט הרצח הכפול ניכר רה הזדהות מיוחדת של אליהו קדר עם שולחו, והוא השקיע משאבים רגשיים גדולים בתיק. מעורבותו זו הביאה אותו

תפקו העיתונאים בסיפור מפורט על הדיון שנערך בביתה של השופטת, שבו ביקשו שילטונות המס לעכב את יציאתו של עורך־הדין מהארץ. הרחיק לכת ידיעות אחרונות, אשר סיפר על מישפט סנסציוני שבו השתתף עורך־הדין עלום־השם לא מזמן. נותרו רק אנשים מעטים בתל־אביב שלא זיהו עדיין את האי־ש שבו מדובר. הדבר היה, כמובן, לשיחת היום בבית־המישפט, וכאשר התפרסמה בתחילת השבוע ידיעה קטנה כי עיתון הארץ, שבה סופר כי עורך־הדין אליהו קדר נחקר בחשד העלמות מס־ערך־מוסף נראה היה כי לא נותר יותר מה להסתיר. לא עורך־דין אחד הסתכן בצרות עם שילטונות המס במדינה, והדבר לא עורר

מכתבים

כבוד ראשי-העיר ודאי יודע כי בעירנו קיים מיטרד נוראי, בעל אופי סכיופרי, משמע — כפול.

מחד, מיבנה התחנה המרכזית „החדשה“, העומד בשימונו שנים ארוכות. מיפלת-בטון מכוערת ור חסרת גימור זו, משמשת בלילוח בית ועד לנרקומנים ופושעים. בי עטיה ירדו הסכנותיהם של אנשים רבים — שרכשו בה תנויות — לטימיון, ורבים אחרים פונו מה-

כבוד לאומי

הקורא משווה בין המאב-קים לשיחרור ולעצמאות של בני העם הפלסטיני והיהודי.

נימוק הרווח בקירבנו ומשכנע אחוז גדול מהישראלים, אומר ש-מאז הוחל המימשל הצבאי בשטח חים הכבושים, חל שיפור ניכר ברמת-חיהם של התושבים שם,

דגל פלסטין כהפגנה בעיר העתיקה בירושלים. גם אנחנו נאבקנו לעצמאות!

איור ובתיים נהרסו. אחזקה ה-שוטפת עולה הון-תועפות. מאידך, התחנה הישנה הנוכחית: גיבוב של סימטות, כבישים, רוכי לים, קבצנים ואוטובוסים, הגורמת סבל בל יתואר לתושבי העיר ול-תיירים הבאים אליה. היא מסריחה ומטונפת ללא תקנה. קשה מכל למצוא בה את האוטובוס הנכון, החונה לעיתים מהלך שלושה רח"ב בות ושתי סימטות מן המודיעין, מהירות התנועה בתחנה זו קרובה

וכי התקוממות נגדנו מצביעות אך ורק על כפיות-טובה.

אני מאמין שהזמן הוא שטבע בנו נימוק זה. שכחנו מה פירוש כבוד לאומי. הרי גם בזמן המנר דאט הבריטי בארץ-ישראל היתה עלייה גבוהה ברמת-חיים של ה-ישוב היהודי בארץ: האם דבר זה מנע בעדנו מלהמשיך במאבקנו לעצמאות וחרות עמנו?

אני מתפלל שאחוז גדול מהישראליים מאמין שאפשר לקנות כבוד לאומי בתנורים, במקררים ובמק-לטריטלוויזיה. רק עם ללא טיפת כבוד לאומי, שהגיע לדרגת השפל הנמוכה ביותר, יסכים, בלית-ברירה, להשתחד ולהפסיק את מאבקו לחירות.

אינן פדמן, אשקלון

ברוחות וסילופים

הקוראה מוחה נגד שינוי שים בניקורתו של דן עיר-מר ב„נמר של נייר“ (נה) עולם הזה“ (2330) על ה-משורת נעמי שמר.

מבלי לכפור בחירות הביטוי של עורך המדור הסיפורתי, איני סבור רה שחירות זו חייבת לחול גם על פירסום בדותות וסילופים. מלבד ההשוואה הקרתנית וחסרת-הטעם בין ריכארד ואגנר ונעמי שמר, מועלית גם הטענה העובדתית, כי אילו „ואגנר... החזיק סביבו את מה שנהוג לכנות „מעגל ואגנר“, שבו נימנו אשתו קוזימה... יוסטון סטיוארט צ'מברליין, אלפרד רוזנברג ודטריך אקרט.“ בדיקה פשוט טה תעלה, כי „מעגל“ זה, שוואגנר כביכול החזיק סביבו, אינו אלא פרי דמיונו של הכותב, שכן פרט לקוזימה ואגנר, הוא מורכב מדמוי יות של אידאולוגים גזעניים ונאציים בני דורות שונים, שהמלחין כלל לא יכול היה להכירן.

מינה פרידקיין, הרצליה

אכן, ריכרד ואגנר מת ב-1883, בגיל 70. כדי להכיר את צ'מברליין, רוזנברג ודומיהם היה עליו לחיות לפחות עוד 40 שנה.

מיטרד סכיופרי

מיכתב גלוי לראשי-עיריית תל-אביב, שלמה להט:

סרטי נח גאים להציג:

מצויין

PEOPLE MAGAZINE

נפלא

Joel Siegel, ABC-TV, New York

נדיר

Archer Winsten, NEW YORK POST

מרשים

David Ansen, NEWSWEEK

מקסים

Janet Maslin, NEW YORK TIMES

פנטסטי

Sheila Benson, LOS ANGELES TIMES

נהדר

John Suckey, DISCOVER MAGAZINE

מיוחד

Kathleen Carroll, NEW YORK DAILY NEWS

מלא חיים

David Denby, NEW YORK MAGAZINE

כשהאדם גילה את האש החל המסע לירח....
זה קרה לפני 80.000 שנה

ניצוץ החיים

QUEST FOR FIRE

סרטו של ז'אק אנו שזכה באוסקר מוסיקה: פיליפ סארד פס קול הסרט בדולבי סטראו

כפייה דתית

קול מחאה:

אנו מוחים נגד הכפייה ה-דתית, כפי שהיא מתבטאת ב-פעולות הממשלה עליידי חקיקת חוקים מפלים, כגון חוק נגד שרית שווה, חוק ההפלות, חוק הארכיאולוגיה ולאחרונה — החלטת הממשלה להפסיק את טיסות אל על בשבת. החלטה זו, לדעתנו, נפלה לא עליפי שיקולים כלכליים וענייניים, אלא עקב לחצים קואר-ליציוניים וכפייה של המיפי-לגות הדתיות על הממשלה. אנו מזדהים עם מאבקם של עובדי אל על לביטול ההחלטה, וקוראים לתבריה-הכנסת ולשרי-הממשלה לפעול למען שינוי החלטה זו וקודמותיה. אנו קוראים לממשלה זו, או לכל ממשלה אחרת בעתיד, לפעול בכל נושא שהוא ובפרט בנושא זה, מתוך שיקולים ענייניים בלבד, תוך התחשבות בשווה הכללי. אנו מתנגדים לי-מצב אבסורדי, שבו מיעוט כור-פה דעתו על הרוב. חניכי תנועת הצופים, תנועת הדרום

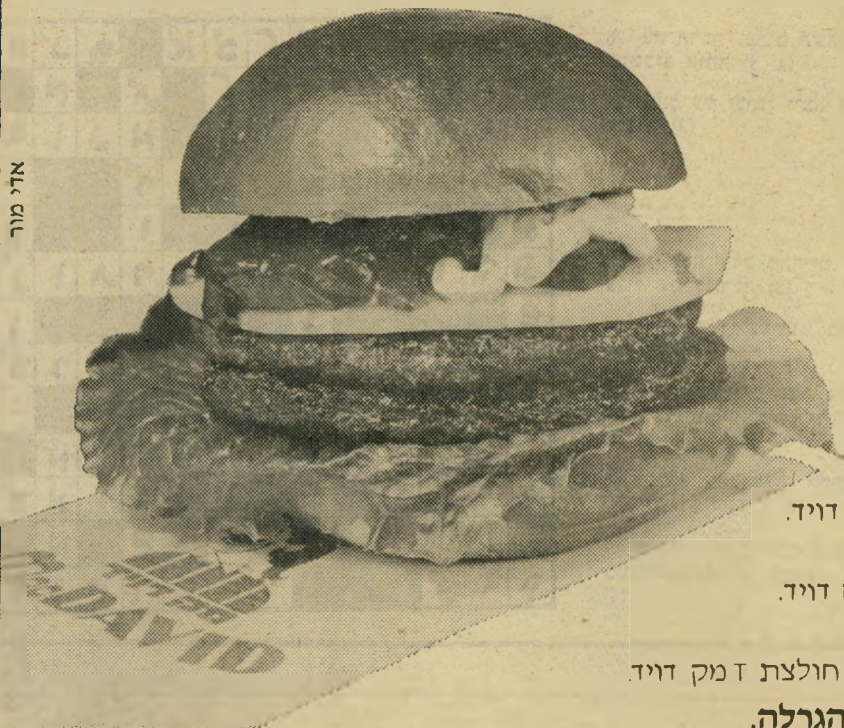
מאוד לאפס, בהיות מסלולי התנועה מוצפים נחלי-אדם. זה שנים יש התחמקות מלבצע את החייב ביצוע ולהשלים את החייב בהשלמה, קרי — הפעלתה של התחנה החדשה — כיאה ל-מטרופולין הגדול בארץ. אודה לראשי-העירייה באם ישיי בני: האם יש כוונה במהרה בי-מינו להשלים את הפרוייקטים, ומה עושה ראשי-העירייה בנדון? אם כן, האם תושלם התחנה (המשך בעמוד 18)

בואו ללכת ולקבל נדסים בלי הגרלה האהבה דויד

עכשיו, יותר מתמיד, כדאי להכנס לרשת מסעדות מק דויד ולזלול את ההמבורגרים הנהדרים, הציפס הפריכים והטריים ושאר מעדני מק דויד.

אדי מור

למה אתה מחכה?
קח את החברה, החברה
או את המשפחה
ובואו למסעדות מק דויד.

אכלת ב-70 שקל? קח בלון או מחזיק מפתחות מק דויד.
זלת ב-100 שקל? זכית בעט מק דויד.
טרפת ב-150 שקל? יש לך מצית או מצחית ים מק דויד.
חטפת ב-200 שקל? קח המבורגר נוסף חינם.
היית רעב באמת ואכלת ב-500 שקל? תקבל חולצת זמק דויד.
החודש במק דויד נהנים ומקבלים פרסים- בלי הגרלה.

המבצע כפוף לתקנון שבכל סניפי מק דויד.

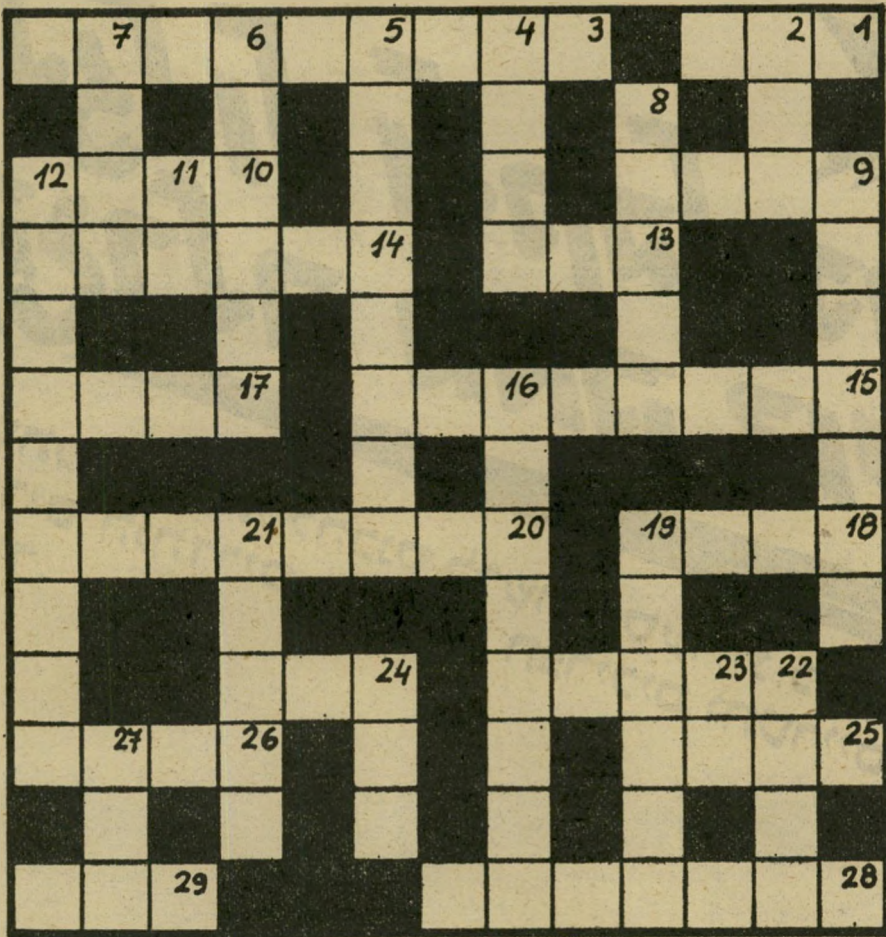
מה דויד זה מה שמתחשק לי!

תל-אביב - דיזנגוף/פרישמן - אבן-גבירול 22 - מקוה ישראל 4 - חיפה - מרכז הכרמל - נוה שאנן - הרצליה - נוה אמירים - נתניה - הרצל 19
בקרוב: יהוד - מפרץ חיפה - ניתן להזמין בסניפינו כיבוד לארועים.

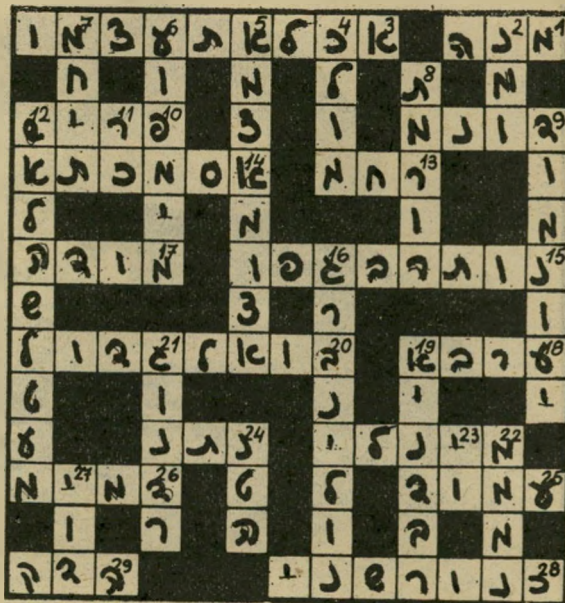
מאת נדיב אבידן

מאוזן:

1. לעתים קרובות זה קשור בצער (3)
3. שואף לחלוקה ולעליה ל-ארץ (9)
9. עבד על הסוס לאחר שהבימה כבר הלכה לעולמה (4)
10. הם נהגים לילל מחמת נימוס (4)
13. בשובו הקטין באופן מועותי את ממדי התנועה (3)
14. אם ברצונך לנהוג בנימוס אל תפליג בים (3, 3)
15. מי יתן מחר גירסה אחרת של עלות המוצר? (8)
17. מספרים שבעל חזה ידוע מבוקש ע"י המשטרה הצבאית (4)
18. לא עשו הכרה ביניהם, אז מה הפלא שבשבועות הם לא בראש אחד (4)
20. יתכן שדוד לוי, בזמנו הביא אותה, אבל אירדור אחר ראי עליו (4, 4)
22. כשהוא נתן ברוחב לב, קיבל בחזרה במתנה קבוצה שלמה של יצורי ים (5)
24. לא חשוב מאיזה כיוון הוא מופיע - העיקר החור! (3)
25. כאשר מזכירים את הצאצא שנפטר - זה קשה לכולנו (4)

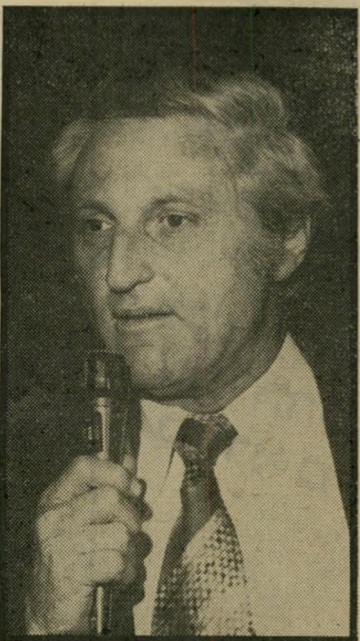
פתרון תשבוצון 2333

8. בן הצפור, שיהיה בריא, ממוצא רומני או יוגוסלבי (5)
 9. במקום אנטייתוזה לאנטי-חיוה (מ) (7)
 11. בקצור: חיפשתם אצלי בידור? בבקשה (2)
 12. כאשר לזוגות צעירים יש בעיות גם האופנאי סובל (5, 4)
 16. יש הגאה מאיש חוק ש-תמיד מנצח (4, 4)
 19. הוא מתפתח בנוול שהם מטפחים (6)
 21. הוא למד משהו מנבחריי העם (5)
 22. מאחר שעלו לתורה, קרוב לוודאי שיצא מהן משהו (4)
 23. החמצן נגמר! (2)
 24. לכלוך ששוה זהב (3)
 27. מלך כפרי מקדמת דנה (3)
 26. יתקבל אישור לתוספת (מ) (4)
 28. לא הרבה גברים השתוקקו להשכיב אותה (3, 4)
 29. מחל על זכותו ויצא לחי-פושים (3)
- מאונך:
2. מי שלא יודע מהחיים שלו צפוי שם לנפילה (3)
 4. אקדמאי משעשע באופן כפיייתי (4)
 5. את יורם דנים קצת אחרת כשהוא מפסיק להטריד אר-תי (4, 4)
 6. יקבל את הדעה הקובעת שיש משהו בהצלה (6)
 7. זה לא קורה לעתים קרר-בות שמסתפקים במאור קטן (4)

מכתבים

(המשך מעמוד 16)
לפי התיכונן והיעדים המקוריים, או שמא יש כוונה לבנות תחנה נוספת בצפון העיר, לפי התיזה של השר קורפו?

ראש-עירייה להט התחמקות

● אם לא, עד מתי יידחה הר עניין?
יעקב ונה, חבר מועצת עיריית תל-אביב

חיסכול מחגבר

עוד על הנסיון לכפות על העדה הדרוזית ברמת-הגולן לן אזרחות ישראלית.

כמי שמשרת שנים רבות ברמת-הגולן, באיזור כפרי הדרוזים, יכול-תי לעקוב מקרוב אחר הלך הרוחות בקרב האוכלוסיה הדרוזית. ניתן היה להבחין שמשנה לשנה חלה הקצנה וגברו התיסכול ואי-הבהרי-רות באשר לעתידם המדיני, כלכלי וחברתי.

קל ביותר להאשים קיצוניים בי קרב האוכלוסיה, או הסתה סורית למרי אזרחי - אם כי אלה קיימים - אך לא פחות יד הישראלים בתהליך:

● לא השכלנו לקרובם לאוכלר סיה הדרוזית הישראלית, שיכלה לאמצם ולמתן את הלכידה הדרוזית קיצוניים.

● לא ניתנו לדרוזים די סמכר יות מינהליות, כלכליות ושליטור ניות, קציני-מימשל, אם כי עשו עבודה חשובה ביותר, לא תמיד היו לרוחם של התושבים.

● הנסיון לכפות על האוכלוסיה אזרחות ישראלית ותעודות-זהות הוא הקש ששבר את גבי-הגמל. ההתנגדות לשילטון הישראלי, ש-רחשה כל העת מתחת לפני השטח, פרצה החוצה.

ההפגנות האחרונות היריות ש-נורו בעיקבותיהן, סגרו את המעגל וזה לא יפרץ בגלל לפני שילטונות ישראל הברייה: להקשיח העמדות ולאבד החלטות את הדרוזים בגולן, או להניח להם לנפשם, ולאפשר להם לנהל את חייהם בשלוה, תוך אפשרות לבחור בעצמם את מעמדם בין ישראל, חושב או אזרח הארץ בשטח כבוש.

דן יהב, תל-אביב

הרבנים והגרים

תיאור הטיפול העגום בי גיור במדינת ישראל:

אנחנו, כנציגים הבלעדיים של (המשך בעמוד 20)

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.

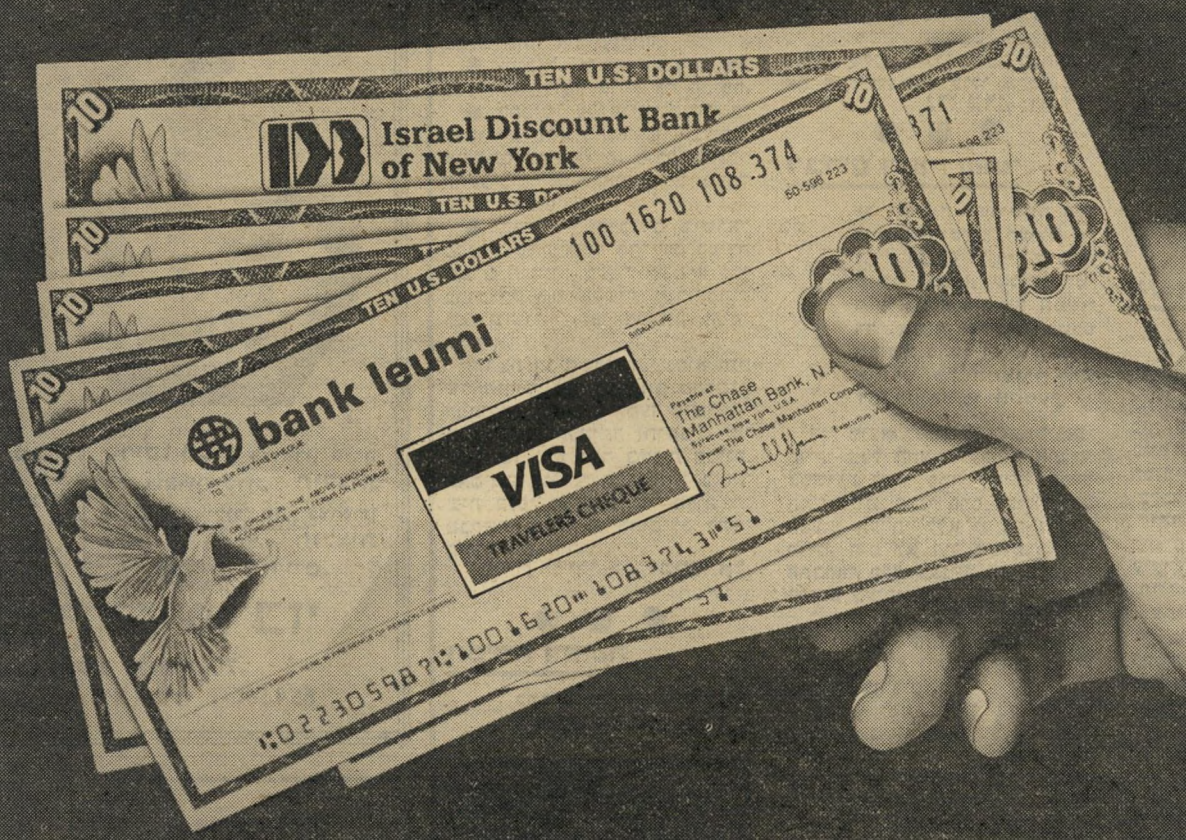
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 03-790114-56 רש'מס'2 עסק 481/75
שמירה עד בריאותך ורכושך

היה זה יום חם ופתחתי חלון כשנתקעתי בפקק בצומת חולון. פתאום הרגשתי שאני כמעט נחנק, כי מולי עמדה משאית ענק. מה לעשות? הטריק פשוט וגלוי - אצלי במכונית "עץ הפלא" תלוי.

להשיג בריחות שונים, בחנויות לאביזרי רכב ורשתות השיווק. היבואן: אוטו-פרט, 03-331863

נוסע לחו"ל? קח איתך את המחאות הנוסעים ויזה של בנק לאומי בנק דיסקונט

המחאות נוסעים ויזה

- המחאות נוסעים ויזה מתקבלות כאמצעי תשלום במרבית בתי העסק הקמעונאיים ברחבי עולם.
- להמחאות הנוסעים ויזה שרות רב לשוני בנקודות החזר (Refund locations) הפועל 24 שעות ביממה, בכל יום בשנה, ברחבי העולם, וזאת למקרה של אובדן או גניבת ההמחאות שברשותך.
- מספר נקודות החזר של המחאות הנוסעים ויזה הינו הגדול בעולם ועולה על זה של כל ההמחאות המתחרות.
- המחאות נוסעים ויזה מונפקות על ידי המוסדות החברים באיגוד "ויזה אינטרנשיונלי", בו חברים למעלה מ-13,000 מוסדות בנקאיים ומהווה כיום את ארגון מערכות התשלום הצרכניות הגדול והמתקדם בעולם כולו.

כרטיס אשראי ויזה

• כרטיס האשראי מס. 1 בעולם.

המחאות נוסעים ויזה - כסף בטוח בכל העולם.

 בנק לאומי בנק דיסקונט

רבנים ראשיים ניסים וגורן
אין תשובה לפניות

מילואים של גוש-אמונים, התחיה, הרב כהנא... (לאק שה לנחש!) ניצול דרגה צבאית לצורך הבעת דיעה פוליטית יש בו משום "פוליטיזציה של הצבא". וחומר מכך: ההתהדרות בדרגות קצונה מעלה חשש חמור של יחסנות בהבעת דעות פוליטיות לחוגי הקצונה. דעתם של טוראים ודאי נחשבת פחות בחוגי "שלוש-עכשיו". האין זה מתמיה שהחוגים המכונים עצמם "יוניים", מייצגים גישה מיליטאריסטית מובהקת?

הרצל ובלפול חקק, ירושלים

אסון חברתי

דעתם של מנהיגי תנועות הנוער החלוציות. תנועות הנוער, המקיימות זיקה לתנועת העבודה והמחנכות לער, ליה, התליתו כי הן רואות כחיוני ביותר את הפסקת שלטון הליכוד המוביל את המדינה לאסון חברתי וכלכלי. יחד עם כך אין להסתפק במהל-כים פרלמנטריים, ויש להמשיך בביקור במאבק ציבורי וחינוכי על נפשו של העם. עתידה של מדינת ישראל יובטח רק כאשר הציבור יודעה עם דרך להחלטת תנועת העבודה ועם הער-כים בהם אנו מאמינים ועליהם אנו מתחנכים.

אבי בניחו, דובר מטה החולצה הכחולה

מישפט קסטנר

הקורא מעלה שאלות נור-ספות על הפרשה השנויה במחלוקת. מדוע נסע קסטנר לגרמניה והעיד שם לפני בימ"ש לפושעי מלחמה ניהב, שהיה לא פחות מי-עוזרו של קלסנברגר ויחד עם זאת איש מודיעין מאנשי ה-20 בינוי (44).

מדוע, אם אמנם הסוכנות - כעדות דובקין - לא הסמיכה או-תו להעיד בשמה, היא מימנה את הנסיעה שלו לגרמניה ב-1946 ומי שלם את הכסף ולפי הוראות מי-הגנני בטוח, כי עקיבא לוינסקי וכן סדי קולק מסוגלים גם היום לשפוך אור על הפרשה המוררה הזאת.

מדוע שותק עמוס מנור, ראש הש"ב במותה תקופה? יש יותר מדי סימני שאלה מס-ביב לפרשה. השופט חיים כהן, שי-לא היה מודע לכל העניין, מופיע יותר כדמות טראגית-קומית של יקה, המחפש צדק ואינו מודע למה שקרה באמת ומי הם שחקני הטרדייה הזאת. בטוחני, כי החומר ראוי למחקר היסטורי של הדור הבא. **ב. פרגאן**, אשקלון

מכתבים

(המשך מעמוד 18)
גרייה-צדק שבאי להצטרף לעם הי-יהודי - יותר מ-500 איש ואשה מדי שנה בשנה - איננו מרגישים בנכונות מצד המוסדות המוסמכים לפעול למיין ציבור זה. הגה תיאור המצב, הידוע לנו מתוך כ-1000 פניות אלינו בכל שנה:

- הרב הראשי לישראל לעדה האשכנזית, שהכריז שרק הוא יטפל בענייני גיור, לא ערך, במשך חצי שנה, שום קורס במכון ללימודי היהדות שהקים לשם כך, ומטפל עכשיו רק בכעשרה אחוז מכלל המבקשים, בטענה: "אין חקציב".
- הראשון-לציון, הרב הראשי לישראל לעדה הספרדית, אשר הצהיר לאחרונה לפני עיתונאים שכל גר שייך לעדתו, אינו נוהג לענות על פניות אליו.
- שררה-הדת עסק בנושאים אחרים, ואילו מנהל-לישכתו מעביר מכתבים המופנים אל השר ישירות אל דרג נמוך יותר, שגם הוא אינו נוהג לענות.
- סגן-שררה-הדת, כידוע, אינו ממלא עתה את תפקידו.
- מנכ"ל משרד-הדתות, כך נמסר לנו, לומד עדיין את החומר.
- הממונה על ענייני-הגיור בי-משרד-הדתות, שאיגל בשעתו אולפנים למתנגדיהם, סובל מהעדר התקציבים, אשר אושרו לו בעבר על-ידי הכנסת.

- בתייהדין הרבניים בישראל מפגרים עתה אחרי הדישה במידה שטרם הכרנו: בשנת תשמ"א נה-בררו רק 266 בקשות גיור, מתוך 525 שהוגשו (לפי השנתון הממ-שלתי).
- לקראת חג השבועות, שהוא חגם של הגרים, אנו מבקשים מהרשות המהוקקת להתערב למען שיפור ה-מצב לטובת המדינה וחושביה, שי-ידעו את נפש הגר בשנות הגלות. מאמינים אנו כי לא ניתקל באדיר-שות כלפי מצוקתם של מאות ה-מבקשים השואפים, בתום-לב, להשי-תייך לעם היהודי.

ברית ירדני הגר בישראל, תל-אביב

כתב הטלוויזיה הישרא-לית מגן על חברו לעבודה,

הכיפה והדעה

כתב הטלוויזיה הישרא-לית מגן על חברו לעבודה,

כתב פון
"יתתי לכם"

שוכה לעל"ג במזור, "שי-דור" ("העולם הזה" 2333).

תיאורכם את בני לים בנושא דיגלה של הריאקציה הלאומנית-דתית הקיצונית במחלקת-החדשות בטלוויזיה, דומה לתיאורים בהם תואר רפיק חלבי כשליח אש"ף עלי אדמות. שניהם נאמנים למצי-אות באותה מידה. תיתי לכם על שאתם מעידים את כיפתו של לים על דיעותיו. זה מזכיר זמירות רחוקות, מעוררות חלחלה.

עצרתי לטרמפיסטית בצומת כביש החוף היא פתחה את הדלת, הביטה סביב, ולפני שהספיקה לסרוק את הנוף היא אמרה: "יש פה ריח נפלא, של אביב".
הטריק פשוט וגלוי - אצלי במכונית "עץ הפלא" תלוי.

להשיג בריחות שונים, בחנויות לאביזרי רכב ורשתות השינוק. היבואן: אוטופרט, 03-331863

"ג'רי ג'ינס" "קי-מוד"
להשיג בחנויות המובחרות יצרני חולצות אופנתיות

מבחר חולצות לקי: טריקו פסים בצוארון סירה או צוארון סרוג, חולצות מגבת בשילוב בד, בצוארון סיני או רגיל. חולצות מבדים הודיים.

ספארי חצי שרוול חליפות ספארי מבדי כותנה שנטונג. ג'ינס סטרץ' ובעיוני מכנסי נופים מכותנה שנטונג מכנסי 7/8 (ברמודה באג) ג'ינס משופשף.

מחסן מכירות מרכזי
תל-אביב, נחלת בנימין 70, בסימטה (פינת יפו ת"א) טל' 7-654666

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

שרות ת.ד.
ללא תשלום
מכבדים
כרטיסי אשראי

פרידלנד
אבן גבירול 110 טל: 22717

חג הספר העברי בליריק
כל הספרים בהנחה - 25% ויותר!

חנויות ליריק:

- ליריק, תל-אביב, דיזנגוף 190 (פתוח ברציפות עד 11.00 בלילה)
- ליריק, כפר-סבא, וויצמן 87
- ליריק, רמת-השרון, סוקולוב 53
- ליריק, פתח-תקווה, רוטשילד 77

שום חופשה לא מגיעה לירכתיים של "אטלס"

אטלס 16,000 טון

קיץ ניפלא של אושר, שבוע של שייט מהנה על סיפון המלון הצף באונית הפאר "אטלס": נוף מרתק של מים ושמים, 6 ארוחות ביום בימי ההפלגה (גם מזנון חצות!), מטבח בינלאומי מעולה, סיפוני שיזוף, קאזינו, סאונה, קוקטיילים, דיסקוטק עד השעות הקטנות, קולנוע, תזמורת, שעורי התעמלות, 3 בריכות-שחיה, נשפיריקודים, בינגו, תזמורת, צוות הווי, נשף תחפושות, משחקים, חנות פטורת-מכס, מספרה, טלפון ורדיו בכל תא (קשר-רדיו מהאוניה לחוף), מיזוג אויר מלא בכל התאים.

כל יום חמישי הפלגה מאשדוד
7 ימים - \$423
למזמינים במאי וביוני.
המחיר הזול ביותר לחופשת-שייט.

**אטלס,
המובילה בים.**
הזמן עוד היום את
חופשת השייט שלך אצל
סוכני הנסיעות.

המסלול
אשדוד, פורט סעיד
(קהיר), פאטמוס,
קוסאדסי (תורקיה),
פיראוס, רודוס, אשדוד.
הפלגה בכל יום חמישי.
סיווג בטיחותי: אטלס, ב', 1951.

**תשלומים
ללא ריבית**
לבעלי כרטיסי אשראי
ויזה, דינרס-קלוב,
ישראל-כרט: 50% במזומן
והיתרה ב-4 תשלומים
חודשיים רצופים ושנים
ללא ריבית וללא הצמדה.
או - 10% במזומן
והיתרה ב-9 תשלומים
צמודים לדולר.

ΕΠΙΡΟΤΙΚΙ ΛΙΝΕΣ

תל אביב: אנגל 6, טל: 615283/622591
חיפה: היאט 6, טל: 671742
אשדוד: הנמל, ביתן 16, טל: 34541

הסוכנים הכלליים: **אלאלוף ושות' • ספנות בע"מ**

מרים בנימיני

מזל החודש:

תאומים

המושפעים מכוכב

מרקורי הם זריזים

פיקחים

ובעלי לשון חלקה

מהירות תנועה ומחשבה, שימחתיים וחריפות - אלה תכונות המאפיינות את בני מזל תאומים. כשתכונות אלה אכן נראות לעין, יש להניח שהמזג המרקוריאל במיטבו.

כוכב מרקורי שולט במזל זה, והוא הגורם לתאומים להיות כפי שהם: אני שים שמחים, מלאי חיים וזריזים, המצי ליחים בתעשייה, בעסקים, בנסיעות, בעי תונות ובעבודות הקשורות ביחסי-ציבור. לאנשים קלילים ומקסימיים אלה מוח חריף, הם פיקחים, ערמוניים ובעלי לשון חלקה. בני תאומים מוכשרים לגורר אחי רים לדרך מחשבתם, מבלי שהאחרים יחושו בכך. הם עובדים קשה, משחקים לא מטעם. הם טובים בספורט הדרוש מהירות וזריזות, אך מתקשים בפעילויות הדורשות כוח-סבל. הם נמשכים במיוחד למישחקים כמו ברידג', קלפים, תשבצים וחינוניים-מילים. כדי שיהיו מאושרים בחייהם הם זקוקים

קים לגיוון ושינוי בסביבתם. כידוע, לא כל בני מזל תאומים מגלים את התכונות הנזכרות, מכיוון שיש עליהם השפעות של מזלות אחרים. בכף-היד קיים איזור שבו ניתן להבחיין מי נחנך בתכונות אלה, גם אם אינו משתייך ישירות למזל תאומים. האצבע הקטנה, הזרת, נקראת בשפת הכירולוגיה אצבע מרקורי. השם בא להזכיר את ה"קשר של אצבע זו לתכונות המרקוריאליות.

אצבע זו, כשהיא ארוכה, מעידה על כושר ביטוי גבוה, זריזות המחשבה וכר שר שינוע. כשהיא קצרה - האדם מתקשה להתבטא.

כדי שהזרת תבטא באמת תכונות אלה, חשוב שתהיה מתחתה גיבעה. זו ממוקמת בין כוכבי-הזרת וקו-הלב, ונקראת גיבעת מרקורי. חוסר גיבעה מתחת לאצבע ה"מרקוריאלית מראה על כישרונות שאינם באים לידי ביטוי.

גיבעה כזו מראה על עירנות גדולה, יכולת-דיבור, כושר-הבעה מצויין, לפעמים על כישרון-כתיבה או יכולת מוסיקלית, או כישרון לשפות ונטיה למישחק. גם אצל פסלים, ארכיטקטים וציירים יש גיבעה מעין זו.

גיבעת מרקורי גבוהה מדי ומפותחת עד להגזמה, מעידה שהצדדים השליליים של מרקורי בולטים במיוחד. אופי חומרני ודחף חזק לכסף קל מאפיינים טיפוסים אלה. כדי להניח ידם על

לזרת ולגיבעה הקטנה שמתחתיה

קשר לתכונות מרקוריאליות:

עידנות, כושר הבעה ונטייה למישחק

של הפתיים, שאינם חושדים בהם כלל. בקבוצה זו נכללים הנוכלים, הרמאים ו"אנשי-העסקים העקמומיים, אשר אינם מהססים לנקוט באמצעים לא הגונים,

כסף יהיו מוכנים לשקר, לרמות, להפיל על תכנים. חוכמתם, ערומתם וכושר-הדיבור הניעים שלהם, יהיו להם לעורר שעה שירמו, יעשקו ויפשטו את עורם

כדי לצבור רווחים גבוהים במהירות. חוסר גיבעה גם הוא אינו מצב חיובי, מכיוון שגיבעת מרקורי שטוחה מעידה, בדרך כלל על כישרון מיס-אלה, ברוב המקרים, נעדרי כישרון מיס-חרי. הם משעממים, כבדים וחסרי-הומור, השיחה עימם משעממת ומייגעת. נדמה להם שאם הם לא הזכירו את כל פרטי-הפרטים הקשורים לסיפורם, השומע יפסיד משהו חשוב. זה המאזין להם נאלץ להנהן בראשו מתוך נימוס.

למרות שאלה נחשבים בדרך-כלל אני שים הגונים, האפרוריות המלווה את אישיותם מקשה עליהם ועל אלה הבאים עימם בקשרים.

בני גדי מוקפים בידידים, המעוניינים בקירבתכם, ואתם נהנים מאוד מהתקופה הנעימה. אהבה חדשה מביאה עימה גישה אופטימית בקשר לענייניכם, שימו לב לאנשים המעוניינים בקשרים איתכם, אלה עומדים לעזור לכם בעבודתכם. הדרישות בעבודה יהיו רבות, לא תמצאו לעצמכם זמן רב להנאות אתכם ותיאצו למלא את כל האחריות המוטלת עליכם. הילדים מריאים יחס חיובי, וגם הם מוסיפים הנאה.

אתם נהנים מהתקופה הנוכחית ושבעי רצון מההישגים שאתם הגעתם במקום עבודתכם. אך יותר מדי אופטימיות אינה רצויה. במשא ומתן עם אלה העובדים איתכם או עם הממונים עליכם, כנס לגלות טאקט רב. מוזרויות וקפריזות יכריחו לעיתים מאור את הסביבה וליצור אי-הבנות מיותרות. הש"ט הרומנטי יעסיק אתכם השבוע: בני המין השני שמים לב אליכם בזכות הקסם והמשיכה שלכם.

נסיעה קצרה או טיול יהיו אירוע חשוב השבוע - אתם עומדים לפגוש במישהו שיגרום לקשיים. תוכנית שהתכוננתם לבצע עתה תתעכבת והרוגז מקלקל את מצב-הרוח. אפילו אפסר להתמסר לתחביבים ולפתח כישורינות אמנותיים - בין כה וכה בתקופה הקרובה תמצאו יותר זמן בבית. עבודות בית שהזנחנו חייבות להיגשט, כדאי לנצל את הזמן שבו אין לכם חשק רב להתרוצץ מחוץ לבית.

השבוע תחושו מרץ מהודש. דברים שדחיתם לזמן מאוחר יותר יתבצעו בתקופה הנוכחית, והכל ילך חלק וקל. תוכניות הלימודים מושלמות ותוכלו להתחיל בביצוען בקצב מלא. נעלו את ההתלהבות והמרץ להשלמת הדברים שהזנחתי. אורחים שאתם מצפים לבואם מחו"ל עלולים להתעכב ולהגיע מאוחר יותר. גם ידידים וקרובים, שתיכננו נסיעה בתקופה זו, לא יוכלו כנראה לקיים זאת.

תקופת מבוכה לעקרבים, מצב-רוח די מדכא ותחושת עייפות מכבידים עליכם וגורמים לרצון להתברר, לנוח ולהרבות ב"שינה. השבוע המתקרב תוכלו להתנער מכבדת אהבה חדשה. אמנם, כל הקשור בכך אינו קל, בגלל המתח שנוצר ביניכם, אך כעבור זמן מה הכל יש"תנה לטובה. עניינים כספיים, הגורמים לדאגה, יסתדרו במפתיע. בעזרת סכום הכסף שרגיע לידכם, יש לנהוג בהירות רבה.

הקשרים עם בני-הזוג עולים על פסים חיוביים. עם קצת ויתור ורצונות-היכולו להחזיר את השקט ולהירגע. ביחסים עם ידידים עליכם להיות זהירים - הש"ט בוע עלול להתפתח סיכסוך בגלל דיבורים פוגעים, למרות שאינם כ"מ מתכוונים להעליב - קחו בחשבון את רגישותם של אלה ה"קשורים בכם. עניינים כספיים גורמים דאגה, ברנע זה אין אפי שרות לשנות את המצב, אבל זה לא נורא.

בתקופה זו אתם עובדים קשה ומוכיחים סבלנות רבה. האחריות שמוטלת עליכם גדולה מתמיד, ואתם אינכם מגלים נטיה לקחת על עצמכם סיכונים. כל אלה מביאים אתכם לקראת הצלחה בטוחה. מה שחשוב כעת, זה להמשיך ולשמור על סודיות ולשתף כמה שפחות ידידים בתוכניותיכם. היכרות מדי-רה עשויה להתפתח לקשר יותר עמוק. גם אם ברנע הראשון הדבר אינו לרווחכם, ייתכן ותצאו נשכרים.

החלטות מהירות מתקבלות בתקופה זו. למרות הביטחון שאותו אתם חשים, נסו להיעצר ולהרהר פעם נוספת - ייתכן שע"דיף להמשיך להתלבט תקופת מה. מחשבות על מעבר לדירה אחרת כדאי שתישארו בגדר תוכניות - את הביצוע המעשי דחו בכמה שבועות. הזמנית למסיבות ועלולות להגיע ברנע האחרון או אפילו מאוחר מדי, אל תיעלבן, הדבר לא נעשה כדי לפגוע בכם, אלא להיפך.

דרישות פיתאומיות בבית מונעות מכם לבצע את חובותיכם בעבודה, והדבר גורם לכם למתח דווקא עתה. כשהדברים נראים ל"לו מתחילים סוף סוף להסתדר ולהביא לקיי דומכם. הצעה לעבודה חדשה מאוד קוסמת, עשויה להתקבל השבוע. כנראה שלא תוכלו ל"היענות בחיוב. בגלל נסיעתכם הקרובה לחו"ץ לארץ, הדבר משאיר הרגשה כבדה, אך למעשה אין לכם על מה להצטער. ענייני כספים מתדרים טוב.

גדי 20 בדצמבר - 19 בינואר

האזניים 23 בספטמבר - 22 באוקטובר

סרטן 21 ביוני - 20 ביולי

טלה 21 במרס - 20 באפריל

דלי 20 בינואר - 18 בפברואר

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

אריה 21 ביולי - 21 באוגוסט

שור 21 באפריל - 20 במאי

דגים 19 בפברואר - 20 במרס

קשת 23 בנובמבר - 20 בדצמבר

בתולה 22 באוגוסט - 22 בספטמבר

תאומים 21 במאי - 20 ביוני

נוח עמית - דודנו של מאיר עמית וקרובו של ח"כ מיכאל קליינר הוא „דני ברמן של עיר הכרמל” - והוא הפיל בפח את הקבלן זכריה דרוקר, גרפולוגית ופסיכולוגית

ל בעלי זיכרון אומר השם נוח עמית משהו. לפני ארבע שנים נדון נוח עמית מקריית טיבעון לתישעה חודשי מאסר בפועל, ו-26 חודשי מאסר על-תנאי, באשמת מעשי הונאה וזיופים. עמית הואשם אז שהקים במשותף עם יצחק אורן חברה בשם א.ח.ז לשירותי אינסטלציה למבני מוזיפיים לרפואת בתל-אביב, שביצע עבורו עבודות הרפסה. כמו כן הוא הואשם במסירת צ'קים ושטרות מזויפים ובהונאות שקשורות בהסכמים שחתם עם קבלני מ-שנה לביצוע עבודות אינסטלציה, שגם עבורן הוא מסר שטרות מזויפים.

וחוסר זמן, מעדיפים לשכוח אותו. אחד הקורבנות שנפגעו לא רק כספית, אלא גם במוניטין שלהם. היא הפסיכולוגית עופרה איילון מטיבעון.

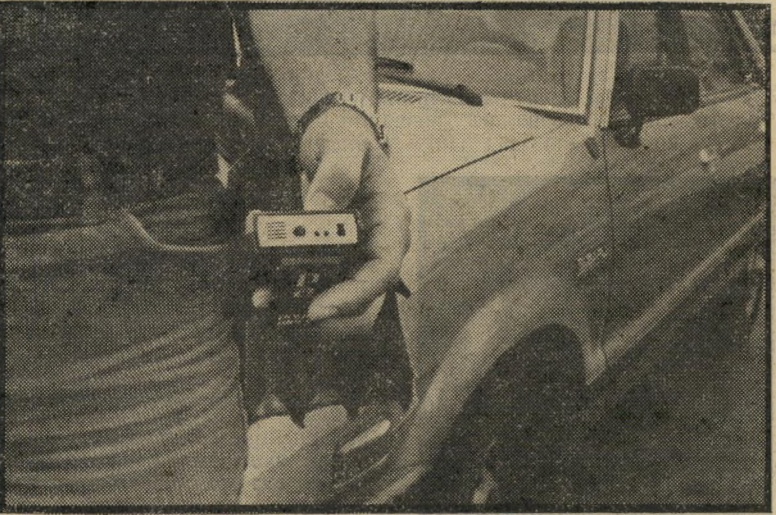
סיפרה איילון:
היכרתי את עמית דרך בנייהווג נפתלי. הבעל, שהוא פסיכאטר, הכיר את עמית, ואישתו, אסתר, אף אמרה לי לפני שפגשתי את עמית: „עופרה, אני אכיר לך מישהו יוצא-דופן, אני מתכוונת להכיר לך איש רעיונות.” אני דווקא חיפשתי או מישהו כזה. ד"ר זאב סגל המנחה ואני היברנו ספר על בעיות של זוגות נשואים. תוך כדי סיפורים ומישחקים פסיכולוגיים, אמר רים בנייהווג, שנמצאים בחוסר קומוני-קציה, ליצור תיקשורת ביניהם. הספר, ששמו המקורי חוזה הנישואין החדש, היה כבר מוכן מבחינתנו, אך היינו זקוקים למישהו שיטפל בהוצאת הספר לאור, משום ששינוי לא היינו מסוגלים לטפל בכך. כשפגשנו את עמית, הוא גילה בקיאות רבה בסיפרי-מישחקים. הוא טען שזה אינו ספר רגיל, ומכיוון שמדובר במישחקים ובכרטיסי מישחק, יש לרשום את הספר

מומחה לסיפרי-מישחקים
מ תכרר שאחרי שעמית השתחרר הוא חזר לסדרו. הפעם הוא פעל ממקום מגוריו, בחיפה. הוא הונה אנשים רבים בצפון הארץ, שחלקם מגישים נגדו תביעות מישפטיות. וחלקם, מתוך בושה

הנוכל

ההחלטה

על מישחקים פסיכולוגיים לזוגות. כל זה איורים שונג, וחלקים מהספר נעלמו. כבר עתה הבנתי שנפלת בפח. עשית כל מה שביכולתי לאתר את עמית, ואכן

כפנט עולמי
החלק השני של מכשיר האזעקה האלקטרוני, שעמית מפץ בארץ, של חברת פייג'אלרט. חלק זה נשאר עם בעל הרכב, וכאשר מישהו מנסה לפרוץ את ריכובו, מכשיר האיתורית מתחיל להבהב ולצפצף. עמית טוען שהוא מסתתר מאחורי המצאה, למרות ששמו לא מופיע בשום מקום.

כפנט. הספר אומנם נרשם כך, אך על-שם המו"ל. עמית מינה את עצמו כמובן למו"ל, מבלי שהרגשנו בכך, והפך להיות בעל הפטנט. לא התייחסנו לכך בכובד ראש הראוי, משום שלא העלנו על דעתנו שמדובר בהונאה אפסרית.

אנו רצינו שזה יהיה ספרי-כיס מאויר. עמית פנה לגרפיקאי ירושלמי, מישל קיש-קה, והוא הכין עבורנו יותר מ-200 איורים מסובכים לספר. קישקה, כגרפיקאי רציני, הוציא הון מכיסו כדי לעמוד בלוח-הזמן. נים, עוד לפני שקיבל את הכסף מעמית. הוא הכין לנו ספר לדוגמה, מרהיב ביופיו, בכריכה קשה, שעלה לו הרבה מאוד כסף.

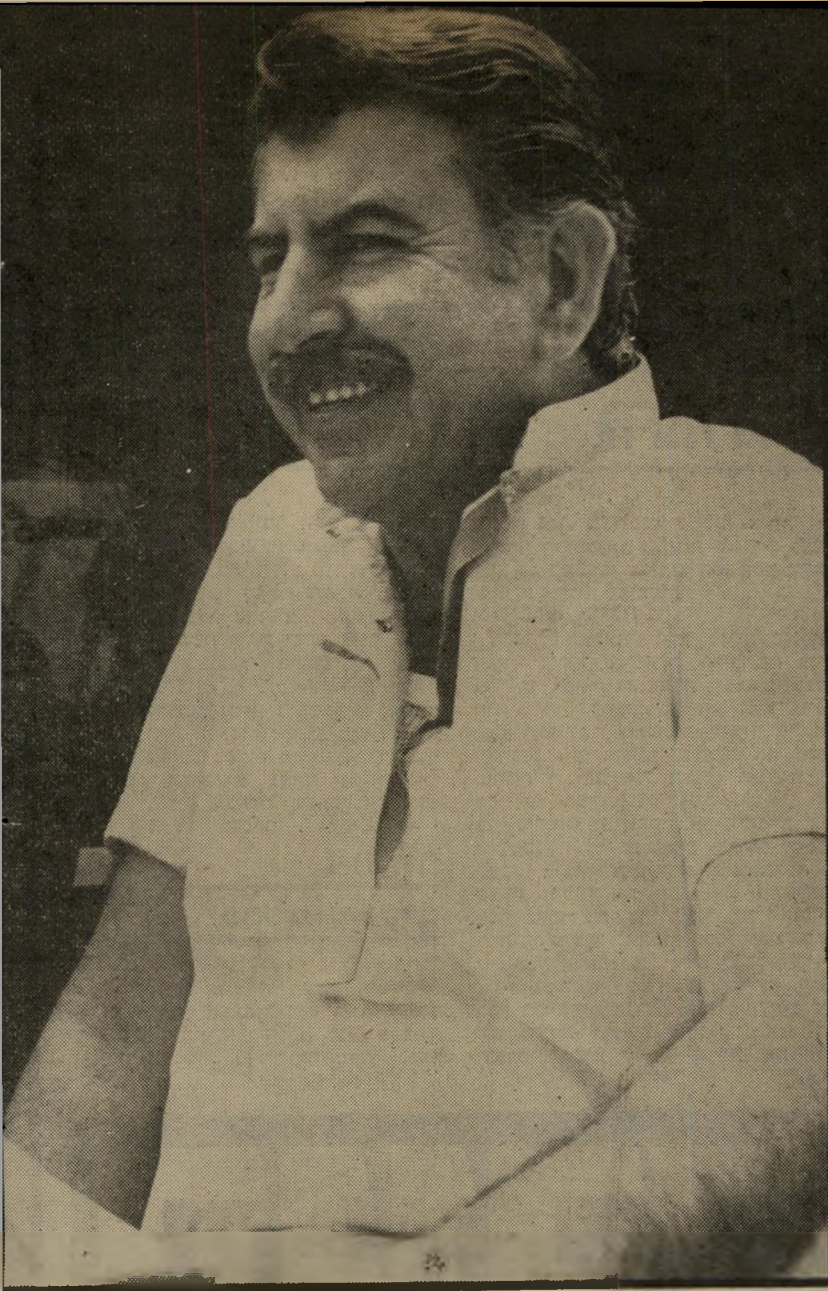
חוזה ללא עור-דין

ב ינתיים יצא עמית לארצות-הברית, שם הוא הציע את הספר להוצאת ספרים בניו-יורק. בשלב מסוים התחלתי להבחין שמדובר באדם שחושש מסגל וממני. ביום סגל נפטר, ברה עמית לחו"ל, בטענה שהוא פוחד שאני אוציא צו-עיקוב נגדו. אז התחלתי להיזכר בפגישותינו הראשונות. עמית עמד על כך שאנו נכתוב חוזה, שנרשום בו את כל מה שאנו רוצים, אך שבשום פנים ואופן לא ניגש לעור-דין. הסכמנו לתנאי זה, משום שאז לא חשדנו בו כלל. בחוזה היה כתוב שהפירסום והוצאות ההפצה הם על חשבוננו; אנו נקבל 12 אחוז ממחיר הספר עד לעשרת אלפי העותקים הראשונים, ו-18 אחוז מעל לעשרת אלפי עותקים. תמורת ההפצה בישראל, נחתם שאנו נקבל 18 אחוז החל בספר הראשון.

אחרי שאיתרתי מישהו בניו-יורק התברר לי שהספר נמצא בחנויות, אך לא כפי שאנו סיכמנו איתו. שם הספר שונה למסותרים ביד; הפורמט שונה, ובמקום ספר עם כריכה קשה, יצא-לאור ספר עם כריכה דקה, לא בצורת דפים שנתלשם. כתי שאפשר יהיה להפכם לכרטיסיות ל-מישחק בין זוגות, אלא בצורת ספר רגיל,

פלא
הגרפולוגית חנה קורן מצביעה על מישחק איתור מחלות-הילדים, שאותו הגה נוח עמית, ושאת המידע הרפואי סיפק הפסיכיאטר אנטוניו נפתלי.

הנוכל מחיפה

מאז הופיע הספר בארצות-הברית, איבד סביון את הקשר עם עמית. באיחור רב קיבל סביון מנוח עמית מיכתב תשובה. הוא ביקש מסביון שימציא לו מיסמכים. עמית טען שנגרמו לו נזקים והפסדים כתוצאה מהפצת הספר בארצות-הברית, בסכום של עשרת אלפים דולר, והוא קרא לסביון, כמפיץ הספר, להשתתף בהפסד. רק אז גילה סביון שמה שהוצא

(המשך מעמוד 23)
זה הסתיים תהליך הפצת הספר בארצות-הברית. יש מודעות בעיתונים, בחודשים הבאים נדע על מידת ההצלחה והרווחים. הספר הופץ בארצות-הברית ב-6.95 דולר, ובארץ, באמצעות סוכנות סטימצקי, ב-9.95 דולר. כאשר סוף-כילוסוף ראיתי את הספר, חשכו עיני: במקור, ההקדמה שלי היתה

כתובת מיסתורית

בקומה הראשונה של בניין מגורים ברחוב אליהו הנביא, יושב עמית עם שותף נוסף, ויפץ את מכשיר האזעקה האלקטרוני. בחוץ מופיע שמה של חברת סגורכב, ומתחתיה חברה נוספת, בשם אייס אינטרנשיונל.

בחוץ אינו מה שהוא חתם עליו בארץ. **לא ענה**, על דרישותינו

שקרול ובו נפגשים ומחליטים לכתוב חוזה נישואים. בספר האמריקאי שהופץ בארץ, שונה שמה של קרול לסוזן, וכך שונתה גם כותרת ההקדמה. לתדהמת, מי שהיה חתום על ההקדמה לא הייתי אני, כי אם נוח עמית, בכבודו ובעצמו. זוהי גניבה סיפרותית.

כוחות

על-טבעיים?

מחשבה לאחר, לעמית יש קסם אישי. לא ידעתי שהוא גם מהפנט, ושהוא עסק בהיפנוזה. אני מעלה על דעתי שאפשר להפנט אותי, אבל יתכן שהוא משתמש בכוחות על-טבעיים, אם בכלל קיים דבר כזה.

שוחחתי עם עמית ארוכות. הוא מאשים אותנו ואינו מבין שאנו נפגענו ממעשיו.

לא הסתדרנו!

הקבלן החיפאי הידוע זכריה דרוקר, היה הראשון שאותו ניסה לעמית לרתום לעסק מכשירי האזעקה.

איתי מחשב גרפולוגי. היה זה חלום ישן שלי, להוציא לשוק מישחק פופולרי, שיביר את עקרונות הגרפולוגיה בדרך של מישחק, אך מעולם לא ידעתי כיצד לעשות זאת. הסכמת, אך אמרתי לו: "אנא, כתוב כמה שורות, ואז אדע עם מי יש לי עסק."

הייתי נוכל

והפסקתי

אך הוא לא התבלבל ואמר: "תיראי, אם תבחי את כתב ידי תביני שמדובר בנוכל, באדם לא ישר, ולא מהימן. הייתי כזה, אך כיום אני אדם חדש. הפסקתי עם הכל."

הוא כתב שורות אחדות, ובאמת התברר לי מכתב ידו שהוא לא אמין, אך נראה היה שיש לו מוטיבציה להיות אמיתי.

אני הייבט לומר, שלמרות שעברו היה שחור משחור, הוא עשה עלי רושם חיובי, ונטייתי להאמין לו שהוא פותח דף חדש בחייו. הוא כלייך התיידד אתי עד שהוא סיפר לי על כל הונאותיו, וכיצד הוא הגיע למסקנה שהוא גמר עם זה.

הקמנו את חברת קורנית, שהיא צירוף של קורן ועמית. אני המשכתי בעבודתי הרגילה, ללא שיתופו ברווחים, ואילו ה'חברה החדשה טיפלה בהוצאת המישחק, זהו לוח קרטון בצורת תקליט, ובתוכו קרטון אחר, בצורת תקליט שמסתובב על ציר. עליו כתובים לפי טבלות שיש ברשו' תי צורות של כתב-יד. ומעליהן ניתוח קצר של אופי האדם. זהו עניין שיטתי ביותר, לא מיקצועי, אך מתאים להבנת יסודות מיקצוע הגרפולוגיה.

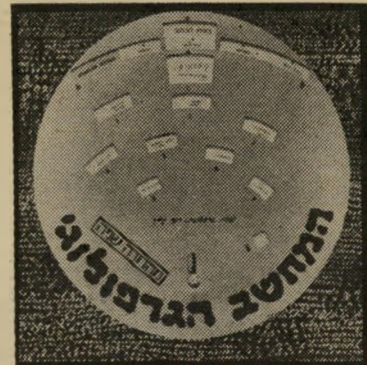
פתחנו חשבון-בנק משותף. אחרייך הת' ברר לי שתעודת-הזוהר שמסר היתה מזו' ייפת. הוא לקח שם הלוואות בלי ערבות, כי בבנק סמכו על כך שאני שותפה ב'חברה. קישרתי אותו עם כל אלה שאני עובדת איתם — רואה-החשבון שלי, ה' גרפיקאים שלי, החברים שלי, כולם. בהת'

נוס קלמן, יפה נוף 110	8 33 54	שמריהו 19 27 71
נוזניצקי (קמרמן) שרה, הירוק 16	52 81 81	מאמין 15 57 95 52
נוח תמר ועמית, כורלא 15	22 80 74	בר 3 98 67 22
נוח יחובסקי אליעזר יעקב, חמר 16	25 64 82	לוילונות, ינה 63 40 71
ג' קים ב' 96 50 71		הא 1
בנין וכלי בית, 23 49 00		
22 90 36		
מימין 3 31 95 52		

שם מעוות

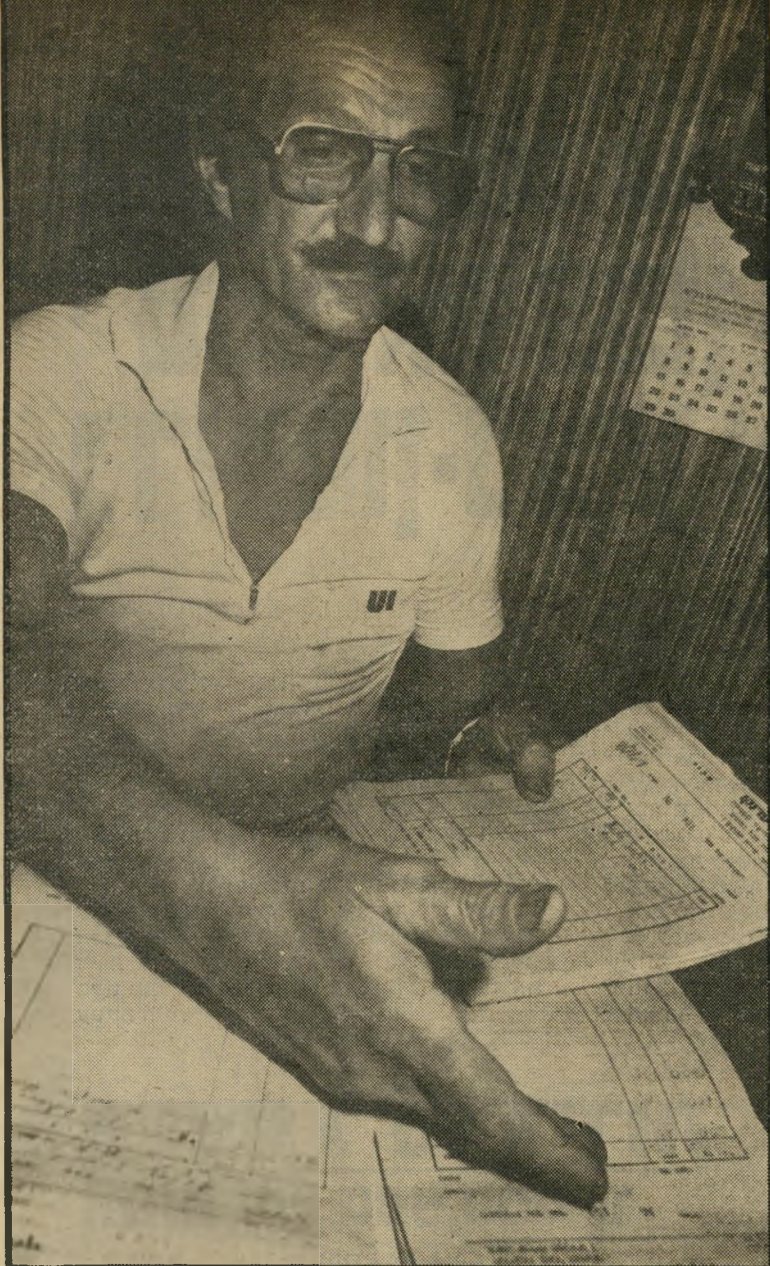
סען שבדרך זאת לא יטרידו אותו אלה הזוכרים את עברו. עמית מתגורר כיום בחיפה. עמית נוהג גם להשתמש בתעודת זהות מזוייפת בטענה כי אם יצטרך לברוח לחו"ל אי אפשר יהיה לעכבו.

כך שכמעט שלא הוצאנו כסף, בעיקבות השותפות הוא גם יצא לחו"ל כדי לקדם את הרעיון. אחרי כמה חודשים, שלושה-ארבעה, ראיי' תי שהוא לא עונה על דרישותינו. הדברים לא התנהלו כפי שסכרתי שהם צריכים להתנהל. לא הסתדרנו. לפני חצי שנה הסתיים הקשר בינינו. בחברה המשותפת שהקמנו לצורכי מחקר כמעט שלא הפסדנו כסף, חוץ מהוצאות שוטפות. אנב, ה' פרויקט הראשון שהוא עבד עליו היה מודל לאזעקות רכב, ועליו הוא ביקש את הסיוע שלנו לפיתוח. **עד כאן דיברי זכריה דרוקר.** ההונאה הגדולה ביותר של עמית קשורה בגרפולוגיה החיפאית הידועה חנה קורן. **סיפרה קורן:** "הוא בא אלי והציע לי שהוא יוציא ביחד

הוצאה עטיפת מישחק המחשב הגרפולוגי, שהוציאה חברת קורנית של עמית ושל חנה קורן.

הוא בטוח שהוא נקי ושהוא נהג בסדר לאורך כל הדרך. **עד כאן סיפוריה של עופרה אילון.** עמית, שהתבקש להשיב על שאלות העולם הזה בפרשת הספר, הגדיר את טענות אילון כ"שטויות במיץ עגבניות", אך אחרייך הוא התרצה והסביר שלא יתכן שהוא יתן לה חלק מהרווחים, כאשר כל ההשקעה והסיכונים הם שלו. עמית חיפש מפיץ לספר חוזה הנישואין החדש של אילון וסגל, ומצא את ה' פירסומא דויד סביון. ב-8 באפריל 1980 נחתם בתל-אביב הסכם בין עמית וסביון, שבו נאמר שמישרד-הפירסום מקבל זכר' יות הפצה בילעדיות של הספר, בארץ ובעולם. תמורת החתימה שילם סביון 100 אלף לירות, לפני שנתיים, שהן יותר מ' 400 אלף לירות היום.

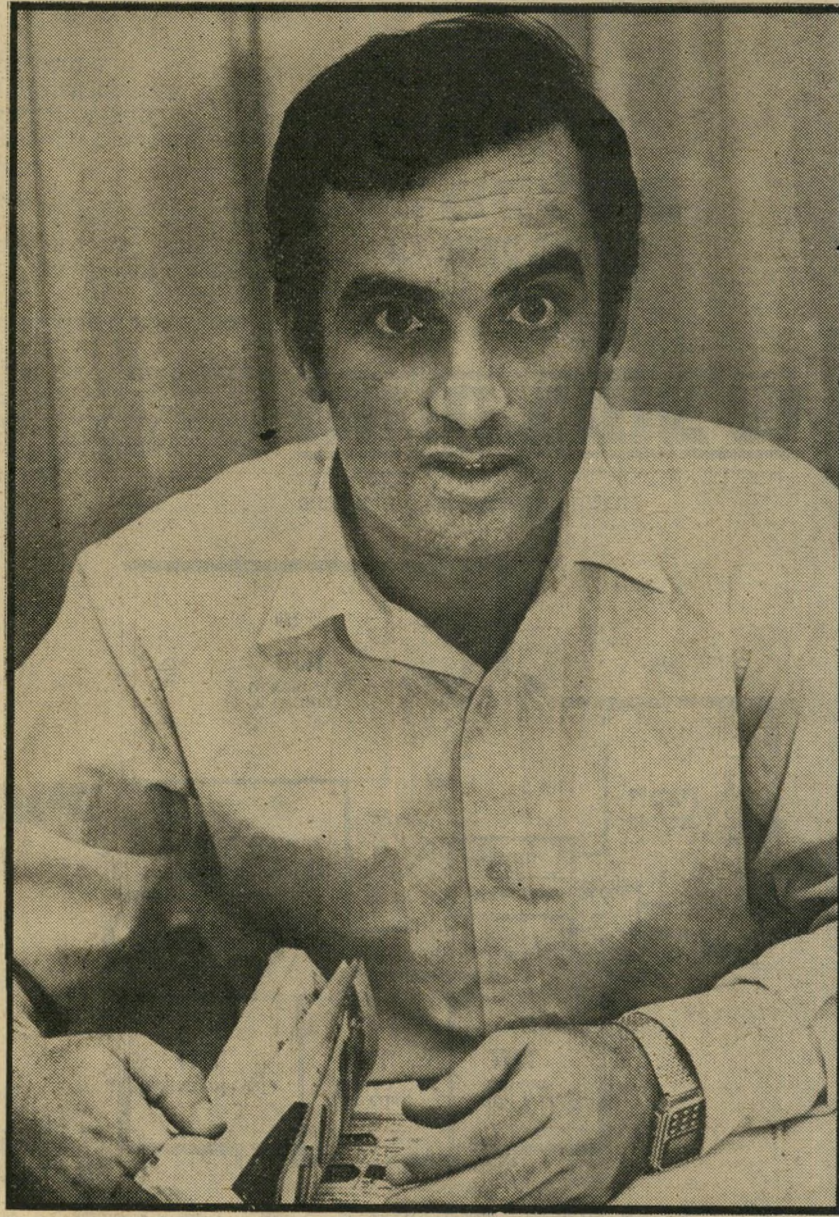

..הוא חייב לי כסף!
 שבתאי פרנקו, בעל כריכיה בחיפה, מצ' ביע על החשבונות שעדיין לא שולמו לו עבור העבודה שביצע. פרנקו טוען כי הוא עסוק ואינו יכול לחפש את עמית.

חלה הוא יושב אצלי במשרד. אחר-כך, על פי דרישתו, שכרנו משרד גדול יותר. היה לו שפע של רעיונות. הברקות גאון. התרשמתי ממנו. הוא אפילו הראה לי טבלות לתקליט המחשב הגרפולוגי שהוא הכין בגיל צעיר יותר. לבסוף השתמשנו בטבלות שלי, והמחשב הוצא בשנת 1979.

מיליונר תוך כמה חודשים

כ עבור חודשים אחדים גיליתי שהוא פועל מאחורי גבי. הוא לא שילם כספים שהגיעו לאלה שביצעו את העבודה, כך שכל הנושים החלו לבוא אלי. הוא התחיל להתעסק בעניינים אחרים, והסביר לי שקשריו איתי הם חלק מתוכניותיו

..הם אנשים קטנים!
 טוען נח עמית כלפי יריביו. הוא מדפ' דף בחבורת הפצה בינלאומית למכשירי רים אלקטרוניים שבה מופיע מכשיר דומה למכשיר שהוא מפיץ, אך במחיר ושם שונים.

להיות מיליונר בתוך חודשים אחדים. אך בפועל הוא הרס את החברה, את שמי ואת הפרוייקט המשותף שלנו. אני הייתי טרוזה בעבודתי השוטפת, ולא יכולתי להקדיש זמן לכל מה שהוא היה צריך לעשות. כשהרגשתי שאיני יכולה יותר, ויתרתי על כמעט כל מניותי בחברה ועזבתי אותה. תוך כדי עבודתו עם קורן, העלה עמית רעיון למישחק חדש, מחשב לאיתור מחר לותילדים. הוא פנה לשלושה אנשים, הפסיכיאטר אנטוניו נפתלי, לרופאת-הילדים דינה אטיאס, ולסטודנט לרפואה. הוא ביקש משולשתם שיכינו עבורו טבלות שבהן, לצד מחלת-הילדים, יתוארו סימני המחלה והטיפול בה.

עמית לא קיבל את הצעותיהם של הרופאה והסטודנט, ולא שילם להם, כמובן. גם הד"ר נפתלי, שעבד על אחוים, לא קיבל אגורה עבור מה שהכין. גם מישחק זה, כמו המחשב הגרפולוגי, לא נשא את שמו של עמית. האיש שאליו פנה עמית, כדי שיכין טכ-נית את כריכת תקליט הגרפולוגיה, היה

עסקים ועבירות

עמית (34), הוא בן למישפחה מירחסת ומכובדת. אביו, אברהם סלוצקי, ודדו זאב, היו בעלי יחידות משק בנהלל. בן-דודם הוא ראש המוסד לשעבר, מאיר (סלוצקי) עמית. ונח סלוצקי, ששינה גם הוא את שמו לעמית, ידע לעשות שימוש רב בקשרים המישפחתיים שלו, כאשר הטיל מישעה ספק במהימנותו. שמו השתרבב לכל מיני רעיונות, שבהם הגבול בין עסקים ועבירות פליליות היה דק ביותר. כך הוא ניסה להפעיל את רעיון גלגלי-זהב, שדומה לעיקרון של דפ"ר זהב, הרעיון היה להפעיל שירות טלפוני בתשלום, למנויים. מי ששילם לו מעדיף לשכות.

הפסיכולוגית
 באוניברסיטת חיפה, שניכוחתה מנחה עמית. שם אחר, אומר עמית וממשיך להציג את הפלא שלו, שארוז בקרטון ונתון בתוך קופסה צבעונית מאירת-עיניים. **עד כאן סיפורה של הנה קורן, בן-ציון ציטרין וגילה רוזן.**

בימים אלה עוסק עמית בעסק מפקק יחדש. תחת השם סגורכב, בשותפות עם שלום ברנר, הוא מוכר מכשיר-אזעקה ל-דכב. המכשיר מורכב משני חלקים - האחד מוצמד לדפנות הרכב, והשני, מכשיר איתור זעיר, נמצא בידו של בעל-הרכב. המכשיר עולה כ-200 דולר. לדעת אנשי-מיקצוע אין בו חידוש רב, והוא שוח לא יותר מ-70 דולר, כולל הוצאות יבוא ומס. זהו המכשיר שעמית ניסה לעניין בו את דרוקר, לפני חודשים אחדים. עמית טוען שיש לו קשר להמצאת המכשיר, אך על גבי האיתורית רשום שהמכשיר יוצר ביפאן.

מעבר לכך, נראה שכל מי שקונה את המכשיר עלול להסתבך עם החוק. כדי להחזיק מכשיר-קשר כזה יש צורך ב-רישיון ברי-תוקף ממישרד-התיקשורת, ו-נראה שלעמית אין רישיון כזה. בשיחה עם העולם הזה דחה עמית את כל הטענות שהושמעו כלפיו, ושהווכחו בכתבה. הוא ציין כל הזמן שמדובר ב-אנשים קטנים, שהוא הצליח להביאם למרכז הבימה, ושאלמלא קטנוניותם היו העסקים פורחים.

"הטעות שלי היא שתמיד, כשהצגתי את עצמי לא הסתרתני. סיפרתי על עבר ועל כך שהשתגיתי. אך תמיד היה מי שדאג להשתמש במה שסיפרתי על עצמי כדי להרוס אותי. רק בגלל עברי נאלצתי את אותם בשיא הצלחתם ולשבת בפניה, לקדם אחרים ולא להזכיר את שמי, לרי-למרות שאני הייתי האחראי להצלחתם." עמית נאות לתאר את המכשיר החדש שיש לו, שדומים לו יש רבים, לטענתו הוא יחיד ומיוחד. תוך כדי הסבר הוא מעיר: "שלא תהיה כאן טעות, אני לא דני ברמן, וממשיך להציג את המכשיר, הפעם בעזרת חוברת מידע בינלאומית למכשירים להרכבה עצמית. באחד העמודים נראה מכשיר ששונה בצורתו ובשמו מהמכשיר שהוא מוכר, ושמהירו 99.99 דולר. אל תשימו לב, כאן זה מופיע תחת

למה הארכיטקט אבי רסקין עוזב את צפון תל-אביב ועובר לראשון-לציון אל "גן הברושים"?

5 חדרים
2 מפלסים
7 דונם גן

פתוח במוצ"ש

לרגל המבצע יהיו משרדינו בתל-אביב וראשון-לציון פתוחים במוצ"ש החל מצאת השבת.

- מה תקבל כדו"ר ב"גן הברושים"?
- ג'אקווי - אמבטיה מיוחדת המעניקה עיסוי מרענן ובריא ע"י זרמים תת מימיים (בכל דירה).
- טלוויזיה במעגל סגור לזיהוי מושלם של אורחך.
- 3 כיווני אויר לכל דירה.
- דירות דו מפלסיות.
- חדר ארונות.
- 2 חדרי רחצה עם ריצוף קרמיקה.
- ארונות מטבח בסגנון אמריקאי (6.80 מ' רץ).
- שיש גרביט איטלקי.
- מרצפות שיש גדולות בסלון (3 דוגמאות לבחירה).
- שטיחים מקיר לקיר בחדרי השינה.
- אפשרות 2 כניסות לכל דירה (מתאים לרופא או לבעל מקצוע חופשי).
- לובי מפואר עם חדר מדרגות רחב במיוחד.
- חדר תרבות וספורט הכולל ציוד ומכשירים תאורה דקורטיבית בחזית.

עובדה דירת 3 חדרים בשכון בבלי החלה להיות קטנה על ה"רסקינים". הם רצו לעבור לדירה גדולה ומרווחת בלי להוסיף סכומי עתק. מישהו ספר להם על "גן הברושים". פרויקט חדש של אברהם גינדי ובו דירות 5 חדרים דו-מפלסיות 7 דונם גן צמוד במחירים פנטסטיים. אבי החליט ששווה לבדוק את הענין. לקח לו בדיוק רבע שעה להגיע לשכונת אברמוביץ שבמרכזה גבנה הבית. השכונה המטופחת הנחשבת לשכונת היוקרה של ראשון מצאה חן בעיניו. הגן הענק הצמוד לבית מבטיח הרבה נוף ירוק שישתקף מכל חלון. אבי רסקין מכר דירת 3 חדרים קטנה בשכון בבלי ובאותו מחיר קנה דירת 5 חדרים עם גן צמוד בשכונת מגורים מקסימה "גן הברושים" הוא יודע שעשה את עסקת חייו.

מבצע ל"10 דירות

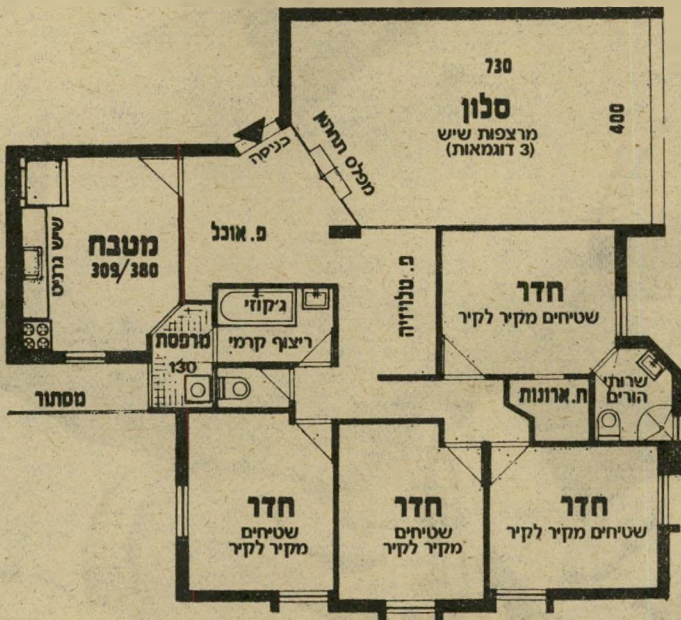
הנחה של 409,500 ש'

5 חדרים מ - 1,638,000 במקום ~~2,047,500 ש'~~

דירת יוקרה-5 חדרים ללא מזומנים

שיטת TRADE-IN אנו נקבל את דירתך הנוכחית במחיר מלא, ונאפשר לך לגור בדירתך הנוכחית עד שהדירה ב"גן הברושים" תהיה מוכנה. היתרה תשולם באמצעות משכנתא עד 600,000 שקל.

בטחון מלא לכספי הרוכשים. * המחירים אינם כוללים מע"מ.

אברהם גינדי

תל-אביב ככר המדינה ה בא"ר 10
פתח-תקוה חיים עוזר 28
רמת-השרון סוקולוב 84
נתניה הרצל 18
ראשון-לציון הרצל 62

אברהם גינדי בונה דירות שאנשים אוהבים

ארגנטינה: גאלטיירי נלחם על חייו

העולמית, מה גם שמשקפים בריטיים, אמריקאים ואוס-טרליים עקבו מקרוב אחרי מהלך ה"מישפט". בוק הכחיש נמרצות את כל ההאשמות נגדו, אך ללא הועיל.

תופעה של קבע. נציג התביעה הציג את הודאתו של בוק במישטרה. נציג אמנסטי אינטרנשיונל, שגבו דרויות מעצירים רבים בסיאול, הודיעו שבוק, "הודה" מכיוון שהיה נתון לעינויים גופניים קשים. בין השאר שיקעו החוקרים את ראשו של בוק במים לתקופות ממושכות. הפעילו עליו הלם שמלי, והכריחו אותו להלך על לוח עץ מלא במסמרים חדים.

ממשלת אוסטרליה גורסת ששיתות אלה הפכו לתור-פעת קבע בדרום-קוריאה. החלטת הממשלה הקוריאנית להמשיך במישפטים פוליטיים עוררה מורת-רוח קשה בקאנברה. ראש-ממשלת אוסטרליה, מלקולם פריזר, שערך לאחרונה ביקור בצינור שלוש בסיאול, הודיע למרחיקו שכל שיקור רציני בושהים ימין שותף המדינות מותנה בשנוי היחס כלפי האסירים הפוליטיים והפסקה מוחלטת של הליכים חדשים נגד מתנגדי המישטר. גם מורלד קאונסיל אף צ'רצ'ס, אירגון רבי-עוצמה שמרכזו בג'נבה, הודיע שמצבם של אסירי סיאול מעורר "דאגה חמורה".

משקפים בסיאול עצמה סבורים שהלחץ הזה לא ירתיע את ממשלת דרום-קוריאה, המודעת לשינאה העזה שרוחשים לה בעם הקוריאני, והרואים בצעדי הדיכוי דרך יחידה להישאר בשילטון.

אליסלבדור: הישגים

ללוחמי החופש

בעוד הימין באסיפה המכוננת לועג ליומרה האמריקאית לרפורמות ולדמוקרטיה, ומבטל אפילו את התי-קונתם שעתה הממשלה הימנית בלחץ אמריקאי, חידשה המתחרת את התקפותיה נגד הצבא הפאשיסטי בידי-סלבדור.

דובר המחתרת הודיע במסיקו, שלוחמיו השמידו גודד של חיילים סדרים ופלוגה של מיליציה ימנית, ולקחו של "כמויות נכרות של כלי-נשק ומתקנים צבאיים הברתי ומתוצרת "ישראל". תחנות-כוח ומתקנים צבאיים אחרים הושמדו ליד סאן-חואן, במיזרח אליסלבדור.

פנטנט סובייטי. בינתיים הודיעו כמה איגודים מיקצועיים ואירגוני איכרים על נחישות מבלנתם להגן על הרפורמות, נקודת פתיחה למהפכה מילנית באלן סלבדור. ראשי המחתרת רואים בלך משום התגייסות חדשה למאבקם. קיימת עתה אופטימיות שלוחמי החופש עשויים לנצח בהתמודדות הצבאית עם המישטר הימני. החשש העיקרי הוא מפדני התערבות צבאית אמריקאית. לפי "הזמנת הממשלה החוקית", פנטנט סובייטי מוכר, שרונאלד רגן עלול להשתמש בו.

פוליטיקאים ארגנטיניים שיפעלו להפסקת הקרבות. די בהאשמה כזו כדי לסכל כל ביקורת משמאל. אף מנהיג שמאלי אינו יכול להסתכן בתווית של משתף-פעולה עם האויב האמיתי של כל קידמה ביבשת אמריקה.

קרב הישרדות. הקרבות בפוקלנד הנחיתו מהלומה על בני-מישפחותיהם של "הנעלמים" בארגנטינה, שרובם נרצחו ב-1976 על-ידי יחידות המוות של החונטה הימנית. לפני המלחמה הבטיח גאלטיירי חקירה, ודיווח לקרובים כדי למחות את הפרשה, ולהעניק למישטרו מכובדות מסוימת. כמה יחידות, שנטלו חלק בזוועות, לוחמות עתה בפוקלנד. לפי שעה אין כל סיכוי לקיום ההבטחה.

גאלטיירי חייב להילחם, למרות השואה הכלכלית הוודאית והסיכוי הסביר לנחול תבוסה צבאית. מלחמת פוקלנד היא קרב הישרדות קלאסי, לא של ארגנטינה כמדינה, היכולה לחיות עוד 150 שנה בלי האיים, אלא של החונטה השלטת. את המחיר לשלם, כמובן, העם הארגנטיני כולו.

דרום-קוריאה:

ספרים אסורים

קי טי בוק (30) הוא מוציא לאור קאתולי, החי בסיאול, בירת דרום-קוריאה. השבוע נידון בוק למאסר-עולם בעוון פירסום ספרות אסורה, בעיקר בעלת גוון מרכסיסטי.

בוק, איש דתי הרחוק מקומוניזם, הואשם גם בסיוע להתארגנות חתרנית של סטודנטים ופועלים. התביעה דרשה עונש-מוות, והסתמכה על סעיפים מתאימים בחוקת-החירות של דרום-קוריאה. השילטונות חששו מדעת-הקהל

נשיא ארגנטינה, ליאופולדו גאלטיירי, אינו ידוע דווקא כנואם גדול. אלא שמילחמות גוערו לחלץ פניני-רטוריקה אפילו מפי נואמים בינוניים. השבוע הופיע הנשיא ביום הצי, הצב להבות וסחט מקהל שומעיו

נשיא ליאופולדו גאלטיירי מחיר הפטריוטיסם יהיה גבוה

הפטריוטי משואות סוערות. משקפים אף העירו ששופך הדמים המליציוני הזה הויל אפילו דימעה, כשהעלה את זכר חללי-צבאו: הופעה קלאסית של מנהיג בשעת חירום.

לא שהנאום היה, חלילה, מקורי במיוחד. מישפט אופייני שצוטט על-ידי כלי-התיקשות במערב הביע את הרעיון הבא: "טייסי חיל-האוויר הארגנטיני כותבים עתה דף של תהילה, המסמל את רוחו של העם בארגנטינה".

כמעט שמאלני. העובדה שחיל-האוויר הזה הפגין יכולת עלובה למדי, אינה משתקפת, כמובן, בנאומי הנשיא. דוברי ממשלת ארגנטינה דואגים לספק לציבור גירסה מיופה של מהלך המאורעות באיי-פוקלנד, נוטים להגזים באבידות הבריטיות. משקפים אמריקאים התלור-צצו השבוע שלפי הדיווחים הארגנטיניים לא היו צריכים להשאר די חיילים בריטיים כדי לבצע את הנחיתה במיזרח-פוקלנד. עם זאת, המוראל בארגנטינה אינו גבוה במיוחד. האמון בדוברים הרישמיים התערער, וארגנטינים רבים מאזינים לשידורים מאורגווי ומצ'ילה, כדי לקבל גירסה הקרובה קצת יותר למצב בשטח.

גאלטיירי מרבה לדבר על פיתרון פוליטי לבעייה, אך מתקשה מאוד לרסן את הניצים במחנהו. קציני היבשה, חיל-האוויר הצי לוחצים ללא הרף להגביר את המאמץ המלחמתי. מפקד הצי, אדמיראל הורחה אנאיה השמיע אף הוא נאום מלוצי, שבו חזרו ונישנו ביטיים כמו "דם", "ניצחון", "קדושי האומה", "עקרונות צדקים" ואפילו גינוי הסרפישרות לאימפריאליזם, בנוסח כמעט שמאלני.

שימח חסינות-כישלון. גם האופוזיציה הפירוניסית טית תומכת במלחמה. השבוע השתתפו 5000 פירוניסטים באסיפה, שתחת מסווה פטריטי התפתחה להפגנה אנטי-ממשלתית. המסר היה ברור: אם הנשיא גאלטיירי ינחל תבוסה במלחמה, יקום העם בארגנטינה נגדו. כל אנשי החונטה מבינים היטב, שכל מחלד אסטרטגי, כולל שלום "בלתי-מכובר", עלול לחסל אותם ככוח שילטוני, ואולי אפילו באורח פיס. ברצף הארגנטיני יש קצינים "כונתים" רבים, הוועמים על דרך ניהול המלחמה ועל ה"ונויות" המופרות של הנשיא. דוגמה אופיינית להלך-רוחות זה הוא הגנרל מאריו מנדס, שמונה על-ידי החונטה לתפקיד מושל איי, "מאלווינאס". מנגדס הודיע לנשיא מפורשות, ודבריו התפרסמו בארגנטינה למרות הצנזורה, שלא יקבל שום פיתרון של כניעה. "אם גאלטיירי יכריז על הפסקת הלוחמה", אמר המושל, "אמשך להגן על האדמה השייכת אך ורק לעם הארגנטיני".

החונטה הצליחה לשחק כל ביקורת מהשמאל על עצם מצב המלחמה בשיטה חסינת-כישלון באמריקה הלטינית. דוברי הממשלה הדליפו שארצות-הברית מגייסת

מנחם בגין כסיפור הצלחה

פוליטיקאים רבים גיחכו משמעו על החלטת הממ"ש לה בעניין סיכסוך פוקלנד. מסתבר שהאנגלים לקחו אותם ברצינות רבה. הידיון היוקרתי שיינס, המשקף באורח מסורתי את המימד הבריטי, העניק לדעת ישראל על פרשת פוקלנד את הכותרת הראשית כמדור המוקדש לתגובות בעולם על המלחמה. "יש" ראל קוראת להפסקת-אש! זועקת הכותרת. הרשימה ברובה מוקדשת לתגובה הישראלית המאוזנת, למני-

אפשר, כמובן, לחלוק על מדיניותו של ראש-הממשלה, וקף לראות בו מנהיג טועה ומטעה. על עובדה אחת קשה מאוד לחלוק. בגין הוא דובר מצוי. איש יחסי-ציבור מלידה, הניחן בחוש עיתור נאי מובהק. יכולתו לנווט את דעת-הקהל הישראלית כבר הפכה אגדה בקרב אנשי-תיקשות ישראלים וזרים. מבקרים מגדמים יותר אינם שוכחים להזכיר שבגין נהנה מנכס עצום: יריב כמו שימעות פרס

World judgment

Israel advocates a ceasefire

From Christopher Walker, Jerusalem, May 23

כותרת, "טיימס" הלונדוני
אין כמו בגין

מהווה מקור בלתי-נדלה להנאותיו הכמעט-סאדיסטיות של ראש-הממשלה. בסך-הכל, סבורים משקפים, העתיק בגין את דושי ההתנהגות הקלאסיים של דויד בן-גוריון כלפיו, ושילה אותם בשימעות פרס.

בירות בלתי-חשובות. השבוע הוכיח בגין את כושרו התעמולתי דווקא בורה הבינלאומית.

עיה, מצטטם שרים ישראלים ואת שגרירי-ישראל בלונדון, שלמה ארגוב.

רק אחרי הפירוט המדוקדק של ההשקפה היש-ראלית מופיעות, בקיצור נמרץ, תגובות מביורות פחות חשובות: מוסקבה, בון, טוקיו ופאריס.

בגין זה בגין. לא יעזור שום דבר.

משרד התיירות בשיתוף התאחדות המלונות באילת

אשכול

אין גבול באילת

לישראלים בלבד

הכל ב-2! מחירי! נסיעה-טיסה-מלונות-מסעדות

עם מחירים כאלה - מי צריך חו"ל?

מחיר המיבצע

שקל	5	5	טלפון	כוכב אחד
172.-	8.20	16-20	059-73953	בלו סקיי
194.-	9.20	18-40	73105	מפרץ חשמש
202.-	9.65	19-30	73191	הדקל
שני כוכבים				
227.-	10.80	21-60	059-75127-8	דליה
237.-	11.30	22-55	73188-9	סנמיר
237.-	11.30	22-55	76121-3	בל
243.-	11.60	23-20	73145-7	קרוואן
248.-	12.90	22-75	76151-3,5	עדי
288.-	13.70	22-40	72171-2	הים האדום
שלושה כוכבים				
268.-	12.75	23-50	059-73181-5	מלוני קלאב
257.-	12.25	24-40	75135-6	מלוני טאור
277.-	13.20	26-40	75111-8	בקעת הירח
280.-	13.50	27-80	74131-3	עציון
311.-	14.80	29-60	76111	אייל
300.-	15.70	31-90	75176	אמריקה
376.-	17.90	35-75	73176-8	סנטר
ארבעה כוכבים				
252.-	16.75	33-50	059-72121-6	מלכת שבא
460.-	21.90	43-80	73121-5	גלי אילת
460.-	21.90	43-80	73131	נפטון
460.-	21.90	43-80	75151	גני שולמית
460.-	21.90	43-80	72151	מוריה
470.-	22.55	45-10	73171	הסלע האדום
499.-	24.-	47-40	76161	קיסר
540.-	25.75	54-90	74111	לרום

טיסה בארקיע: 1197.- 57.- 114.-
נסיעה בצירטובוס טוולי הגליל: 180.- 8.- 16.-
נסיעה באגד תיור - כולל הדרכה וביקור באתרים בדרך: 882.- 42.- 34.-

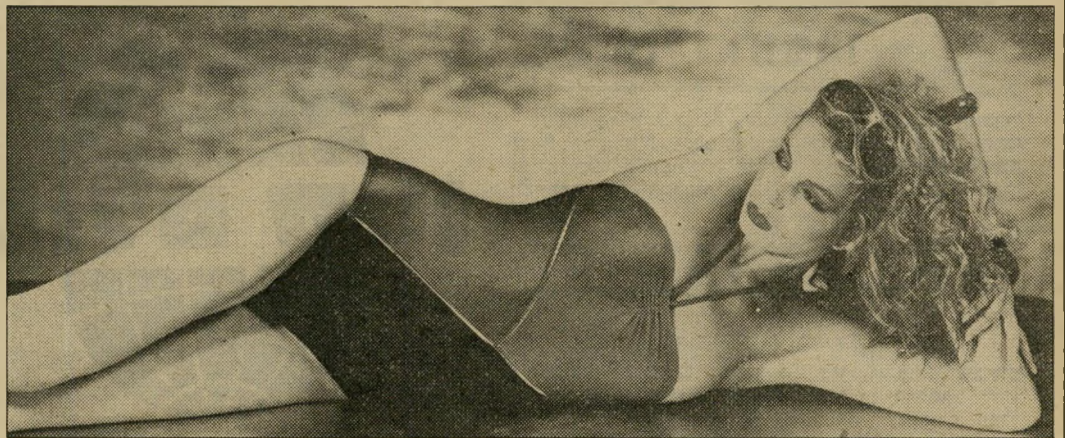
שכירת רכב אווים בהתאם לסוג הרכב, מנימום 3 ימים

כל המחירים לנסיעה להוך ושוב.

הזמנת מקומות טיסה ונסיעה:

טיסה וחבילות נופש בארקיע:
02-225888, 03-413222/5, 03-233285
067-35301, 053-23644, 04-643371
אגד: 03-242271
טיולי הגליל: 03-220819, 03-221372
אווים: 03-337761

השנה אנחנו תיירים בישראל

איך מקבלים את ההנחה?

בחר את המלון המתאים לך באילת והזמן בטלפון את שהותך בו ל-3 לילות לפחות. מיד יישלח אליך, באמצעות הדואר, שובר המיבצע המזכה אותך בהנחה של 50% בכל הדרכים המובילות לאילת: ארקיע, אגד תיור, צירטובוס טוולי הגליל, אווים. עם הגיעך למלון תקבל שובר נוסף, המזכה אותך בהנחה בבתי עסק באילת, על פי רשימה שתקבל במלון. נוסף על ההנחה של 50% במלונות - לילדים עד גיל 12 בחדר ההורים 50% הנחה נוספת ולילדים עד גיל שנתיים בחדר ההורים - השהיה ללא תשלום.

כל המחירים לאדם בחדר זוגי על בסיס לינה וארוחת בוקר וכוללים מע"מ. ההנחות (בתוקף עד 1.7.82, לא כולל חג שבועות מ 27/5 עד 30/5) הן מהמחירון הרשמי ואינן מבטלות הסכמים קודמים.

הכל ב-2! מחיר

- 1/2 מחיר בארקיע
- 1/2 מחיר באגד-תיור
- 1/2 מחיר בצירטובוס של טוולי הגליל
- 1/2 מחיר באווים
- 1/2 מחיר במלונות - על בסיס חדר וארוחת בוקר
- 1/2 מחיר במסעדות
- 1/2 מחיר במסעדת 5:5 במצדה (שרות עצמי)
- 1/2 מחיר בסוויטס באזור אילת

בנק המזרחי המאוחד

1/2 מהוצאות החופשה (עד 5,000 שקל) בהלוואה נוחה, לכל פותח חשבון בבנק המזרחי המאוחד בכל מקום בארץ - בתקופת המיבצע.

הזמנות מקומות באילת: ישירות במלונות המשתתפים במיבצע

ניתן להשיג את חבילות הנופש אצל המובילים ואצל סוכני הנסיעות.

הזמנת מקומות לאילת

ת"א: אלנבי 111, 612567, 612610, ריינס 4 (ככר דיונון), 248306, 229554; ויבטינסקי 131 (ככר המדינה), נבעתיים, 255741, עליית הנוער 27, 313159. חיסה: נורדא 5, 645403.4, שדי הנשיא 063-24670, 71, הנשיא 88882, 82277, 126. ירושלים: דורות ראשונים 1, 02-234006, ב"ש: הרצל 116, 057-72067. נתניה: הרצל 3, 053-40374. רעננה: חקין 5, 052-23984. קרית-מלאכי: גושן 13, 055-92643. אשדוד: רוגוזין 11, 055-22520. רחובות: בית הפועלים 7, 054-53189. נהריה: הרצל 73, 04-928874-6.

ת"א: ההנהלה, אלנבי 95, 03-286186; הרצליה: רבי עקיבא 2, 052-50479; עפולה: הכנסת 10, 067-93123; ירושלים: 6, 04-667658; רחובות: הרצל 163, 054-50625; ירושלים: יפו 38, 02-227223; אשקלון: מרכז נפת, 051-23651; נווה אביבים: אופנהיימר 11, 03-424141; חדרה: הרברט סמואל 063-31587, 46.

כל ישראל

ת"א: נורדון 28, 03-222042; אבן-גבירול 140, 450683, 03-450359; רייז: הרואה 15, 03-731773; ראשון לציון: רוטשילד 37, 03-997965; חולון: סוקולוב 86, 03-882305; באר שבע: הרצל 90, 057-78108; כרמיאל: מרכז מסחרי, 04-987390; נתניה: ככר העצמאות 10, 053-38757; ירושלים: רח פינס 5, 02-227943; טבריה: האחדות 1, 067-21284.

המנכ"ל המפוטר של משרד התיירות מאשים: שריר הודם את התיירות! אנשי השד: הוא מעל באמון

ביולי 1980 הוא התבקש לעבור לירושלים ולנהל את החברה הממשלתית לתיירות. כעבור חצי שנה הוא מונה גם למנכ"ל בעכו. למעשה חולשת החברה הממשלתית לתיירות על חברות הבנות, ביניהן זו של עכו וזו של אילת, וברוק מונה לשלושה תפקידים כחלק מריאור-גניזיה שרצה פת להנהיג בחברות הבנות במשרד התיירות. הוא ביקש מברוק שי בתקופת הביניים יישב בשלושה תפקידים בעת ובעונה אחת. בכל יודעים שלא היה זה מינוי מופלג, וברוק עצמו אומר שהוא אינו יודע היכן נמצאים משרדי המפלגה הליברלית בירושלים.

אחרי ששריר הפך להיות שר התיירות,

יועץ סתרים
המלונאי חיים שיף לוחש דבר-טויד לשר התיירות, אברהם שריר, שמינה אותו יושב-ראש מועצת התיירות. שריר הליברלי מינה את שיף, איש חרות, כדי להחליש את הביקורת נגדו — טוען ברוק.

דאלאס

ארצה כדי לכבד בסרט פירסומת של משרד התיירות. ברוק טוען שבמשרד התיירות מקדישים הרבה זמן לאירועים שמביאים פיר-סום אישי לשריר ולפרבר, אך אין עוסקים בבעיות של המשרד.

אשך הפידפוס
רפי פרבר יושב במסיבת-העיי-תונאים, שהתקיימה לרגל בוא השחקנים הזוטרים של הסידרה הטלוויזיונית דאלאס, שהובאו

במקום תיירות

ניהלו אבי ברוק וצמרת המשרד שיחות מקיפות, ולכל היה ברור שהוא ממשיך למלא את שלושת תפקידיו. החל מנובמבר '81 החלו מתפרסמות ידיעות בעיתונות שבישרו על הליכתו הקרובה של ברוק. בשבועות האחרונים רבו הפירסומים. לבסוף, אחרי שהגיש עתירה לבית-הדין האזורי לעבודה בירושלים, הגיעה איתו צמרת המשרד לפשרה: הוא התפטר משתי חברות-הבנות אחרי שמינויו כמנכ"ל הי-חברה הממשלתית לתיירות פקע. על-פי החלטה קודמת.

נאלץ לעזוב את תפקידו אחרי ששרי-התיירות, אברהם שריר, ומנכ"ל משרדו, רפאל ("רפי") פרבר, הודיעו לו שבשלושת תפקידיו התגלו פרשיות שאינן מאפשרות את המשך עבודתו. הטענות היו שברוק אינו אמין, לא מצליח לתפקד בשלושת תפקידיו, ועוקף סמכויות.

אני עובד במשרד התיירות 15 שנה איש לא יוכל לומר שאיני מבין בתיירות. מה שאני לא מסוגל לתפוס, זה איך כוכבי הסידרה הטלוויזיונית דאלאס יעודדו תיירים לבוא לארץ, והרי זה לא נגמר כאן.

הדובר הוא אבי ברוק (42), שהתפטר משלושה תפקידים מרכזיים במשרד התיירות: מנכ"ל החברה הממשלתית לתיירות, מנכ"ל החברה לפיתוח חוף אילת, ומנכ"ל החברה לפיתוח עכו העתיקה.

האיש, שלוכותו זוקפים את קיומן של טיסות-שכר ישירות מסקנדינביה לאילת,

משרד התיירות חתם איתו על הסדר

המאשים
אבי ברוק, מנכ"ל שלוש חברות ב-משרד התיירות, שנאלץ ללכת אחרי שי-מנכ"ל המשרד פרבר, ושר התיירות שריר הכהירו לו שאינם יכולים לעבוד איתו.

עקרוני לפיצויים, אך בעוד שבמשרד התיירות טוענים כי אין פירוש הדבר שברוק יקבל את כל מה שדרש, טוען ברוק שאלמלא עתירתו, שאתה ביטל שעה לפני תחילת הדיון, אחרי שסוכמו איתו הסדר הירישה, הם לא היו מוכנים להגיע איתו להסדר פרישה, כפי שהוא רצה.

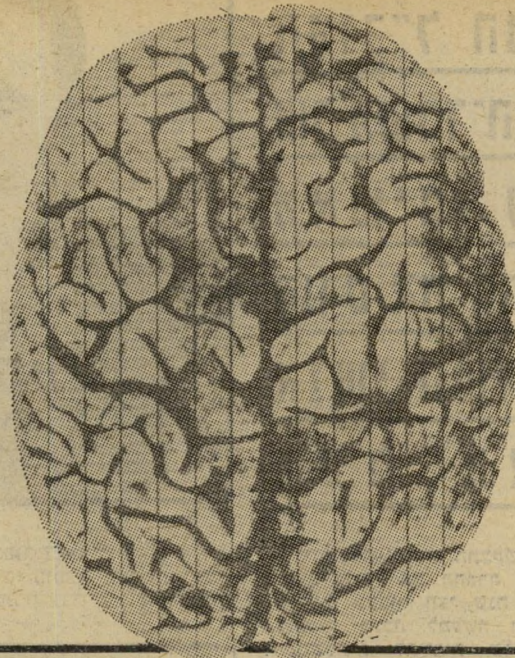
חריגה מנוהלי העבודה

מישרד התיירות הטיח האשמות חריפות נגד ברוק, כטיבה לדרישה שיתפטר. בסידרת מיכתבים של מנכ"ל-המשרד, שהעתיקם עברו לשר האוצר ולמבקר המדינה, נטען בין השאר: "החברה הממשלתית לתיירות הוציאה סכום של שמונה מיליון לירות מעבר לתקציב המאושר. הוזמנו סקרים ללא אישור, שעלו הון רב.

"בניגוד לדרישת האוצר לצימצום בכוח אדם, הורחב תקן החברה, ללא אישור הגורמים המוסמכים. החברה הממשלתית העבירה סכומים גדולים לחברת-הבת בעכו, שגם אותה ניהל ברוק, על חשבון חברות מקומיות בתל-אביב ובירושלים."

לגבי דרכי ניהול החברה בעכו לא חסרו טענות. מלבד הוצאות יתר, נטען שברוק פיטר עובד, יחיאל פולג, שלא על דעת פרבר. ברוק טען שהדבר נעשה באישור הדיקטוריון של החברה המקור מית, טענה שאינה נכונה. הוא אירגן חגיגי גות לפתיחת מרכז התיירות בעיר, למרות שטען כי החברה הממשלתית לתיירות לא מארגנת אירוע כזה.

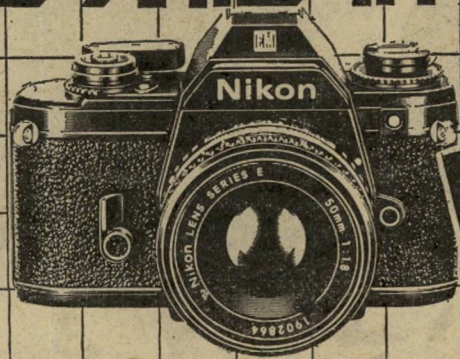
מרבית הטענות נגד ברוק הן על דרך ניהולו את החברה באילת. נטען כלפיו שהוא חרג מנהלי עבודה תקינים בכל הקשור להקצאת-קרקעות. טענה אחרת היא שברוק הוציא מיכרו להקמת פארק לנופש ימי ללא בדיקת כדאיותו. ולמרות שהפארק היה אמור להיות בינלאומי, שום יזם מחו"ל לא התעניין בו. אך ההוכחות, כביכול, שיש למישרד התיירות נגד ברוק באילת, מתבססות על מימצאים של המבקר הפנימי של החברה, דן אורבך, שביצע את בדיקותיו על פי (המשך בעמוד 52)

קופירייטר,
יש לך כזה?

רק אם יש לך נסיון של שנה לפחות כקופירייטר במשרד פרסום,
רק אם אתה יודע ששיווק הוא האבא של הפרסום ועבודה קשה היא האמא,
רק אם אתה מוכן לעבוד במסירות בצוות דינמי שלא יודע פשרות,
ורק אם אתה יודע עברית על בוריה, פנה ישירות אל מרסין פנסון,
טל. 624681, 612734, 920405. טודיות מובטחת עם יד על הלב.
סרגט פנסון.

כן, אתה יכול להרשות לעצמך Nikon

5 צא"ט לבחירתך
להשיג גם משקפות "ניקון"

בואו! "הדר" אחד העם 36 ת"א

תנופה

פינת אוכל
דגם TIMOTY - תוצרת I.C.M. איטליה
שולחן להגדלה + 6 כסאות
8,500 שקל במזומן (כולל מ.ע.ח.)

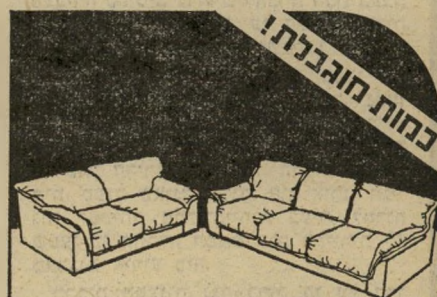
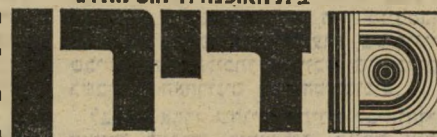
רק ברהיטי "דירן"

מבחר ענק של רהיטים מרהיבים ביופיים מתוצרת חוץ ומתוצרת מקומית.

תכנות רכישה באשראי:
עד 8 תשלומים חודשיים

בית האופנה לריהוט מודרני

תל אביב- אבן גבירול 30
03-252470
ירושלים- י' החרוצים 14 איזור תעשייה
תלפיות 02-716368/9
חיפה- גורחבלדור 54/56, נוה שאנן
04-229238
הרצליה- ויצמן 20 052-88365

כמות מובטחת!

מערבת ישיבה
דגם TIVOLI - עורפיי יצוא
תלת מושגי + דו מושגי
כולל בדים מתוצרת איטליה
16,500 שקל במזומן (כולל מ.ע.ח.)

בוא לדברים היפים שבחיים בוא לדירן.

הטמפרטורה בכנסת היא 120 מתחת לאפס

ואגודת ישראל מונעת שם מחשופי נשים

ביב משותף: עישון מיקטרת. אך לכל אחד סיבה אחרת ל- כך. ארידור מספר שלמיקטרת שבפיו יש תפקיד חשוב. מפני עם לפעם היא סותמת את הפה, כדי שהפוליטיקאי ימנע מלומר שטויות. לדבריו, כלל זה אינו חל על כל הפוליטיקאים מעשני-המיקטרות. יש קאים מעשני-המיקטרות. המיקטרת מונעת את המיקטרת מהפה לעיתים תכופות מדי. ליבני טוען שהוא החל מעשן מיקטרת כאשר נכנס לתפקידו כמנכ"ל רשות-השידור. הישיבות הארוכות והמסועמות והפגישות עם אינני טרנסטים למיניהם. חייבה את תו למצוא פתרון לידיו, ש- נותרו ללא עיסוק. הוא מצא נחמה במיקטרת. ואחר-כך גיי לה שהיא אפילו מרככת את רגשות, ומונעת תגובות אלי- מות.

לעזרת הפרלמנטרית של יאיר צבן יש הסבר מדוע כלי-כך קר בכנסת. נע"מ תדמור טוענת שהמיוג מופעל על קור מירבי, בלחץ אנשי אגודת-ישראל: "כך כו" לם נאלצים ללבוש סוודרים, ולא להלך במחשופים."

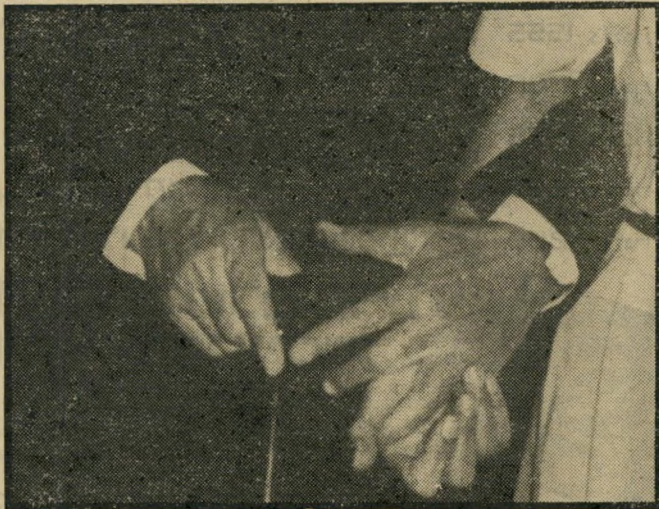
לבדרן דורו טופז יש הסבר אחר מדוע כלי-כך קר בכנסת. "יושבים שם 120 מתחת לאפס."

כועז אפלכאום עו"ר של ח"כ שימיעון פרס, הלה בעיקבות שירו. אפלכאום מבלה ימים ולילות במיסעדה בצפון תל-אביב. בימים אלה קיבל על עצמו את ניהול המיסעדה, תמורת שכר הולם. זה היה טבעי, משום שזוהי מיסעדה שיר שבו מהלל ומשבח עוורו של פרס את באיי המיסעדה, מאכליה ומנהליה.

נות. העיר **רב זבין**, ממפ"ם לחברי-הליכוד שבועדה: "אל תבכו יותר מדי, כי אנו עוד נחזיר אותם!" ענתה ח"כ הר ליברלים, **שרה דורון**: "מה אתם כלי-כך נדיבילב? את חוקי-הזנות שלי סירבתם לקבל בקאדנציה הקודמת!"

באותו הדיון הזכיר ח"כ הרות, איתן ליבני, ש- בוועדה נמצא מיכתב של ח"כ שדמה הלה ש"עכשיו מלאו לו חודשים". התפרץ הלה: "אני בן יותר מחודשים!"

לשרי-האוצר, יורם אר- רידור, וליצחק ליבני, ש- הם ידידים ווליקים, יש תחר

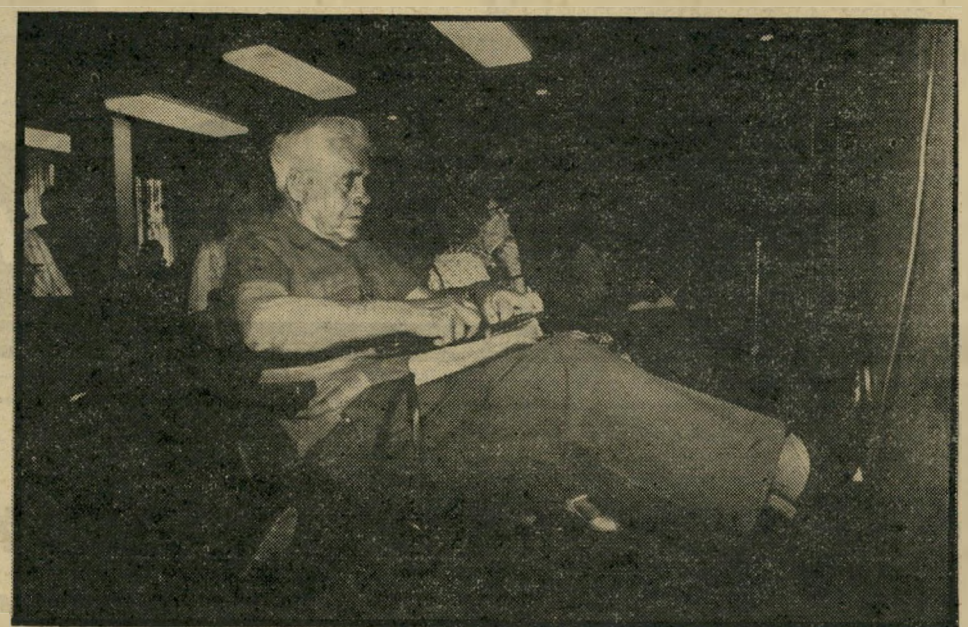
חסיה מילוא אוחות ביד אביה, מנחם בגין, כדרך אוהבים צעירים. בתו של ראש-הממשלה של נהגת להופיע איתו באירועים פומביים במקום האם החולה, והיא מלווה יד ביד את האב שמחלים מפציעה אחרי שנפל. ראש- הממשלה נעזר במקל הליכה, ונתמך בדרך כלל על-ידי אדם נוסף.

חיים ברילוב מניח את מקל-ההליכה שלו לאורך השולחן. ברילוב, שבא למזכירות מפ"ם כדי לצנן את הרוחות ולמנוע פילוג אפשרי, רצה לקום על רגליו, כאשר הגיע תורו לנאום ואז קראו לעברו שהוא יכול לשבת.

רו. הפעם פתח את תשובתו בתיאור היריות בחוף תל-אביב, בשנת 1948, והאריך ב- כך כ-13 דקות.

הדי מעברם של הח"כים אמנון לין ויצחק פריץ מה- ליכוד למערך עדיין מהדהדים במיסדרונות הכנסת. בדיון בר- וועדת-הכנסת על חוק החסי

יעקב חזן קורא עיתונים. מנהיג מפ"ם הקשיש, בן 84, בא לישיבת מזכירות מפ"ם. בזמן שהנואמים דיברו, הוא קרא בשקדנות עיתונים יומיים. כשהבחין שמצלמים אותו, מיהר לחסיר את מישקפי הקריאה שלו, לקפל את העיתונים, ולהכניסם לתיקו. לידו יושבת ח"כ מפ"ם לשעבר, אמה תלמי. ישיבת המזכירות, שהיתה סוערת, דנה בהצטרפות אמנון לין ויצחק פריץ למערך.

אוניברס בשיתוף עם חבי בלקנים מציעים:

* ככל הנדרש עד 10.6.82 ומשלם את הטיוב יזכה בהנחה של \$55

חיזוג מושלם של אירופה והבלקנים בטיולי חוויה נפלאים ובמחירים ללא מתחרים - שרק חבי בלקנים יכולה להעניק!

- 15 יום - יוון, יוגוסלביה \$ 1155 * בלבד!
- 15 יום - יוון, יוגוסלביה, אוסטריה \$ 1255 * בלבד!
- 22 יום - יוון, יוגוסלביה \$ 1355 * בלבד!
- 22 יום - בולגריה, יוגוסלביה, יוון \$ 1455 * בלבד!
- 22 יום - יוון, יוגוסלביה, אוסטריה, מינכן \$ 1555 * בלבד!
- 22 יום - יוון, יוגוסלביה, אוסטריה, איטליה, מינכן \$ 1555 * בלבד!
- 15 יום - יוון - סיור מקיף \$ 888 בלבד!
- 8 ימים - יוון - טיול מאורגן \$ 555 בלבד!
- 8 ימים - יוון - נופש בפורטו-קראס \$ 555 בלבד!
- טיסות צ'רטר לסלוניקי (כולל אנסון) החל מ- \$ 299 בלבד!

לראות, ליהנות ולשלם פחות - רק בטיולי "בלקנים"!!

כל מחירי הטיולים הנ"ל, כוללים: טיסות, איכסון במלונות "דה לוקס", דרגה א' ו"תיירות מעולה", פנסיון מלא בבולגריה וחצי פנסיון ביוגוסלביה, אוסטריה איטליה ויוון.

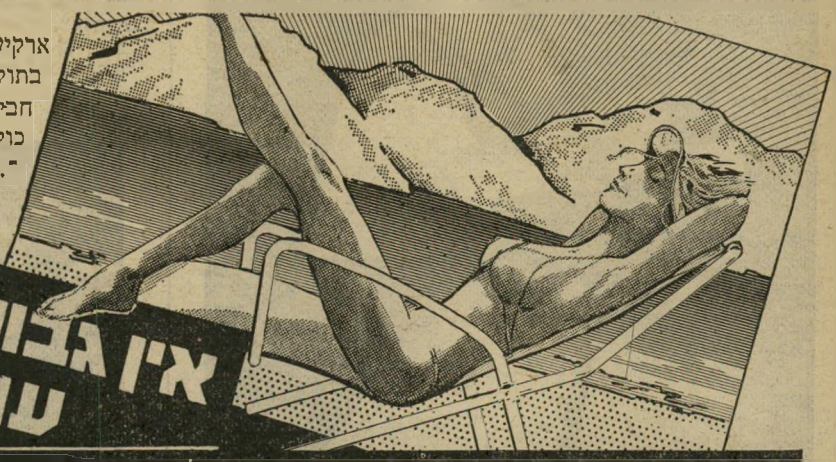

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות

תל-אביב: רמב"ם 17 טל. 03-622976
נחלת בנימין 15 טל. 03-622976
דיזנגוף 190 טל. 03-241163, 224427
דרך העצמאות 88 טל. 04-522228
חיבה:

ועכשיו... חופשת "חצי חגים"

ארקיע מזמינה אותך לבלות עכשיו חופשת "חצי חגים" באילת. במבצע "אין גבול באילת" - בתוקף עד 30 ביוני - אתה משלם רק חצי מחיר: טיסה - 50% הנחה, מלון - 50% הנחה. חבילת נופש הכוללת טיסה הלך ושוב ואירוח 3 ימים (2 לילות) במלון 3 כוכבים באילת כולל ארוחות בוקר תעלה לך החל מ- \$1,754 ש' בלבד (\$83.5), ובמלון 4 כוכבים רק \$2,111 ש' (\$100.5). ועוד פיתוי לנופשי ארקיע: יום שייט ביאכטה, כולל ארוחת צהריים, ב-1/3 מחיר - \$210 ש' במקום \$630 ש'.

אין גבול באילת עם ארקיע

נצל את המבצע חסר התקדים ובוא עכשיו לחופשה משגעת באילת. המחיר למשתתף בחודר זוגי (מינימום 2 מבוגרים) לפי שער דולר = 21 שקל.

תוספת לטיסה מחיפה 252 ש' (12 דולר) קוי תעופה ישראליים בע"מ ת"א נופש: 03*413222*3*4*5. עסקים: 03*426262. ירושלים: 02*225888. חיפה: 04*643371. נתניה: 053*23644. ראש פינה: 067*35301. ובכל סוכנויות הנסיעות.

במודעת

שום חופשה לא מגיעה לירכתיים של "אטלס"

המופיעה בעמוד 21 נפלה טעות. צריך להיות: ...והיתרה ב-6 תשלומים צמודים לדולר

איך נרפאה הנפיחות של השחקן לפני הצגת הבכורה. ואיך יקבל פרקש עז חדשה

ליו בבית אומרים לי שאני מרגיש כך מפני שיש לי בכור רה".

מרכזת-יחסים מעניינת מאוד התפתחה בין הפרקליט צבי לירסקי ובין מלך הבר-ריחות לשעבר, נחמן פר-קש. השניים הם בני זול עקרב, ולדיברי לירסקי יש בהם הרבה מהשותף. כ-20 שנים הוא מגן על פרקש, ללא תשלום, ואם לא די ב-זאת, הוא אפילו תורם לו כסף. לאחרונה הוא שלח לו סכום של 10 אלפים לירות לצורך קניית סוס, ובימים אלה הוא מארגן התרמה לפרקש, קניית עז חולבת, תחת זיו ש' גנבה ממנו.

על קהל-לקוחות שונה יכול לספר טוביה אמסל, קרימינולוג ובעל מכון פרטי לפולגראף. יום אחד הופיעו במשרדו שלושה צעירים וביקשו ממנו שיערוך לכל-אחד מהם בדיקה, שבאמצעותה יוכח מי מהם מחזיק במטילי-זהב. התברר שהשלושה הש' תפרו בגניבה, ואחר-כך רבו ביניהם על חלוקת השלל. כדי להיות בטוחים שאיש מהם לא רימה, הם החליטו לפנות לג' לא-יסקר.

את בחירתו של עורך-הדין חיים רמון לתפקיד יו-שבראש המישמרת הצעירה של מיפולג-העבודה הבטיח דובר סיעת המערך בכנסת,

רפי נלסון הופיע למסיבה בתל-אביב, שערך המיסעודן רפי שאולי, עם בנו לירון (משמאל). נלסון סיפר שהוא נואש מהסדר-הביניים שנחתם בין ישראל ומצרים לפני כפר-הנופש שלו בטאבה, והוא נוסע בימים הקרובים למיזרח הרחוק. מציץ מאחור גיבלי הקטן.

אמר: "מה, זה? קח כדור אחד, ועד שתגיע לתל-אביב, זה ייעלם לך!" סיפר בר-שביט: "כשיצאנו היה עוקרי מאוד מתוח, הוא הביט כל הזמן על השעון, אבל בצומת גהה, האשכולית הפכה לתפוח, ליד מישטרת רמת-גן היא הפ' כה לקלמנטיה, וליד קולנוע

כל-כך על עוקרי, שיום אחד נוצרה נפיחות ברגלו בגודל של אשכולית. בר-שביט נלווה לעוקרי, שמהר לרופא. וזה קבע שמדובר בשאיבת מים שמצריכה ניתוח. עוקרי היה המום, ואילו בר-שביט ניצל את הזמן שהיה דרוש לרופא כדי לרשום את שם בית-החור לים. הוא התקשר לירד-רופא בבית-החולים בלינסון, וסיפר לו את הסיפור והוסיף שזוהי כנראה התרגשות, ושהוא מת' כוון לבוא אליו עם עוקרי. בר-שביט שיכנע את חברו ל' הצגה, השניים נסעו לפתח-תיקוה, וכאשר ראה הרופא את הנפיחות ברגלו של עוקרי

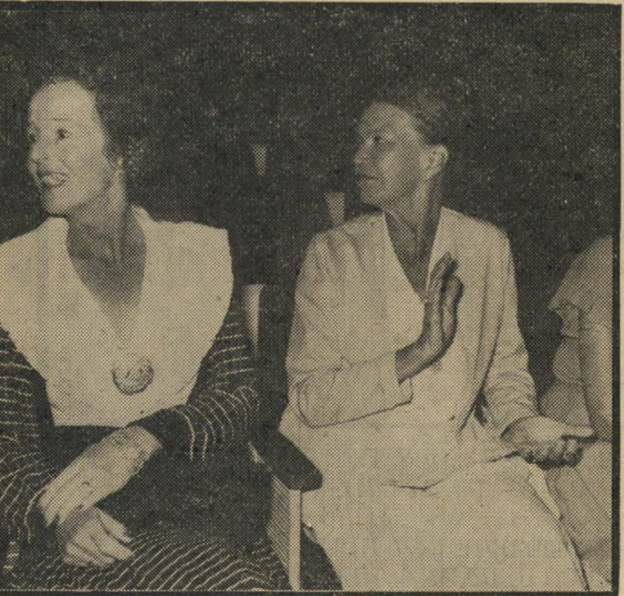
שחרר אחרי שהרפואה של רפואי שלו הורד.

שחקן הבימה, שלמה בר-שביט, מספר שגם שח' קנים ותיקים מתרגשים לפני הצגות-בכורה עד כדי כך, ש' הם חשים בכאבים במקומות שונים בגופם, מתחלים, ואולי אפילו חולים באמת. באחת ההצגות הוא הופיע לצידו של ניסים עוקרי, שחלק מתפ' קידו היה לפגוע באלוהים. בר-שביט נהג להפחיד אותו במשך החזרות ולומר לו: "ניסים, איך אתה יכול לומר מילים כאלה על אלוהים? הוא יע' גיש אותך!" יתכן שזה השפיע

גם ברק"ח, שרות ב' צבא הוא קנה-מידה להתייח-סות. בישיבה של הוועד לסו-לידריות עם אוניברסיטת בר-זית נטל גיא פילבסקי את רשות-הדיבור. קטע אותו דו-בר רק"ח, עוזי בורשטיין: "אתה אידיוט! סתום את הפה! לא שירתת בצבא!" פילבסקי היה מקבוצת ה-27 שסירבו לשרת בשטחים הכבושים. ו'

דב שילנסקי חובש את כיפתו וממהר ל' טקס האוכרה לאבא אחי-מאיר. שילנסקי, שהופיע באי-חור קל, חבש את הכיפה ויישר אותה תוך כדי הליכה.

סלי לואיס מוחאת כף, ואנט דולצין מחייכת, כאשר המנחה עמדה לקרוא לשתים לבימה. לואיס ודולצין היו אורחות "נעמת" בדיון על מקומה של אשת איש-ציבור. לואיס סיפרה, שרק פעם אחת היא דרשה וקיבלה כסף עבור עבודתה, לצידו של בעלה, השגריר סם לואיס. היה זה כשהיא שימשה כמבשלת במישלחת ארכיאולוגית באפגניסטאן. דולצין סיפרה שבכל ערב, בעת שיזור מחזרות, "מבט", היא מנהלת עם בעלה, אריה, ויכוחים סוערים, וכשמנחם בגין מופיע על המסך היא אומרת לו: "אתה רואה? אני לא יכולה לשמוע אותך."

ישראל (רוליק) פלג. רמון היה זקוק ל-70 אחוים מקר לות-הבחרים, כי לדיבחר ב' שלישיית. רוליק, שתמך ברמון, ידע שכל קול יכול לקבוע, ואכן הוא עזב את הכנסת ב' שעה מוקדמת ומיהר לתל-אביב והשתתף בבחירות. כשי נודעו התוצאות, התברר שבר כות רוליק זכה רמון בתפקידו. הוא קיבל 70.7 אחוז מקולות הבוחרים, כשקולו של רוליק היה המכריע.

רמה, זה החל להיעלם. בתל-אביב כבר לא נשאר כלום."

באותו הקשר מספר בר-שביט, שגם הוא למרות הוותק שלו ונסיונו הרב על במה, מתרגש לפני בכורות עד כדי כך שתמיד הוא חולה באותו זמן. הרופא אינו מת' רגש ממנו. הוא מאוין לו שעה ארוכה. נותן לו כדור כלשהו, והכל נעלם. "הוא מבין אותי", אומר בר-שביט, "ואי-

הישאל בזה למה אודי עשה זאת?

לשעבר: "זהו נושא שאיני רוצה להשתתף בעיי סוק בו, זהו נושא שיש לו אופי מישפחתי רגיש, שנוגע לאנשים מסוימים ולא לציבור, ולכן אינני חושב שיש להתערב בו." **בתי עצמון** עורך-דין, וחבר תל"ם: "לא אחד כמו אודי דיין יכול לומר שבמדינה מתוקנת לא היה האבא שלו עובר קורס מ"כים, כאשר הוא נחשב כאחד הגאונים בבית-הסוהן. מריח מזה ריח של התרת ירושה. אילו קיבל את הכסף, הוא לא היה מדבר כך." **זלמן שזל**, מספר 4 בתל"ם: "הלכתי עם דיין, ואני עדיין הולך איתו בתחום הציבורי והפוליטי. לא אומצתי על-ידי מישפחת דיין. לא קראתי את הכתב בעניין רב. לא התייחסתי לכך ברצינות. אני בקושי מכיר אותו, אך זוהי תופעה שכיתה בעולם, שקשה להיות בנים של אנשי-ציבור."

הרצל נמיר, ח"כ המערך: "בהחלט נשר מושג. לא קראתי את זה. בדרך-כלל הדברים האלה לא עניינו אותי, ולכן אני לא מתכוון לקרוא אותם." **אורה נמיר**, ח"כ המערך: "בהחלט נשר ארתי במצב לא-נעים. אם היה מיקוה, היה צריך לעשות זאת לפני המוות. אך נראה שעניין הירושה היא שכאן חידדה את העניין. הדברים שעליהם סיפר אודי אינם בבחינת חידוש, אך זה כואב שכן אומר זאת."

ירדירה בארי, מאנשי במה: "לא נמנית עם מעריציו של דיין, וברד-ככל לא הסכמתי עם מדיניותו. אישית לא הודהתי איתו. גם לאחריו היו יותר מאשה אחת, אך הדברים לא התפרסמו. הם דאגו שזה לא יפרסם. יתכן מאוד, להערכת, שאודי אהב מאוד את רות, ולכן הוא החליט לסלק את החשבון עתה עם אביו. נראה שהוא לא אהב את אביו גם בחייו, אך השאלה הגדולה היא אם הוא היה עושה זאת אילו לא הדיר אותו אביו מהצוואה."

במיסמך אישי חסר תקדים תקף אהוד ("אודי") דיין את אביו המת, ואת המיתוס שנוצר סביבו בחייו ובמותו. בפרק מתוך ספר שנמצא בכתיבה, החיים כחלטות, שפורסם בחער'יב, מונה דיין הבן כמה מן הפרשיות הידועות של אביו (ראה כתבה) בצורה יוצאת-דופן, לצד הבעת דעה עליו. על מעשהו של אודי, ועל תוכן הדברים שפורסמו, נשאלו אנשים שונים במישאל-בוק של העולם הזה והם השיבו: **יוסף אלמוגי**, מאנשי רפי לשעבר: "עד כמה שהיכרתי את דיין, הוא לא התרחק מענייני כסף, וגם לא מנשים. זה לא היה סוד. כל הזמן היו דברים בגו. אך מה זה שייך? שכן יכתוב בצורה זועמת כונו? מאחורי זה יש רקע כספי, ואם זה רקע של ירושה אני חושב שכן לא צריך לכתוב כך על אביו שמת, ושאינו יכול להכחיש את הכתוב." **מרדכי בן-פורת**, ח"כ תל"ם: "מוזעזע! זה כל מה שאני יכול לומר. אני הייתי קשור למשה פוליטית, ולא איש-מישפחה. אני לא החלפתי מעולם מילה עם אודי ואסי, הפרדנו בין עניינים פוליטיים ועסקים מישפחתיים. לגבי מה שנכתב איני יכול להוסיף. רק לומר שאני מוזעזע."

מיכאל בר-זוהר, ח"כ המערך, מחסידי דיין: "אני פשוט לא מוכן להתייח לזה. אני מתפלא על העיתון שפירסם את זה. כשבן כותב זאת, זה יוצא מהפרופורציה, והופך למשהו מוזעזע." **עדי אמוראי**, ח"כ המערך: "לא חשבתי מעולם שהוא מופת מוסרי. הערכתי אותו על כישורנותו, ולא על אופיו. לא לי לשפוט, אבל לא הייתי מקבל את העמדה שמה שפורסם אינו נכון." **מוטרה גור**, ח"כ המערך: "אין לי שום ידיעה. לא קראתי את זה, ואיני מתכוון לקרוא." **גד יעקובי**, ח"כ המערך, ומאנשי רפי

"לטכנאים אין פרנסה מבלאופונקט."

הנה... עם אחרות!"

דבר

**הגיע!
ווידאו-טייפ
בלאופונקט**

"אם הייתי צריך לחכות עד שיביאו לי בלאופונקט לתיקון - הייתי נשאר בלי עבודה. טלוויזיות בלאופונקט פשוט לא רוצות להתקלקל. וזאת בעצם הסיבה שיש לי בלאופונקט בבית. אבל כיף לחוד ופרנסה לחוד. לכן, טוב שיש טלוויזיות אחרות. ופרנסה יש. ברוך השם".

בלאופונקט - בכל מחיר.

אבי עדין
טל-גל, שירותי טלוויזיה
מעלה השחרור 23, חיפה

● BLAUPUNKT

היבואן הבלעדי: טרכף יכוא בע"מ, רחוב בוגרשוב 70, תל-אביב

נתניה: רדיו אלחוט, ויצמן 5; תרצה: חשמלית, הרברט סמואל 80; חיפה: טרקלין חשמל, הנביאים 25, הדר כרמל; קרית מוצקין: פלג טלוויזיות בע"מ, השופטים 13; אשדוד: חשמל כהן, מרכז מסחרי א'; רמלה: אסתר אוניברסל, ביאליק 2; ירושלים: צדוק שיר, שמאי 23; באר-שבע: א.א. אלקטרוניקה, העצמאות 48; חולון: סלון חולון, סוקולוב 82; תל-אביב: שיוק הוגן, דיזינגוף סנטר; רמת השרון: סנסור, סוקולוב 42; רעננה: בועז שרותי טלוויזיה, בורוכוב 6.

מקום מגר מקום-פסע בשפת-הים

אנשים

אסור לשופט לשפוט

כשהוא מרוגז

שאל אותן: "כמה עלתה לכן הנסיעה?" אחת הנשים אמרה כי באה במונית, ומחירה היה 110 שקל. השופט חיך ואמר כי לא יוכל לשלם הוצאות

ח"כ המערך עוזי כר- עם טוען שלמרות שהוא נפ- גש לעיתים תכופות עם אביו, מושה, שר-עבודה לשעבר, הם אינם מדברים רק על עניינים

יעקב אחימאיר

מביט מהורהר בקיברו של אביו, אבא אחימאיר, ראש ברית-הביירוניים. איש-הטלוויזיה בא לבית-העלמין בנחלת-יצחק עם אמו ואחיו העיתונאי יוסף אחימאיר, ועמד כל הזמן מאחורי הרב, שעמד לפני הקבר. השנה הועלה שמו של אחימאיר שוב ושוב אחרי פתיחת דיון ציבורי מחודש בשאלה מי רצח את ארלוזורוב.

לעד שהגיע לבית-המישפט ב" מונית או בהליקופטר, אלא רק את התעריף הקבוע באר" טובוס.

רציניים. 60 אחוז מהשיחה אנו מקדישים לכדורגל, ואת ה-40 הנותרים לפוליטיקה." ברעם-הבן ידוע כחובב כדור רגל מושבע, הוא מאוהדי ה" פועל ירושלים.

כסוקי השבוע

יעד שיאון, על דבריו של אחיה, אודי דיין, "זו אה" בת בן אל אב שלא באה על סיפוקה."

העיתונאי חיים חפר: "גייאר הוא ילד טוב ירושלים, לעומת גיי- אריק (שרון)."

ח"כ אגודת-ישראל, אברהם שפירא: (שימעון) פרס רוצה בחירות כמו שאני רוצה שהעולם יתהפך. אנחנו נלך עם (מנחם) בגין, הוא קנה את ליביו כאשר דיבר על ה" שבת. אני מוכן אפילו להיות השמש שלו."

ח"כ הליברלים פיני חם גולשמיין: "אני מציע לכם להסתכל בכיסוי של פרס. הם מלאים מצלצלים."

יושבי-ראש הכנסת, מנחם סבידור, לח"כים ש- אינם לובשים מקטורן: "הצ"י בור הרחב בארץ ואף בחיץ- לארץ קיבל באהדה את הסי- דורים במישכן, המשפרים את את ההופעה."

באחד הימים הודיע ה- מלונאי, חיים ש"ך, שהוא הולך למכס לשחרר מכונת מפוארת, שהגיעה מחו"ל. עוז- רו, אל"זילבר, נלווה אליו, והעובדים היו בטוחים שהמכו- בית מיעדת לעזור החדש. זיל- בר לא הכחיש זאת, כאשר פגו אליו ובירכו אותו על המ- כונת שהוא עומד לקבל. ה- עובדים לא ידעו שלזילבר אין כלל רישיון-נהיגה, ומאחוריו כישלון בכמה טסטים.

כאשר נותר לשופט חיים דבורין, לשמוע רק עוד עד אחד במישפט-פריצה, הפסיק את הדיון ואמר: "אני עייף עכשיו מאוד, וגם נרגז מעדותה של העדה האחרונה. לפי המג'לה זיכרונה-לברכה (החוק התורכי, שנהג במדינה עד לפני שנים אחדות) אסור היה לשופט להמשיך לשבת לדיון כאשר הוא עייף או נר- גז. אני חושב כי המג'לה צד- קה" ופרש ללישכתו.

כאשר התבקש השופט דבורין לפסוק הוצאות-נסיעה ל- נשים שהעידו במישפט פלילי,

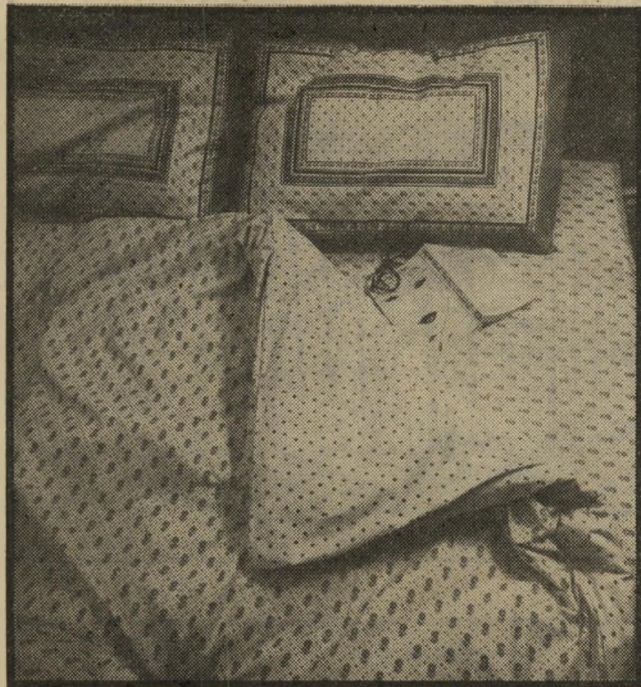
הטניסאית רקפת בנימיני - לוח זמנים עמוס בחול"ל

לרקפת בנימיני לוח משחקים עמוס בחול"ל. תחנתה הראשונה - תחרויות הנוער הבינלאומיות בטניס שנערכו במילנו במחצית החודש, בהן העפילה הטניסאית הצעירה לרבע הגמר. במהלך התחרויות הפליאה חבטותיה באיטלקיה ליציני (2:6, 3:6) ובפינית הורלנד (0:6, 4:6) וצברה כבר הישג מרשים - 50 נקודות בדרוג הבינלאומי לנוער. מכאן יצאה רקפת לאליפות באלסנדריה (איטליה), והעפילה לחצי הגמר, ומשם תמשיך לבלגיה ולצרפת - ועוד המחבט נטוי. עבור רקפת נעלי טניס אינם משחק. נעלי טניס חייבות להיות סופר-מקצועיות וברמה בינלאומית. בארץ ובחול"ל, בתחרויות ארציות ובינלאומיות - היא נועלת רק „גרנד-ספיד“.

לרקפת יהיה תמיד יתרון בולט על מגרש הטניס - נעלי הטניס המקצועיות „גרנד-ספיד“, היא פשוט „נעולה“ עליהן.

„נילי“ הימרה על טעם הקהל הישראלי — והצליחה הצלחה מסחררת לכלי המיטה של „נילי“ בעיצוב רומנטי

חברת „נילי“ המייצרת כלי מיטה הוציאה לאחרונה לשוק דגמים חדשים בעיצוב מעודן ובסגנון אירופאי מאופק - סדינים ציפוף וציפוף עם מוטיבים פרחוניים בצבע קמל תכלת ואפרסק. אריאלה טמיר, מעצבת הדגמים של „נילי“ החליטה להמר ולנסות להציע לקהל הישראלי - הנוטה לדגמים בעלי עיצוב „חזק“ ובוטט

— דוגמאות רומנטיות ורכות יותר האופנתיות היום באירופה ובעיקר בצרפת. דגמים אלו, מסתבר, זוכים להצלחה גדולה והיקף השיווק שלהם עלה על כל התחזיות. הסגנון הרומנטי של „נילי“ הוא הקו השולט היום בעיצוב אריגים שם רווחת היום האופנה להתאים את דוגמת כלי המיטה למגבת, לחלוקי הרהצה ולשאר הפריטים הקשורים לחדר השינה. בעיצוב הבדים מנסה חברת „נילי“ לספק לצרכן מכסימום אפשרויות התאמה מבלי שיהיה עליו לרכוש מערכות שלמות. בגלל העובדה של „נילי“ מבחר גדול של כלי מיטה בצבעים אחידים, ניתן להתאים לסדין אחד בלבד בדוגמא חלקה כלי מיטה נוספים בדוגמאות מגוונות כשהרקע שלהן זהה לגוון הסדין.

„עידן הדלי“

כתב עת
לאסטרוולוגיה
הופיע
גיליון מס' 4

הדורסקופ מדינת ישראל

- הרבש והעוקץ
- ארלוזורוב חי או מת -
- חידה אסטרוולוגית
- עב"מים - האם הם מחפשים קשר איתנו?
- ביוריתמוס - הכל מתחיל בהגע הלירה
- מזלות החודש, תחזיות מין ומזלות • וכל המדרורים הקבועים

בשבוע הספר יהיה ניתן להשיג את הגליונות הקודמים.

כבר במכירה!

PENTHOUSE

The International Magazine for Men

כבר במכירה!

גיליון חודש יולי 1982

* The Secret Life of JERZY KOSINSKI

* Women Who Buy Men

ועוד מאמרים רבים אחרים

הפצה בלעדית
סטימקי

Roberto
Italy-Style

יצרני ויבואני
חולצות לגברים
בסטייל
איטלקי
עשרות דגמים

לבעלי חנויות בלבד
ת"א, רח' לוינסקי 24
טל. 820635

מעכשיו בכל רחצה רק סבון חדש. סיון.

פנטס האריזה של סיון-סבון הרחצה הנודל של תיא, מעניק לך את ההנאה מסבון חדש בכל רחצה. הוא גם עדין במיוחד ויש לו ריח תפוחים נהדר. אז שימי קץ לסבתיות המלאות שאריות סבון משומש ובמקום 5 סבונים רגילים קני אחד סיון.

סיון סבון נובע. בכל לחיצה הוא חדש.

כשתתרחצי, תביני: **תיא**

העסק הנבחר-1980/81/82
בחסות משרד המסחר והתעשייה

טרעים
למסרת נישואין

שרות הוגן, יחס אישי ומסור,
אמינות ומספר חתונות רב.
20 שנות ניסיון והצלחה!
תל אביב בן יהודה 58 טל. 03-282932

האם אנחנו שייכים ביכלל?

בהידרה — ניתן בנקל להשתלב בחברה היסתיכונת, כאשר דוגלים בפיתרון של שלום ישראלי-ערבי.

אני מאמין כי ישראל-של-מחר, ישראל האחרת, תהיה בראש-זראשונה מדינה מרחבית, שותפה בברית-עמים שתשרע ממארוקו עד איראן ומתורכיה עד תימן וחבש. אבל באותה שעה היא תהיה גם מדינה יסתיכונת במלוא המובן. אין סתירה בין שני מעגלי-ההתייחסות. כימעט כל ארצות היסתיכון שייכות ברזומנית לשניים-שלושה מעגלים פוליטיים.

מבחינה מדינית, אין אנחנו עם יסתיכוני כעת. אך נוכח להיות כזה מחר.

ה רבה יותר מעניינת ומורכבת השאלה המקבילה: האם אנחנו עם יסתיכוני מבחינה תרבותית?

תרבות, בהקשר זה, פירושה — סיגנון אישי ולאומי, המיבנה הרחני, מה שנקרא בשפת-העם „מנטליות“.

האם יש תרבות יסתיכונת? היו וישנן תרבויות יסתיכונות, בשפות רבות. הן השפיעו זו על זו, בעזרת הים, אתונה וירושלים, יוון ורומא, היהדות והאיסלאם, תרבות-ערב ותרבות-אירופה קרובות זו לזו הרבה יותר מכפי שקרובה אחת מהן, למשל, לתרבות הסינית או לתרבות האצטקים.

אך זה היה אתמול. מה עכשיו?

הסתכלתי מסביבי, התבוננתי באנשים שישבו לאורך השולחן, הצרפתים המצריים, הסודי והספרדי, היוונים והתוניסאים, מלינה מרקורי ורימונדה אלטאויל. לא היה לי שמץ של ספק: עם כל השוני הלאומי והאישי ביניהם, יש להם משהו משותף.

היום ועולמו

מבחינה תרבותית-היסטורית, השפיע היום התיכון על עמנו בימי קדם אמנם פחות מאשר המרחב היבשתי שממזרח ומערב, הצייהאי ערב, הסהרון הפורה ומצריים.

חוף ארצנו היה תפוס בידי צידונים ופלשתים, והישו ראלים ישבו דווקא בהרים של פניס-הארץ. אך בכל התקופות היינו עם יסתיכוני, מושפע מן הים ומשפיע עליו, ובדורות האחרונים, שבהם נשאר היישוב העברי קשור באירופה ובמערב כולו, בעודו נתון במילחמה עם העולם הערבי שממזרח, גדלה השפעת הים עלינו עוד יותר.

אך האם אנחנו באמת עם יסתיכוני, מבחינה מדינית ותרבותית?

ב שנות ה-50' הציגו פוליטיקאים שונים את התיוה כי ישראל החדשה „אינה מדינה מיוסתיכונת, אלא מדינה יסתיכונת“. הצטיינו בכך, בתקופות שונות, אבא אבן ושימעון פרס. הדבר שימש להם כתירוץ לגישות מדיניות מסוימות (למשל, הקנונית עם צרפת נגד מצריים, ב-1956). הדבר גם איפשר להם להתחמק מן הכורח החיוני של ישראל להשתלב במרחב הגיאופוליטי הטיבעי שלה. לצד העמים הערביים.

ב כותבי מידים אלה אני יושב בחדרי, המשקיף על פני היסתיכון. בשעות-המוחה אני אוהב לעלות על חסקה ולחתור במימי. ברוב ימי חיי לא גרתי אלא במרחק של כמה מאות מטרים מחופו.

אני יכול לעלות על סיפונה של מיפרשית ולהפליג מחוף תל-אביב לפיראוס, לונציה, למרסיי, לברסלונה, לאלג'יר, מבלי לעבור בכל ארץ אחרת.

היום חי עימנו. האם הוא משפיע עלינו?

לפני שבוע, בשעה שישבתי באולם מגדל מול חוף הים באי תיווני הידרה, בחברתם של כחמישים אנשירוח מארצות היסתיכון*, הנחתי למחשבתי לנדוד על פני מרחבי הים, ולהרהר בכך. האם אנחנו יסתיכוניים?

ל שכנו ליד שולחנות שנערכו בצורת מלבן ארוך, שהצלע הרביעית, הקצרה שלו, היתה פתוחה באמצע. כדי לאפשר לצוות-ההטלוויזיה להיכנס אל פנים המלבן. המעבר הזה הזכיר לי, איכשהו, את מיצר גיברלטאר (הוא ג'בל-אל-טריק, הרטיק, שנקרא כך על שם המצביא המוסלמי טריק אליזאד שנחטף שם בשנת 711 ממארוקו וכבש את ספרד).

בעיני-רוחי שינה השולחן את מהותו, והיה למפה סכמאטית של היסתיכון. בדמיוני הושבתי מחדש את כל צירי הוועיה מסביב למלבן, על-פי הסדר הגיאוגרפי של ארצותיהם. את עצמי העברתי במקום מושבי (בערך בין אלכסנדריה ובנע'אזי) אל תחתית הצלע המיוסתיכית, מקומה של ישראל.

כ כי ישראל היא מדינה יסתיכונת. ההיפס טוריה שלנו הושפעה במידה רבה מאוד מן הים התיכון.

על גלי הים באו אל ארצנו פלישתים, יוונים, רומאים, צלבנים, בריטים. על פני הים יצאו יהודים רבים לגלותם, ועל גלי הים באו יהודים רבים לארץ כדי לייסד את מדינת-ישראל. על גלי הים יצאו בימיקדם הצידונים, בני העס-האח שלנו, כדי לייסד את מרשבותיהם לאורך חופי אפריקה ואירופה, ולתרום את תרומתם הכבירה להתפתחות התרבותית של שתי היבשות גם יחד. על גלי הים פשטה הנצרות, בתה של היהדות, וכבשה את האימפריה הרומאית. לטובה ולרעה, השפיעו על חים, והים השפיע עלינו.

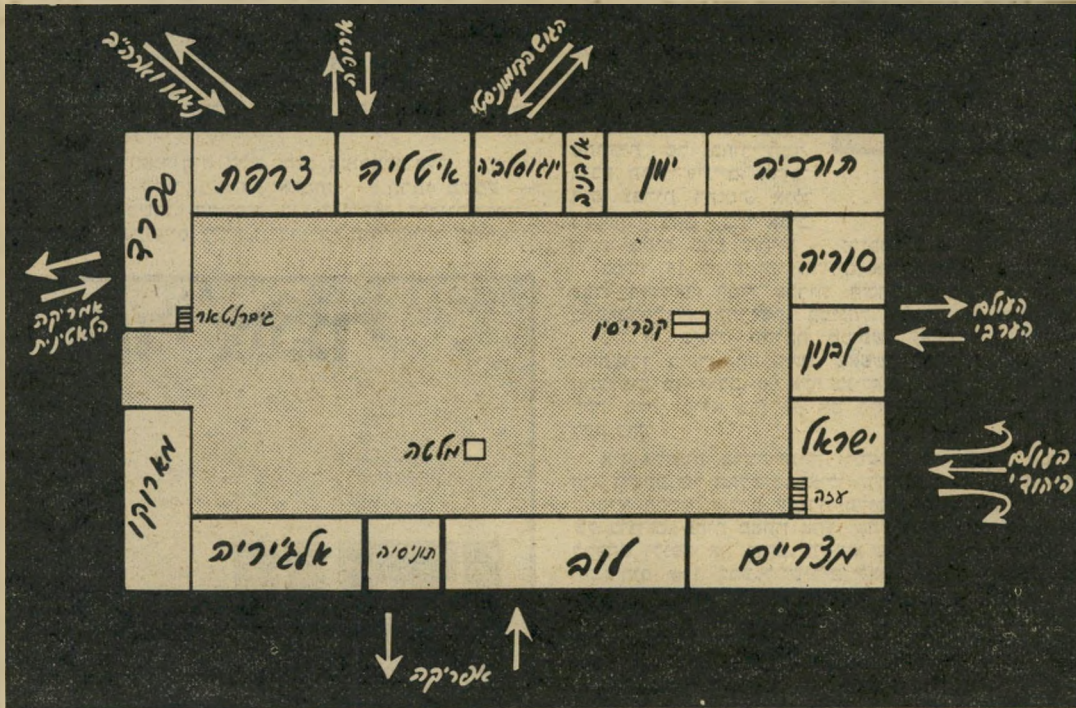
ה יסתיכון היה תמיד, מאז שחר ההיסטוריה האנושית, אגני-קו של תרבויות, רעיונות וכוחות. יותר מכפי שהיה מחסום, היה צומת-דרכים.

התרבויות שנולדו על חופיו, תוך הפרייה הדדית, התפשטו בעזרתו מערבה ומזרחה, צפונה ודרומה. מצריים העתיקה ויוון; פרס ורומא; היהדות, הנצרות והאיסלאם; ונציה, גנואה ואמאליפי; ההשפעות של סין והודו הרחוקות; האימפריאליזם המודרני של בריטניה וצרפת; הד קמוניזם הסובייטי והקאפיטליזם האמריקאי — הכל הגיעו אל מימי היסתיכון ופשטו בעזרתו.

בדמיוני, באותו מיגור יווני, ציירתי מפה. לא זה בלבד שחילקתי את מלבן-השולחנות בין מדינות-הים, אלא גם ציירתי חיצים מארצות-אלה אל ה„הינטרלאנד“ התרבותי-גיאופוליטי שלהן, ובחזרה. איטליה, למשל, יעקה תרבות מן היסתיכון, טיפחה בעזרתה את תרבות העצמאית, הפיעה אותה באירופה (וגם באסיה ובאפריקה) באמצעות האימפריה הרומאית, וקלטתה מאירופה השפעות שאותן היא העבירה אל ארצות-החוף האחרות. כך עשו כל ארצות היסתיכון, וגם אנחנו.

מחיה ומעטו הפליגו הצידונים, שיסדו את קרתגו דוברת-העברית והשפיעו אגדות רבות, שמצאו את מקומן באיליאדה, כפי שלימד אותנו שואל טשרניחובסקי. יונה הנביא, שהתאכסן זמנית בדג הגדול, פגש עימו אחרי שהפליג מיפו. סרניפלישתים באו עם גוייהים. העברים הקדמונים ומקמי הבית השני באו מן המזרח, אך מייסדי היישוב החדש באו ברובם מן המערב, כמו הפלשתים הצלבנים לפניהם. תיאודור הוצל בא באוניה ארצה, והפליג ממנה באוניה.

* אבנרי דיווח על ועידה זו בגליון האחרון של העולם הזה (2334).

הים התיכון כשולחן של ועידה: השפעות החוצה ופנימה

המושג הזה הוא יסתיכוני.

מהו?

קשה להגדיר.

אחד הסימפטומים המובהקים הוא היחס לזמן. כאשר נקבע כי הישיבה הבאה תתחיל בשעה 9, באנו אנחנו, הישראלים, בשעה 09.00. איש מן האחרים לא חלם לבוא לפני 9 ורבע, והישיבה התחילה ב-9 וחצי. בינתיים התגודדו הצירים בחצר היפה, שוחחו, קשרו קשרים, היו חביבים, נהגו מן החיים.

יש קצב-חיים יסתיכוני, כשם שיש גוף יסתיכוני. הכפר מג'דל-אל-שאמס ברמת-הגולן יכול לשכון גם לרגלי הוורובוס או האלימפוס. הגליל דומה לנופים של טוסקאנה, של ספרד, של מארוקו, של יוון.

לא היה קשה להפריך תיוה זו. פעם עשיתי לשימעון פרס הרגיל קטן: מניתי את כל ארצות-היסתיכון, אחת לאחת, והוכחתי כי מצבה המדיני של ישראל שם בכי-רע. לאורך הים שוכנות שבע מדינות ערביות, שכולן היו אז במצב-מילחמה עם ישראל. מבין המדינות האחרות, ספרד, יוגוסלביה, אלבאניה, יוון, תורכיה, קפריסין ור-מאטה לא קיימו (ואינן מקיימות גם כיום) יחסים דיפלומטיים מלאים ודו-צדדיים עם ישראל. יחסינו היו תקינים לגמרי רק עם צרפת ואיטליה, שאליהן הצטרפה עתה מצריים.

אך זה יכול להיות אחרת.

כאשר תפתור ישראל את בעיית יחסיה עם העם הפלסטיני — גם הוא עם יסתיכוני, אשר מדינת-לעתידי תהיה בעלת חוף יסתיכוני ברצועת-עזה — יקום השלום בינה ובין כל ארצות היסתיכון. כפי שהוכחנו — עמוס קינן ואני, שני הישראלים שהזמנו לוועידה היסתיכונת

מאות לפולשים!

אבל השילטונות אינם מסוגלים לכך. כי אין כיבוש חכם. כיבוש והוכחה הם דבר והיפוכו.

אהבותיה

של שלומית

הפלא הגדול אכן התרחש. הפקעת הזהובה. שבה התחבא הגולם שהיה פעם שלמה. תולעת-הימשי. נפתחה. פרפר לבן יצא לאוויר העולם.

עדיין לא התרגלתי לפלא הזה. ביצה צהובה הופכת תולעת יפהפיה. לבנה-חומה — מילא. אנתנו יודעים שכל מיני דברים שונים ומשונים יוצאים מביצים ומביציות. אנתנו למשל.

אבל כאשר התולעת הזאת הופכת לגולם נסתר. בתוך פקעת שהיא טווה לעצמה בעודה תולעת — זה כבר די מוזר. הרי הגולם הוא יצור השונה לגמרי מן התולעת. ועכשיו — כאשר הגולם הופך לפרפר, שהוא שוב שונה לחלוטין — זה מוזר מאוד-מאוד. איך מסבירים זאת יורשיו של דארווין? על פי תורת ההישרדות? ובצד השני של המיתר, איך מסבירים זאת חסידיו של הקדוש ברוך-הוא? האם התחשק לו לאל. ביום של שיעמום, להמציא משהו לגמרי שונה ומקורי?

ציפינו במשך ימים ארוכים להופעתו של שלמה, במהדורתו החדשה. בכל בוקר, כשאך פקחנו את עינינו, מיהרנו אל הקופסא והבטנו בפקעת מבעד לזכוכית המגב דלת. שלמה התממה. "הוא מפגר", אמרה רחל בנימה של סלחנות.

דאגנו לו מראש לחברה. רחל הביאה מהכיתה שלה שלוש פרפרים, בני דורו של שלמה. שהקדימו אותו.

(זהו סיפור עצוב. הוא מזכיר את הדראמות הגדולות של הספרות האנושית. בקופסה שבכיתה היו עשרים פקעות, והופעת הפרפרים מילאה את לבות הילדים בכיתה א' בחדרה. אך בבוקר אחד נאחזו הילדים פלצות. לעיניהם הנדהמות התגלה מחזה-אימים: שבט של נמלים גילה את הפרפרים הטריים. שאינם יודעים לעוף, ואכלו אותם בעודם בחיים. רק שלושה שרדו, כאשר התגלה הפשע: שתי נקבות וזכר. את אלה הביאה רחל הביתה, כדי לשמש חברה לשלמה בהופיעו מחדש.)

בוקר אחד קמנו. והנה היה שלמה לפרפר. הוא יצא בליהל מן הפקעת.

כעבור שעה קלה ניגש שלמה למלאכה אשר למענה קיימים הפרפרים: מלאכת-האהבה. הפרפרים אינם אוכלים. אינם שותים, ונדמה לי שגם אינם ישנים. יש להם רק כמה ימי-חיים. וכל שניה מהם מוקדשת לאהבה, על פי המיצוה פרוריבורו.

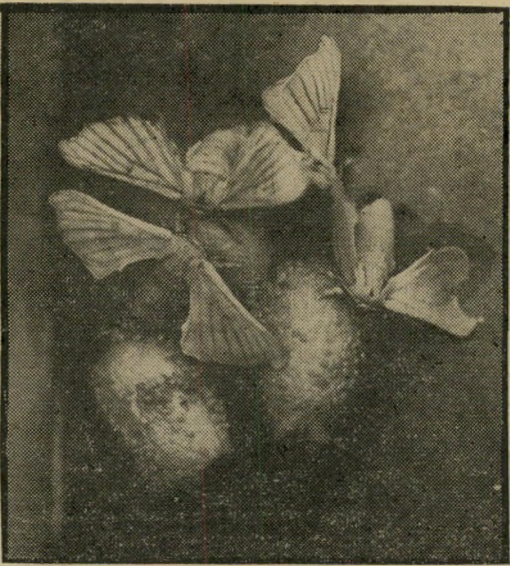
הבטנו בו בזכוכית-המגדלת, כווג הורים מאושרים, ומשאו היה מוזר.

האם — — — לא, זה לא יכול להיות — — — אבל כן — — —

לא היה ספק. שלמה בחר לו, כבבחיירי-ליבו, דווקא בגבר שבחבורה.

האם יכול להיות שהוא — — — לא. באמת. הרי זה — — — אבל אין ספק, זה — — —

ואז התגלתה האמת המדהימה. שלמה הפרפר אינו

שלומית ובחירי-ליבה (עם הפקעות)

אלא שלומית הפרפרית, ולפני כן היה שלומית הגולמית, ולפני כן שלומית התולעת. אבל אין דבר, מי אומר שבנות גרועות מבנים? להיפך! בנות הרבה יותר נחמדות. הכל אומרים זאת. ברגע זה עוסקת שלומית בשקידה בהטלת המון ביצים צהובות, בגודל של ראשי-סכה. היא נראית לי עייפה, אך מרוצה.

כל המדינות. מבחינה זו אין, כנראה, הבדל בין אמריקאים וסובייטים. בריטים ולאטינו-אמריקאים, ערבים ויהודים. אין הבדל בין סדאם חוסיין ואריאל שרון, בין מרגרט תאצ'ר ומנחם בגין (ראשיה-ממשלה, לא ראשיה-מחלתר). בנקודה קטנה ומכרעת זו הם טועים כולם, תמיד.

הסבוד הבלתי-אבוד

של אחמד סמארה

"הכוח עובר וחולף, והכבוד נשאר", אמר אחמד סמארה, מורה צעיר במג'יד-אלשאמס. "הנה, היום אני צעיר. יש לי כוח. אבל מחר אהיה זקן, ולא יהיה לי כוח. מה יישאר לי? רק הכבוד!"

בפסוק הזה טמון מסר כפול. הדרוזים לוחמים, קודם כל, על כבודם. וכדאי לישראלים לזכור כי הכוח הוא בן-חלוף.

אחמד סמארה הוא צעיר יפהתואר, מורה-תיכון, חניך אוניברסיטה ישראלית.

עמדנו בשולי הכפר, לרגלי החרמון. למרגלותינו השתרע נוף מרהיב, ובו גדר הגבול, "כביש המערכת", מיבנים לבנים של האו"ם, מיגדלי-תצפית, מיתקנים סוריים, מוצבי צה"ל, אוויר משכר, ריחות של בושם מן השדות והמטעים. שדה-הקרב במלחמה המיוחדת-במינה שבין ישראל ולבין שלושה כפרים דרוזיים, שבה ידם של הדרוזים היא על העליונה מכל הבחינות.

הדרוזים יכולים להתגאות בעמידתם, והם אכן מתגאים

בשקט. באותה תכונה שזאב ז'בוטינסקי קרא לה "הדר". יש להם הדר בשפע, ואילו להיות ישראלים בצפון רמת הגולן — אין זה כיום מקור לגאווה רבה.

הטלוויזיה מכניסה את המאורעות לבתינו, אבל ה"טלוויזיה מזויפת בחוסר-בריירה. היא הכניסה לטרק לינינו את פניהם של דורזים קודרים, וזעמים, חתור מיפנים, ואילו אני נתקלתי במג'יד-אלשאמס בפנים מחייכות של בחורי-חמד, רובם תכולי-עיניים, הדובים רים עברית רהוטה, אילו נתקלתי בהם פת-אל-כאביב הייתי בטוח שהם יהודים — ורובם גם אשכנזים.

במשך 15 שנים היו דרוזים אלה ידידי ישראל. הם עבדו בישראל, למדו עברית, השתלבו במערכות שונות באוניברסיטות, בחרושת, במינהל, ולפתע — מילחמה.

כל זה ביגלל החלטה מטופשת אחת של מישהו, שהתעורר בוקר אחד וחשב שאפשר לספח שטחים, תוך התעלמות מן האדם. 30 אלף בני-אדם מלמדים אותו עתה לקח שלא יסולא בפז — אם הוא מסוגל בכלל לקלוט לקח כזה.

אין אלימות ברמת-הגולן, ומעולם לא היתה. הטרור הוא נישקם של החלשים, ואילו הדרוזים האלה הם חזקים. החברה הקטנה שלהם עומדת מלוכדת, מלבד קומץ זעיר של בוגדים, פחות מאחוז אחד, שהשילטון הישראלי מנסה לטפח ולגפח את כוחם. בשעה ששוחחנו במרכז הכפר, והצעירים שרו במעגל שירים לאומיים, דרוזיים-סוריים, נערכה בקצה הכפר תזונה של אחד הקווילינגים. אנשיו ירו באוויר כמטרפים, צרורות של תת-מיקלעים, כאילו פרצה מילחמה. הדרוזים צחקו. הם ידעו כי לחתונתו של האיש המוחרם והמנודה לא באו אף שכניו. לעומת זאת הובאו לשם שוטרים בלבוש אורחי וכמה קווילינגים מהכפרים הסמוכים, כדי לעורר רושם שיש קהל.

ישבתי עם הצעירים בחדר-האורחים של אחד מהם. על הקיר תלוי תצלומו של אחיו, סגן-אלוף בצבא הסורי. שאלתי מי מן הנוכחים היה בכלא. כימעט כולם הרימו את ידיהם. אחד מהם הגיע לשיא: 11 פעמים. האשמה, בדרך כלל: הסתה.

יש בפיהם הרבה תלונות, הרבה האשמות. אך הם גם מציינים כי רבים מן החיילים אמרו להם, בשיתות פרטיות, שהם מתביישים בהפקעת שהם ממלאים שם, והם מוכיחים את שמו של מפקד אחד, איש-מילחמה ידוע, שהתנהג אליהם יפה, עד כמה שיכול היה.

הסיפור כולו טמון במחזה המתגלה מחוץ לבית. במרד הגיבועה עומדות בין העצים כמה נשים זקנות. על הגיבועה ממול, במרחק של כמאתיים מטר, מעבר ל"גבול", עומדים כמה זקנים אחרים, וקוראים להן ברמקול. הזקנים הם אחים, בני-דוד, לפעמים אבא ואמא. הגדר הוצה בניניהם. הדרוזים בכפרים אלה אינם רוצים להיקרע ממישפחתי תיהם, מן הארץ שעימה הם מזדהים, מן היעם שהם חשים שהם שייכים אליו. הם אורחי סוריה, ערבים לפי חטיית כותם הלאומית ("קאומיה", בערבית) ודרוזים על פי דתם. אין הם לוחמים בישראל, ואין הם מורדים בשילטון. הם רוצים כי יכבדו את זהותם, את שייכותם, ובעיקר: כי יכבדו את כבודם. במעט שכל רוצון טוב אפשר היה להשיג הסדר.

אין הם לומדים לעולם. סדאם חוסיין ידע שוהי ההודמנות הגדולה. באיראן שלטו מטורפיו של האיית-אללה, הצבא האיראני המפואר נשבר לרסיסים. טייסי חיל-האוויר ישבו בתאי הנוגזים למות, ונאמר כי רובם כבר הוצאו להורג. הנשק האמריקאי המתוחכם נרקב במחסנים. איראן היתה חסרת-אונים.

הוא נתן את האות להתקיף. האם הוא טעה? לא. המידע שבידו היה נכון בעיקרו. חסר בו רק פריט קטן, ששום שרות-ביון אינו יכול לספקו. זהו הפריט הנשכח תמיד, בחשבונותיהם של כל הפולשים בכל הדורות.

היטלר שכח זאת, כאשר פלש לברית-המועצות. נפוליון שכח זאת לפניו. הרוסים שכחו זאת כשפלשו לפינלנד. האמריקאים שכחו זאת כאשר התערבו במלחמה מקומית קטנה בוויאטנאם. הערבים שכחו זאת ב-1948. ישראל שוכחת זאת עתה בגדה המערבית, ברצועה וברמת-הגולן.

פריט קטן האומר: עם הלוחם על אדמתו, על מולדתו, משבש את כל החישובים הצבאיים הקרים, אפשר לחשב ואגדות, תוחכים, מטוסים, רמת-האימונים, מערכת הלחי גיטיקה. דברים חשובים מאוד על שולחן-התיכונן של המטכ"ל. עד שבו איכר קטן אחד, המגן על נחלתו, בקילשון, והבניין מתמוטט כבית-קלפים.

היטלר סבר כי הוא פולש לאימפריה קומוניסטית רקובה, והסתבר לו שהוא פלש לאמארוסיה. "הצבא האדום" חדל להיות אדום, להלכה ולמעשה. האינטרנציונל בוטל. לנין ומארסל ואנגלס נזרקו מבעד לחלון, ומבעד לדלת הראשית נכנסו ברוב כבוד כטווב וסובורוב ואלכסנדר נובסקי. שטאלין קרא ל"מילחמת מולדת", ואת מקומם של הפרולטרטים-מכלי-הארצות תפסה סיסמה בתי אלמות: "מוות לפולשים!"

אילו טרח סדאם חוסיין להתעניין במדע האתולוגיה — מדע ההתנהגות של בעלי-החיים — היה יודע כי יש לאמת היסטורית זו בסיס איתן בעולמם של בעלי-החיים, אמת שהיא עתיקה אף מן המין האנושי. התופעה ידועה אצל ציפורים, גזים, יונקים ושרצים למיניהם.

הדברים נבדקו זה מכבר באופן מדעי. שני גזים, בעלי כוח דומה, מנהלים מלחמה ביניהם. אחד מהם פולש לתחום יריבו. היריב נסוג, ואז קורה דבר מוזר: ככל שהדג המולדת מתרחק מתחומו שלו, אומץ-ליבו פג וכוחו נמוג. הפולש מותקף אזור עוז, מתנפל על הפולש והורף אותו. תוך כדי רדיפה חוצה הנתקף את הגבול ופולש אל תחומו של התוקף, ואז קורה אותו הדבר במהפך: הפולש שנהדף מתמלא לפתע בעוז מחודש, והורף את יריבו מתחומו.

הדג האיראני היה חלש. הדג העיראקי פלש לתחומו. אך בהילחם האיראנים על אדמתם — תרתי משמע — קרה להם משהו. הטיסים הוצאו מתאי הנוגזים-למוות ישר אל תאי-הטייס, זינוק וניצחו את חיל-האוויר העיראקי.

אורי אבנרי

יו
איש

הגנרלים שחרדו זה עתה לחייהם התייצבו בלב שלם לפקודת האיית-אללה, הצטיינו בקרב. ילדים בני 15 קיפו למות בקרב ולעלות ישר לגן-עדן. המדינה האיראנית, שעמדה על סף ההתפרקות, התלכדה, התעצמה וניצחה. אם יפלוש האיראנים לעיראק, בשיכרון ניצחונם, הם עלולים להרויח כי באורח-פלא משתנה מול-המלחמה. אחר-כך יישבו פרשנים צבאיים מלומדים וינתחו את המהלכים הצבאיים, ורק האתולוגים יחייכו לעצמם. הם יודעים כי לא הטאקטיקה ולא הנשק הכריעו. הכריע משהו שהוא עתיק מולדת המלחמות האנושיות.

יתכן שמשוהו כזה קורה מסביב לאיי-פוקלנד. שהארגני טינים — בני כל המפלגות וההשקפות — רואים בהם חלק ממולדתם. אושישמאל מתייצבים לפקודת החונטה הצבאית הרצחנית, משוהו במעמקי גישמתם קם וקרא: מוות לפולשים. הם מסבים לבריטים אבידות המדהימות אותם. קשה להסביר זאת לקציני כל הצבאות, ולמדינאי

המעניק לנשאי הכרטיס תנאי תשלום מיוחדים. ועוד... ניתן למשוך אחת לשבועיים עד 1000 דולר בכל אחד ממשרדי דיינרס קלוב.

אם לך אין עדיין כרטיס תוכל להתקשר אלינו לדיינרס קלוב ישראל בע"מ, שד' רוטשילד 61 ת"א 65785, טל' 295858, למחלקת שיווק. נשמח לשלוח אליך את נציגנו.

אני טס הרבה לחו"ל. ולא תמיד בעניי עסקים. אני משלם בכרטיס דיינרס קלוב בכל מקום: חברות תעופה, השכרת רכב, בתי מלון, מסעדות, מועדונים וכמובן בחנויות יוקרתיות. דיינרס קלוב הוא כרטיס אשראי שמכבדים במקומות המכובדים ביותר בעולם.

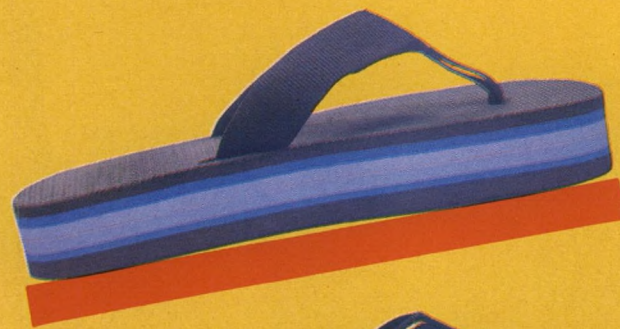
כדאי לך לדעת שכל מי שרוכש כרטיס טיסה באמצעות דיינרס קלוב מקבל ביטוח טיסה חינם בסכום של -250,000 שקל. לדיינרס קלוב יש גם הסדר עם משרדי נסיעות

תענוג לשלם ב"דיינרס"

וימר יעקבסון סמיר

דפנה

"גל", "טורבו", "כפקלים" הכיף שלך בסנדלים.
(...רק זהירות מחיקויים !!)
דפנה יצואן הנעליים מס' 1 בישראל!

איך הולך? הולך דפנה.

הרגליים השמחות של "דפנה" -- זה מה שהולך... בחנויות המובחרות בכל הארץ.
תשלובת מפעלי "דפנה"! הקיבוצים דפנה וחולתא. מרכז השיווק לסיטונאים:
רחוב פרי מגדים 5, תל-אביב, טלפון: 03-268081

ZivAnit

קפקפיות

קפקפיות ליונית - אור לא קנית?

קפקפיות זיונית - קלילות, נוחות, נושמות ויפהפיות.
 בשלל צבעים מרהיבים, ובמהירים מפתים.
חשוב! רק קפקפיות עם תוית קפקפיות זיונית -
 הן קפקפיות אמיתיות.
 תוית קפקפיות זיונית - הערובה שלך לאיכות ולאחריות.
 להשיג: בחנויות הנעליים,
 בחנויות האופנה וברשתות השוק הגדולות.

מפיצים ראשיים לחנויות:

בתל-אביב: ש-יסוד המעלה 20, טל. 338365 • מ.ש.מ. - הגר"א 12,
 טל. 331382 • נעלי אן - הגליל 9, טל. 332436.
 בחיפה: כרמי את צבר - המגינים 22, טל. 660706 • מ.ש.מ. צפון -
 שד' ההסתדרות 36, טל. 724004.

ADMARK

מסיבת יומהולדת למר'קו בחג'ה שבועות

סלינו על כתפינו

מיוחד. "יש לי האבא הכי נחמד בעולם." היא צחקה. חברי להקת ברזיל טרופיקל, שתפסו אותו ערב מצבירות מיוחד, כבשו את רחבת-הריקודים, כשכולם התחילו להתנענע לקצב המוסיקה כשקהל החוגגים מקיף אותם בחצי מעגל ומלווה אותם במחאות כפיים קצובות וקריאות שמחה. לרוקדים הצטרפה בתיה בנדיקט, ה-

פאב בלונדון-מיניסטור, בשם קלמנטין. אני טיפוס אופטימי ומאמינה שהאמת על פרשת הרצח הכפול תצא יום אחד לאור.

באותה מסיבה הציגו לפני את **ביאטריס** המכונה. ביקסי, בתו הגרושה של **בנו ג'יימס** עתיר הנכסים, שיפרה שהיא "מתה" על מסיבות, עובדת כפקידה באחד הבנקים של אביה ואינה נהנית שם מיחס

מה קורה כאשר אופנאי מחפש סיבה למסיבה? מלאות 10 שנים לבית-אופנה היא סיבה טובה, ואם זוהי תקופה של חגיגות השבועות, מה יותר טוב מאשר להזמין אופנאים, דוגמניות וחתיכות, לעטר את ראשיהם בזרים מפרחים טבעיים, לחלק סלסלות מלאות בפירות העונה, להזמין את להקת ברזיל טרופיקל — והרי לכם מתכונת של מסיבה מוצלחת ביותר.

האופנאי הצעיר הראשון שהכניס לתור דעת הצעירות בארץ את בגד הטרופיקל בשנות ה-70, הוא **פיר מרדיקס**, זמר כונה איב דה-מרדיקס. במסיבה העליזה שערך במועדון ספארק, הלביש סיי את החתיכת בבגדי מיני בעיצובו, יתמורת 15 אלף שקל ספק לאורחיו שמחת חגיגות שבועות כהילכתו.

אורט פיוזנטי, אשתו של אחד מגדולי מעצבי האופנה בפאריז, ז'אק פיוזנטי תרמה לערב את נוכחותה. הבעל, שהוא יהודי אוהב ישראל, שלח אותה ליש-ראל כדי לארגן ערב מכירת בגדים בעיר צובו. כל הכנסות הערב הן קודש לאק"ם. דובר רשות-השידור לשעבר, **מישה עמיר**, המכהן היום כמנכ"ל רשות הבטיחות-בדרכים, הגיע למסיבה יחד עם אשתו השוודית **אנה**, המשמשת ככתבת הרדיו השוודי בישראל.

שרה דנוך, חברתו של טוביה אושרי המרצה מאטר עולם, רקדה והתודתה לפני: "אני מתכוננת לרדת מהארץ. היום הילדה שלי בת שנתיים. עוד מעט תגדל, והתיה חשופה לעלבונות מצד הציבור. אין לי יותר מה להפסד אן בארץ. אני מהכה למישפטו של ג'סי, רחמים אהרר, נין, וכן להגשת עירעורו של טוביה ואחר כך אסע לארצות-הברית." את נוכחותה במסיבה הסבירה: "תמיד אהבתי לחיות, לבלות ולצחק, אז אני ממשיכה. אין לי ברירה. מה אני עושה היום? אני מנהלת

מלוויזיה
חנוך עינב, עורך סרטים בסלוויזיה, לבוש בלבן ונושא סלסלת פירות.

ראשינו עמודים

המארגן הצעיר סביון צבר עונד זר לראשה של לאה מצר, הלבושה סוגה יוונית מעניינת. הזרים עליצות לאחירת חגיגות שבועות ששוררה במסיבה.

זמרת
במיני ג'ינס, חולצה מעני יינת זור היא עירית בולקא, המחזיקה סלסלה ובה פרחים מלוא החופו.

דוגמנית-שחקנית הזוהרת של שנות ה-60, שהגיעה לביקור בארץ ועוררה את התפעלות הדור אשר לא ידע את בתיה ואת כובעיה המפורסמים.

רגליים שחומות
כמו כולם, מניף אותה למעלה האופנאי פיר מרדיקס, חתן המסיבה. שייכות לדוגמנית היפהפיה סמדר גיאמיני שלבשה לבן

כובע
הוא הסמל המיסחרי של הדוגמנית-שחקנית הזוהרת של שנות ה-60 בתיה בנדיקט, המתגוררת בארה"ב, המפגינה ריקוד פלמנקו במסיבת שבועות.

הרולס־דרוים ניקרה את עיני הישראלים * במועדון אחד חילקו הזמנות למועדון אחר * הכדורגלנים חגגו את הפיכתם לאנשי עסקים נואייבה של הים התיכון

בנה של רבקה ליה
בנה כמלווה האישי לאירועים. רבקה ליה ביהן האמנים הרבים שהגיעו למיכמורת.

בלבן. "הלבן מסמל את השלום", אמר גילעד בגאווה.

לפי מראהו באותו לילה אני יכולה להתנבא שהמקום יהווה מוקד חשוב בחיי הלילה בארץ. ויהיה באמת חוף אחרון. "זו לעולם לא תהיה נואייבה, ואני גם לא מתיימר. בנואייבה היו לנו ערבים עם בקבוק יין, מוסיקה ושיחות עד שה שמש עלתה. המטרה שלי היא שהמועדון־מיסעדה שפתחתי כאן, ייתן לחברה אוויר רה שבה ירגישו האנשים חופשיים לשים תקליט על הפטיפון כשמתחשק להם. אצלי מותר להביא קל־קרים ולשתות מים, כשר מתחשק. אני לא רוצה להרוויח, הכסף אינו מטרה בחיים. מטרתי בחיים הם החיים. המסיבה הזאת לחברה, עלתה לי מליון לירות, אבל לא איכפת לי. הבאתי שמונה חביות בירה, סלטים חופשי — העיקר שיהנו."

גילעד, בן כפר־גילעדי, ישב 9 שנים בנואייבה וראה את הנולד: "הייתי אדם חכם, כשהחלו הסכמי קמפ־דייוויד, הירחדתי מייד מה עומד להתרחש. הייתי יוצא לתל־אביב מדי שבוע, מסתכל על אנשים ולומד את המציאות החדשה. אני מאמין שאנשים הם בבואה של החיים. אני אוהב אנשים ואתן להם את כל הלב. ידעתי שבמקום החדש שאפתח אף פעם לא יהיו לי יותר שקיעות ודקלים. הייתי במקום היפה ביותר עלי אדמות, גן־עדן ממש. אבל הסכם שלום הוא דבר מקודש לאדם. בית לא עוזבים, בית עוזבים, כל הבכיות שראה עם ישראל בטלוויזיה היו הצגה אחת גדולה. המפגנים חיפשו סיבה לבכות ובכו. אני הייתי מציאותי, חיפשתי מקום עם חוף־ים, ויחד עם שור תפי, עופר שניער, טיים חיל־האוויר לשעבר, מצאנו את החורבה הזאת ושיר פצנו אותה כמו ידינו. את הדקלים שבי פתח הבאנו מנואייבה ושתלנו אותם מה דש כאן. ביום האחרון לפני הפינוי הלכתי לבקר את חבריי הבדואים, שנתנו לי ב־מתנה גמל. לא יכולתי להכניס אותו למי כוגית והסתפקתי בעז, שאכלה לי את המושב האחורי במכונית."

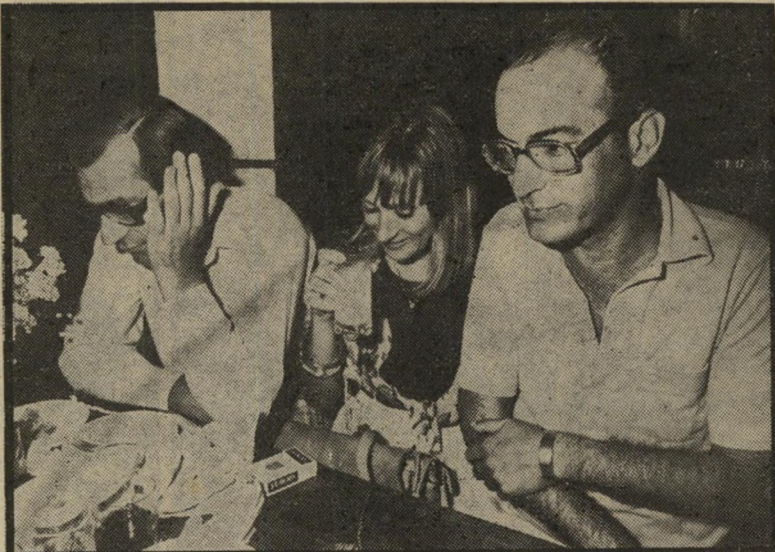
כששאלתי אותו במה יהיה המקום שלו שונה מיתר המועדונים והמיסעדות, השיב: "רוב המקומות בארץ הם מקומות מלא־כותיים. אין יחס לאדם. הכל צביעות. אצלי זאת לא מיסעדה, זה בית. אצלי כולם שווים. אני לא אגבה דמי־כניסה כאן יעשה האדם כדיוק מה שהוא רוצה בלי האווירה הפוחלצית של מועדוני תל־אביב. לשאלתי מדוע בחר דווקא את מיכמורת, השיב: "בראש הניקרה יושב צבא, לתל־אביב יש ראש־עיר ודתיים. פה החלטתי שיהיה חוף אחרון. ים זה או סוף או התחלה."

שיחתנו נקטעה מדי שתי דקות, כאשר זרם החברים והמברכים לא פסק לרגע, ומישלה הפטירה: "גילעד, קולוסיאום זה

שלט שמעל פתח המועדון, בו נכתב מיט' עדת החוף, החליט שזה לא זה, והציע לשנות את שם המקום ל"חוף אחרון", מכיוון שרפי גלסון אמר שאת המקום הזה, אין סיכוי שיחזירו. השלט כתוב

שיח לוחמות
או שיחת בוטיקאיות מנהלות ערית רזילי (מימין), אשתור לשעבר של הזמר אושיק לוי, בעבר בעלת בוטיק והיום עיתונאית, ומיקי אמדורסקי, אשתור־לשעבר של הזמר בני אמדורסקי, שמנהלת בוטיק.

בעל שם טוב
הוא מוטי קירשנבאום (משמאל), שהיה מנהל התוכניות בטלוויזיה. הוא נתן למיסעדה את השם חוף אחרון. משמאל ח"כ יוסי שריד, המקפיד להיראות באירועים ליליים. באמצע מיקי אמדורסקי.

נביעות
גילעד ישראלי, רכז־תרבות ובעל המיסעדה החדשה, מברך את אורחיו שבאו לחגוג עימו במיכמורת.

"חבריי, מפוני נביעות, עסוקים כל הזמן בפתיחת הניירות מהבנק הולכים לישון עם ניירות־הבנק. חלקם עבר למושבים, חלקם עבר לעיר הגדולה וגר אצל החורגת — חבל להם לבזבז את כספי הפייצוים לרכישת בית, אני בהרתי לקחת את כספי הפיצוים שקיבלתי, 3 מיליון ו־600 אלף שקל, ולהשקיע אותם בעסק. מיסעדה ומועדון, שהם בשבילי ובשביל חבריי בית."

דברים אלה שמעתי ביום השישי האחרון מפיו של גילעד ישראלי בן ה־36, רכז־תרבות של מושב נביעות לשעבר, בפתיחת מועדונו החדש על חוף מיכמורת. למרות שלפתיחה הזמנו 600 אורחי, הגיעו כ־1500, וחגגו עם גילעד עד השעות הקטנות של הלילה. אמנים רבים שבילו והופיעו בנואייבה והכירו שם את גילעד באו למועדון אחרי שסיימו את הופעותיהם. הגיעו מקריית־שמונה, מירושלים ומבאר־שבע. חברה־הכנסת יוסי שריד, רבקה ליה מיכאלי, אסתר שמיר גרי אקשמיין, להקת בניון וכל מפוני נביעות, שנפגשו זו הפעם הראשונה מאז הפינוי. "זה שכולם באו נתן לי סם חיים", אמר גילעד בסיפוק. מרדכי קירשנבאום שראה את הי

יורדים כלום כדורגל

יוסק'ה מרימוביץ, מאמן נבחרת הכדורגל של ישראל, משה עסיס, לש- עבר שחקן מכבי תל-אביב ונבחרת ישראל, שפרש מכדורגל לפני 8 שנים. ו- מוט'ה שפיגלר הוותיק, יחד עם צעירי רים כמו אבי כהן, שחקן ליברפול לש- עבר והיום שחקן מכבי תל-אביב, נאספו יחדיו לחוג השבוע את פרישתו של חברם מוצי ליאון ממכבי יפו ומהכדור רגל בכלל, וכניסתו כשותף במועדון קיסר התל-אביבי.

אך המסיבה האמיתית התרחשה דווקא מחוץ למועדון. החום והצפיפות הבריחו את החוגגים החוצה, שם ציפתה להם הפתעה בדמות מכונת רולס-רויס מפו- ארת, נהוגה בידי צעיר, הדומה כשתי סיפות מים לשחקן המצרי עומר שריף.

ישראל פינקס, סוחר זהב המתגורר בלונדון. מכונת הרולס-רויס שחנתה בפתח המועדון הוציאה רבים מהאורחים החוצה, והם לא חדלו לבחון את המכונת ולהשמיע קריאות הערצה וקריאה.

רולס החתיכות על מכונת הרולס-רויס המפור- ארת התיישבו בהנאה רבה מלי חזן (משמאל), סמי בוזגלו בעל המכונת, אתי חזן והיורד הישראלי

עדון. הברדן חופני אמר שחזירו את האשכנזים לוורוצלב ופינקס, החתיכות במיני המשיכו לרקוד ולפזז כאילו כלום לא קורה, בפינה אחת תיכננו את מסיבות השבוע הבא, ובפינה אחרת סגרו עסקים. מוצי ליאון המשיך לחייך והאכיל את חבריו מן העוגה, ואני מצאתי את עצמי סוקרת את מכונת-הפאר שחגו בפתח המועדון, ומכינה את עצמי לקראת ה- מסיבה הבאה.

עוגת הכדורגל שחקני הכדורגל זוללים יחד את העוגה-שהוכנה עבורם. מימין חתן המסיבה מוצי ליאון, שחגג את כניסתו לעסקים, משה

המושבעים. התובע דרש מישפט חוזר ובו הורשעתי. דנו אותי ל-21 חודשי מאסר, החרימו לי את חשבון-הבנק שהיה לי בבלגיה, אבל למולי הברחתי הרבה כספים שלי קודם לשווייץ. בתום תקופת מאסרי גירשו אותי חזרה לישראל. אשתי ובתי באו אחרי.

"יש לי היום הרבה כסף ואני רוצה להשקיע אותו בעסקים בארץ ולשקט את עצמי. אני עומד לבנות מלון באילת, יחד עם יהודה קולטון, שהוא בעל מלון מפואר בטבריה."

אז זהו סמי בוזגלו. באותה מסיבה

זהו הישראלי העשיר ביותר בעולם. לחש מישהו על אוזני. כשניגשתי לברר את זהות בעל הרולס-רויס התברר לי שהוא סמי בוזגלו, יליד מארוקו, אשר שהה בארץ עד אמצע שנות ה-70.

בשנת '76, כשהייתי בן 26, נתנה לי מישפחתי העשירה ממארוקו הון התחלתי. גייסתי את מיטב המוחות הפינאנסיים ופ- תחתי בנק בלונדון, יוניברסל-בנקינג-קור- פוריין, שהיה נותן ערבויות בנקאיות. נתבעתי לדין על כך שמעלתי בכספי ה- בנק בסך של 28 מיליון שטרלינג.

במישפט הראשון טענו ששיחתי את

הזנה הדוגמנית מלי בש מזינה את אבי כהן, שחקן מכבי תל-אביב, בעוגת המסיבה. במסי- בה שכחו כל הכדורגלנים את הדיאטה.

שאותו הוא ממשיך לשפץ ולבנות. בתוך המועדון תלוי צילום המראה את מושב נביעות מהאויר. גילעד מתכונן בצילום ואומר: "הצילום הזה מוכיר לי שחלק מהנשמה שלי נשאר שם."

לא הקשבנו לו. אנחנו היינו הילדים הטור- בים של הפיגוי."

גילעד מתגורר בינתיים בבית-ינאי, בי- בית שכור על חוף הים. בעתיד הוא מת- כוון לעבור לגור באגף אחר במועדון,

בחג מסויים הם הגיעו אלינו וניסו לערוך הפגנות. הסברנו להם שיעשו את ההפג- נות שלהם בכניסה לאילת. הרב אריאל הכיין מהטלוויזיה הגיע אלינו אף הוא, וצעק בפאתוס, הילחמו! אבל אפילו

אפס לעומת המקום שלך. גילעד ממשיך לברר על מה שכואב לו: "אנחנו, בנביעות, אף פעם לא הת- עסקנו עם פוליטיקה. גוש אמונים היה מבקר שם ומנסה להסית אותנו להילחם.

עדנה פיינרו מדווחת מעיירת הנופש הצרפתי קאן, שבה נערך פסטיבל הסרטים ה-35

ומלווים את עצמם בחימורת שלמה הברז קעה מתוך רשמקול, יחפנים צבועים בכל צבעי הקשת, וזקנה תורנית המציגה את עצמה כעיתונאית ומקימה צעקות באמצע מסיבות העיתונאים, כשכל מכריה מתעל-מים ממנה מתוך הבנה למצבה.

רוצים סקנדלים פוליטיים? הנה הצגת סרטיהם החדשים של אילמו גוני, התורכי שברח מן הכלא, וסרטו של קוסטה גאברס, המאשים את האמריקאים באחריות ישירה למהפכת הדמים של 1973 בצ'ילה.

כל דבר שכזה מלווה כמוזן בפירסום מוקדם של חששות אופייניים — יגיע או לא יגיע? הממשלה תמחה? מישרד החוץ יתערב? כמה שמועות שכאלה, ואתה בעצמך נכנס לעניין כנרקומן החוטף את מנת הסם שלו בפחד פן תילקח ממנו ברגע האחרון. וכי באיזה מקום בעולם אפשר עוד להשיר תהף בלילה קולנועי דוגמת זה שנערך כאן, כאשר הבימאי הגרמני סיברברג (היטר) החליט להציג את פרסיפלי, האוי פרה של ריכארד ואגנר, בטיפול אישי שלו? הסרט, שאורכו כחמש שעות, התחיל בשעה אחת אחרי חצות, וכל הניצולים שצפו בסרט עד הסוף, הוזמנו על-ידי הי בימאי לארוחת-בוקר עם שמפניה על החוף.

סטירת לחי

לארצות-הברית

אודה, ויתרתי על התענוג מראש רק משום שידעתי מה אורך התענוגות הצפויים למחרת, החל בשעה 8 בברקר, ומאחר שקשה לצפות את האיכות מראש — והכמות ידועה — זקוק אדם לכמה שעות שינה ולו כדי להפריד, למשל, בין סירטם של האחים טאוויאני, שהיה, לדעתי, היפה והשלם ביותר מכל הסרטים שמוצגו כאן, ובין סירטו של קונסטנטיין קוסטה-גאברס, שהיה סטירת-לחי עזה ל-מעצמה המנהיגה את "העולם החופשי", יו-תר מאשר לצ'ילה. ארץ המחרימה זכויות-אדם בהתאם למצב-הרוח הפוליטי שלה.

למחרת התברר לי שההרפתקה הקול-גועית הראוותנית של סיברברג לא השתלמה. מתייהמעט, שהחזיקו מעמד עד לבוקר וירדו לחוף בתיקוה, גילו לתדהמתם שאיש לא הכין להם ארוחת-בוקר — ובוודאי שלא שמפניה. מן הצדק לכבד קודם את היפה ביותר — ולדעת בסיפוק שבקרוב אוכל לחלק חוויה זו עם צופי-הקולנוע בישראל — שכן סרטם של האחים ויטוריו ופאולו (פאדרה) פאדרונה) טאוויאני, הלילה של ל'לורנצו, כבר נרכש להפצה בישראל, והאחים טאוויאני, שעזבו את הפסטיבל מייד כשנגמרה שבת-המסוסים באיטליה, בליווי מחמאה

חינאת האופינה צרפתייה צעירה הפכה בן רגע לכוכבת, כשהופיעה בערב הפתיחה לבושה שימלה לבנה, הצבע השולט באופנה הקיץ. הצעקה האופנתית הפרטית שלה — מתחת לשימלה לא לבשה דבר.

שמדכניה לארצות הברית

מאחד העיתונאים שכתב, "לא רק דקל הזהבה, כי אם דקל הפלטינה מגיע להם", הודיע לי בשימחה — להתראות בישראל בספי-טמבר.

קשה לתאר את סירטם האחרון של הי טאוויאנים בכתב, כי חסרים הצבעים ו-הצלילים. זהו סרט פנימי על נושא פוליטי — אם לפשט את הדברים, סיפור על תושבי הכפר סן-מיניאטו, מקום הולדתם של הי אחים טאוויאני, ועל ליל ה-5 באוגוסט 1944, שבו החליטה קבוצה מתושבי הכפר שלא לשבת בקתדרלה, לפי הוראת הגר-מים ובסיוע הפאשיסטים המקומיים, כי אם לצאת ולחפש את האמריקאים. היום מספרת אשה שהיתה או ילדה, את סיפור אותן הלילה לתינוקה העומד להירדם, את אותן הוועות שלא נמחו מזכרוננו של כל מי שחזה כיצד נערים, שגדלו באותו הכפר,

מבט חטוף ביצור הסופר-מודרני החדש, הסותם את שפתייהם, די בו כדי לבכות — והציניקנים שבין העיתונאים כבר החלו מקטרים: בשנה הבאה יכניסו אותנו עם שחר לבונקר, ישחררו החוצה רק במקרה של גשם. כדי שהשמש לא תפתה מיהוה לצאת החוצה ולהריח את שפתייהם.

כרוזה

של פליני

כ? מה שהיה הסמל המיסחרי של פסטיבל קאן, הוגש השנה במנות מוגדלות: רוצים כרוזה? בבקשה, פדריקו פליני מצייר אותה. רוצים מטורפים? בבקשה, החוף מלא אותם: החל בצוענים, קבצנים מיקצועיים המגננים על גיטרה

ה תחשק לך לפסטיבל קאן, לחגוג לעצמו יום-הולדת מס' 35. זה לא מיספר עגול, ואף לא חצי-יובל, אבל הלעיוז עליי, בשנה שעברה, שהוא גוסס, שהוא כבר לא זוהר, שהוא כבר לא מוכר, ושכל השימחה נודדת למקום אחר, ללוס-אנג'לס, כך אמרו. שם נערך היריד הגדול לפני כחודש.

אבל איך מחיים גיבור עייף? מחישים את קצב הקרבות, ובהפסקות קצרות מש-מעים לו נעימות רומנטיות ומחלקים מיכ-תבים מן הבית.

מה עשו השנה לקאן? הגדילו את מיספר הסרטים, הכפילו את מיספר האירועים, וכדי לעורר נוסטלגיה למה שהיה בשנה הבאה, החלו בונים במרץ את המיפלות הנוראה מבטון, שתחליף את ארמון-הפסטיבלים הישן.

(המשך מעמוד 15)
אחרת יהיה צפוי לעונשים הקבועים בתוק, פתח קדר את פיו ואמר באירוניה: "לפי איזה חוק? לפי החוק של קנדה?" בכך רמו על ארץ המיקלט המיועדת לעד הי מדינה. התובעת לא עברה על מילים אלה לסדר היום. היא פנתה לשופט וביקשה לרשום את ההערה בפרוטוקול, מכיוון שהיא רואה בה איום על העד.

עוד התובעת מסבירה את בקשתה. קפץ קדר על רגליו כשהוא רותח מזעם והתר-פרץ: "אידיוטית! אינני סובל את השטר-יות האלה. אני מבקש שבית-הדין יפטר ועמיד את הילדה הזאת במקומה." מבוכה השתררה בבית-הדין. איש לא ידע כיצד להגיב על מילים אלה, שכמותן טרם נשמעו בהיכל. קדר שהרגיש בכך, ניסה לתקן את דבריו הקודמים והסביר כי אמר מה שאמר על קנדה בנימה לא מבוטלת של הומור. "העד עומד לעזוב את הארץ, ולפי דברי העיתונות הוא נוסע לקנדה. צריך מידה רבה של גבוות ורועילב לראות בדברי איום על העד. זה בודאי התדרוך שהיא קיבלה מהממונים עליה, המקרטע והמגמגם."

פרקליט מתח תל-אביב, שדר, הוא נכה המהלך בעזרת קביים. עוזרו הבכיר, אמנון רודה, שהופיע בתחילה יחד איתו בתיק הרצח הכפול, גודע בדיבורו האיטי את חרישי מילים אלה של הסניגור האישומל היכו בהלם את השופט, שהצליח רק למלמל כי אל לסניגור לדבר על אנשים שאינם באולם, וכי אינו רואה לפניו ילדות קטנות. לא קשה לתאר את ריגשותיהם של הי אנשים שאליהם רמוז מילים בלתי-הירות אלה. מאחר שאנשים אלה נמצאים בעמדת-כוח מישפטית, ברור היה שקדר בצרה. התוצאה הראשונה היתה הגשת תלונה נגד קדר ללישכת עורכי-הדין. התלונה הועברה לבית-הדין המישמעתי של הלישכה היא מתבררת שם בימים אלה. תלונה זו יכולה לגרום להשעייתו של קדר לתקופה קצרה או ארוכה, ובכך לשבור את מטה לחמו. אולם קדר, שהצהיר מאז ומתמיד כי אינו אוהב את מיקצוע עריכת-הדין, כבר למד מיקצוע חדש. לפני כשלוש שנים שהה במשך שנה שלמה בארצות-הברית ולמד את מיקצוע הגמולוגיה (מדע אבני-החן) באוניברסיטה שם. אחרי מישפט הרצח הכפול עזב קדר שוב את הארץ לתקופה ארוכה, ולשונות רעות ריגנו כי אינו עומד לחזור. אך לפני זמן קצר הוא חזר, אירגן מחדש את משרדו והגן על עצמו מפני התלונה בלישכת עורכי-הדין.

מי שילם את

שכר הטירוחה?

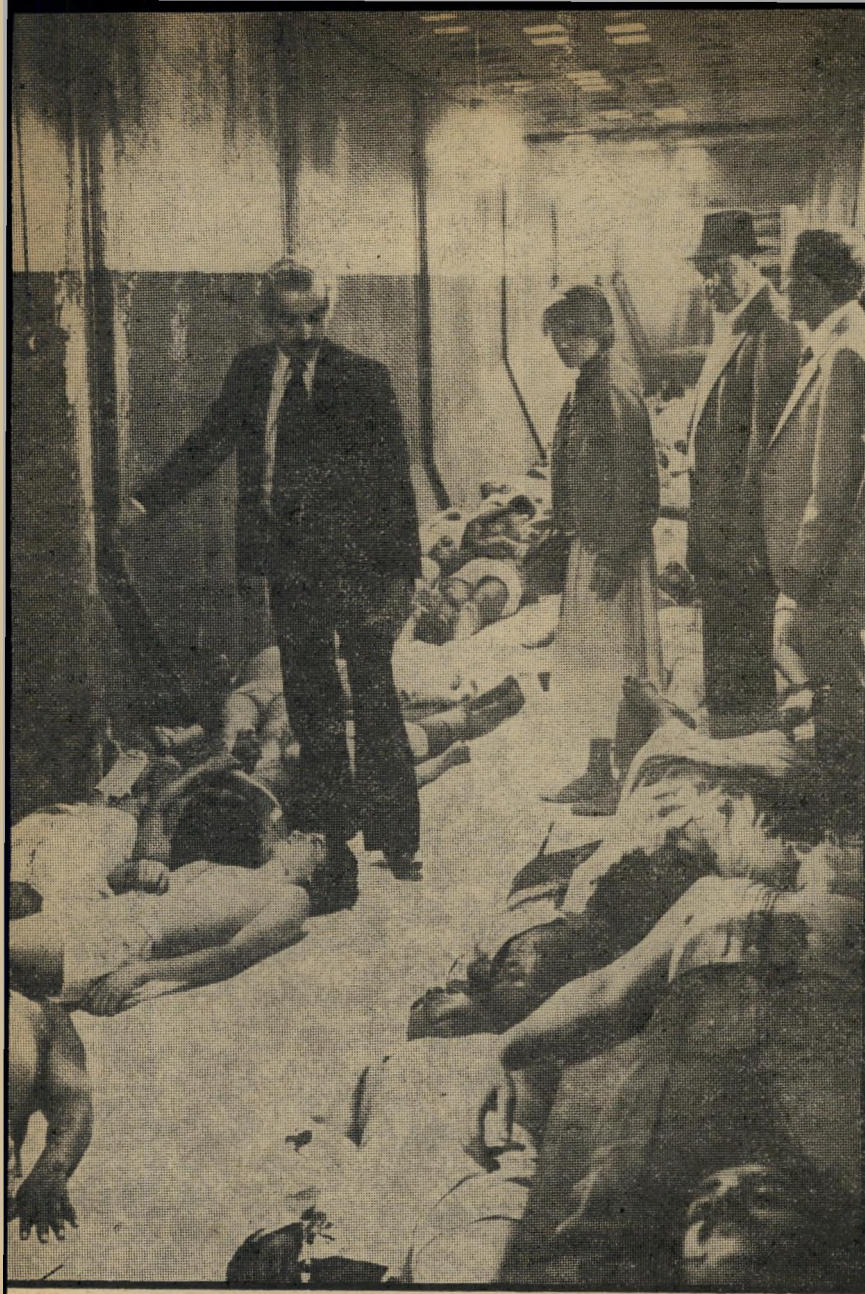

מי ישפט הרצח הכפול העלה עוד בעיה מוסרית-מיקצועית לפני קדר. היו מי שנזכרו כי סניגורו של אושרו היה קודם לכן גם סניגור של הקרבן. כאשר נעצר עימוס אוריון באשמת רצח עובד הברינגס, היו לו בתחילה עורכי-דין אחדים, אך לבסוף היה זה עורך-הדין קדר שניהל את ההגנה במישפט. לאוריון לא היה כסף. הוא היה חייל משוחרר שהתחיל לעבוד בברינגס זמן קצר לפני כן. עורך-הדין קדר, שהיה אז כבר סניגורה של הברות-הכרם, נהג לקבל שכר גבוה עבור שירותיו. מדוע פנה אליו אוריון? שאל העולם הזה את קדר, והוא השיב: "מכיוון שחשבתי כי אני עורך-דין טוב." מי שילם את שכרו של עורך-הדין הטוב נותר בגדר תעלומה עד היום.

תחנן שאין כל רע בכך שסניגור מגן על חשוד ברצח וזוכה לחשלום מידי אנשים אחרים הידועים כעבריינים. סניר גורים רבים נהגים כך כאשר הלקוח יושב במעצר ואינו יכול לגייס בעצמו את הכסף הדרוש להגנתו. אין גם כל רע בכך שבעת מישפטו של אוריון נהג אושרי לישבת באולם, וששרה זנוך, שהיא כיום הידועה כציבור של אושרי, היתה אז אהובתו של אוריון. אולם, אחרי רשימתו בהבית-הדין פט המחוייט טען אוריון כי סידרה אותו, והחליף את הסניגור. בבית-הדין השופט העליון הופיע בשמו הפרופסור דויד ליבאי, שלא הצליח אמנם לזכותו, אך השיג לו חנינה אחרי שמונה שנים.

במהלך מישפט הרצח הכפול טען קדר כמה וכמה פעמים, כי התביעה מנסה להשי-חיר אותו באופן אישי.

צו עיכוב-הציאה נגד קדר בוטל, כאשר הוא הפקיד שטר התחייבות אישי, על סך של 50 אלף שקל, והבטיח כי יחזור לישראל בתוך שלושה חודשים ויעמוד לחקירה לפני שילטונת המס. אך איש אינו ערב כי זהו המהלך האחרון.

נפגשו בשדה החיטה כדי להרוג זה את זה. הסרט אינו על המלחמה עם הגרר מנים, הסרט הוא על אותם אנשים חופשיים ברוחם, שיחפשו תמיד דרך לראות את השמש גם כשהסיכויים למצוא אותה על האדמה הזאת קטנים מאוד.

מנוגד לחלוטין ליצירתם של האחים טאוויאני הוא סרטו של קונסטאנטין קוסטה-גאברס, נעדר, שזור לא מעט גלים נועזים בעת שהופק בארצות-הברית ולא נעם לחיכם של נציגי-מימשל, הקשור רים היום לארצות מסוימות בדרום-אמריקה, או לפוליטיקה האמריקאית של שנת 1973 בצ'ילה.

חופשה

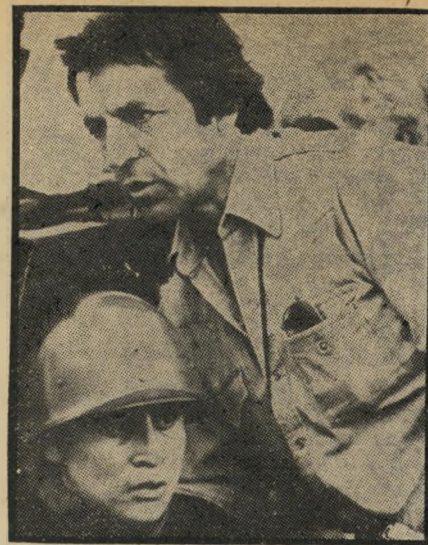
מהכלא

סירטו של קונסטאנטין (זד, הודאה) קוסטה-גאברס מציג בצורה של תיעוד דרמטי סיפור אמיתי מאותם ימים, כשבנו של אורה אמריקאי מכובד נעלם בצ'ילה בעת המהפכה הצבאית של פינושט. האב, בעיצובו של ג'ק למון, איש עסקים מיוז שבידעתו ומרוצה מאוד מן הצדק הדמורי קרטי המשוכלל שהוא מוקיר ובטוח בקורו, מו, מגיע לצ'ילה כדי לברר מה עלה בגורל בנו. הוא יוצא לחיפושים, כשהוא בטוח שהקשרים המתאימים יעזרו לו להגיע גם לחלונות-הגבוהים ביותר. אך אז מתברר לו, לתדהמתו, שאנשי-שלומו, היושבים ב"חלונות הגבוהים, הם העומדים מאחורי מרחץ-הדמים שליווה את חילופי-המישטר בצ'ילה.

דרישת-שלום מחיים עגומים בצד אחר של העולם הביא סרט תורכי בשם יול, שפירושו "דרך". הבימאי אילמו גוני, שמר את דבר בואו לקאן בסוד עד לרגע האחרון ובכניסה למסיבת-העיתונאים שלו נערכה בדיקה ביטחונית, מחשש לפעולות עוינות — או שמה היה זה חשש מניקמת דם?

סיפורו של גוני הוא סרט בפני עצמו: מי שנחשב היום לבימאי החשוב ביותר בתורכיה ישב בכלא במשך שמונה שנים. ואם כי בסרטיו הוא הביע עמדות פוליטיות, הרי שלבית-הסוהר הוכנס דווקא עקב רצח, במהלך קטטה במועדון-לילה. גוני, שהוא

הבימאי
קונסטאנטין קוסטה-גאברס, שהתפרסם בסירטי המתח הפוליטיים שלו, זכה בפרס הראשון.

האבא
ג'ק למון זכה בפרס השחקן הטוב ביותר על דמותו של האב המחפש את בנו בסרט נעדר.

עריצת אופות
סיסי ספייסק וג'ק למון מבקרים בחדר-מתים בחיפון שיהם אחר בעלה, שנעלם אחרי הפיכה צבאית בצ'ילה. הסרט, המבוסס על מקרה אמיתי, עורר זעם רב ותגובות חריפות בארצות-הברית.

גם שחקן, היה לגיבור לאומי. הוא נהג להסתובב ברחוב כשהוא לבוש בשחור-לבן כזורו האגדי, ואפילו למסיבת-העיתונאים הגיע הדור בצבעי המסורתיים. גם הכלא שבו ישב היה כלא פתוח למדי — בכל פעם שרצה לערוך את סירטו הוא קיבל חופשה לצורך ביקור במעבדה. באחת הי חופשות האלה יצא לשווייץ ולא חזר. התורכים כועסים עליו, אחרי שבמשך כל שבתו במאסר הוא חי על אי פתוח, מצוייד בכל טוב ובמכונת-כתיבה, מלווה בביקורים קבועים של חבריו לעבודה, שהסריטו לפי הוראותיו וממשלת תורכיה ביקשה את הסגרתו.

סירטו, המספר על חופשה של חמישה אסירים, מגלה צדדים לא-נעימים ביותר של החיים בתורכיה של היום, על הדיכוי ועל הטרור המתמיד השורר בכפרים, על הפחד והאימה שמטיל המישטר הצבאי על כל מי שמנסה להפר את הוראותיו, על המעצרים הקבועים, החיפושים הקבועים, הטבח הקבוע. בתוך כך שזור גוני תמונות שקשה לשכוח אותן: ילדים בני 5 ופחות מעשנים סיגריות, גבר שלבו לא נותן לו להרוג את אשתו, אחרי שהפכה זונה, מאבד אותה בשלג הכבד כשהוא מנסה להילחם בתוך נפשו החצויה, אך אינו מסוגל להשלים עם יצריו ועם חניגו.

מקום פורה

למחשבה

עיתים נדמה, לצופים בקאן, כי כל מה שעשויה אנציקלופדיה ללמד בתוך כרך שלם, יכול סרט להנחיל בתוך שעתים — אם נעשה כהלכה. אך לא תמיד המידע מלא, או החוויה שלמה, וגם בפסטיבל זה ישנם טובים וישנם טובים פחות. ישנן אכזבות גדולות והצלחות קטנות.

אך דבר אחד אי-אפשר לבטל: כל יום

עם הסרט נעדר זכה גם בפרס המבקרים, מממשלת תורכיה ביקשה את הסגרתו. הבימאי שמר את דבר בואו לקאן בסוד עד לרגע האחרון, ובכניסה למסיבת-העיתונאים שלו נערכה בדיקה ביטחונית.

האיש המסתחר
משילטונות תורכיה, הבימאי אילמו גוני, בחברת אשתו, בהגיעם לבכורת סירטו יול. גוני התחלק בפרס הראשון

(המשך מעמוד 47)

בקאן שקול כנגד עשרה. עומדים לך בתור להציג משלהם ביום אחד לינדוי אנדרסון (בית-חולים בריטניה), מיכלאנג'לו אנטוניוני (זיהוייה של אשה) וים ונדרס (האמט) וביניהם אפשר לראות, בארבע קטיגוריות אחרות, סרטים של צעירים, העושים חשך בן-ינפש עם עצמם ועם השנים של מהר-מות הסטודנטים ב-68' (למות בגיל 30, הסרט על מישל רקנאטי, מנהיגה-הסטודנטים טים הצרפתי, שהתאבד לפני שלוש שנים). סרט תעודי על ז'אק ברל שעשה פרדריק רוסיף, או סרט תעודי אחר על איליה קאזאן. ועוד סרטים של אנשים ידועים פחות על אנשים לא ידועים כלל או על בעיות שנדמה כאילו אינן קיימות אלא בפסטיבל. אבל כמו שמסתבר, זהו אחד המקורות הפוריים ביותר למחשבה מכל הורמים, רק לבוא, לראות ולשמע. וזהו רק התחלת הסקירה.

אכזרות וזקנות השחקניות אן מרגרט וגלנדה ג'קסון כפי שהן נראות בסרטו של אלן בריג'ס, "החיל חוזר". הסרט מספר על סרן בצבא הבריטי, אחרי מלחמת העולם הראשונה, אשר חוזר לחיות את העבר.

המצחיק קאן אחד היחפנים המיקצועיים של הריב" יורה, הנתון מדי שנה את ה"הופעה" שלו בפסטיבל קאן. הוא מורד עליידי השוטרים מפתח ארמון

הנדון

(המשך קטמוד 37)

האיש היסתיכוני — יונוי כאלג'רי, כריתו כמצרי, ספרדי כלבנוני — מחשיב את סיגנון-החיים יותר מאשר את הטכנור לוגיה, את הגימוס יותר מאשר את הייצור, את חדות-החיים יותר מאשר את חדות-ההישג. הוא ממחר פחות. יש לו זמן. הוא נעים יותר מאשר עמיתו הגרמני, ומשיג פחות.

כל זה בולט מאוד כאשר הרבה אנשים יסתיכוניים יושבים ביחד, דנים ביחד, מבלים ביחד.

האם מבחינה זן, הישראלים שזי ימינו הם עם יסתיכוני?

אפשר להשיב על כך תשובה פשיטנית, שיש בה הרבה מן האמת. האשרדנזים לא. הספרדים כן.

אדם כמו ידידי המנוח, אליהו אלישר, איש האצולה הספרדית בירושלים, יכול היה לייצג בוועידה זו את יוון, את דרום-איטליה או את דרום-צרפת, שלא לדבר על ספרד, מצריים או פלסטין. ולא רק מבחינת חזונו החיצוני, אלא גם מבחינת התנהגותו, סיגנון-חיו, נועם-הליכותיו. הוא היה אציל אמיתי, איש-כבוד, איש הנימוסים המושלמים. קשה לי לתאר אותו לעצמי כמנהל קרייצור של סאנק המרכבה. ואם ינחיו לאש מבני עדות-המזרח לנהל קרייצור כזה, בוודאי יאלץ לוותר על נועם-ההליכות וקצב-החיים של אבותיו, לטובת "מירוץ העכברושים" האמריקאי.

דיברתי על נושא זה עם שרה-תרבות האיטלקי, מאוריו סקוטי, הדומה בפניו לאהרון אבו-הצירא.

הוא עמד על תופעה איטלקית, שיש לה דמיון רב לבעיית-העדות שזנו: העימות בין הצמון והדרום.

המגף האיטלקי, ובעיקר הכדורגל הי סיצילי, דומים לנוף הארץ. אך עמק-הפז בצפון הוא נוף אירופי מובהק. כאשר נוסעים מבלוניה צפונה, הצבעים משתנים, וגם בני-האדם, בן-מילאנו הוא, "אשכנזי", בעוד שבן-פאלרמו הוא, "ספרדי" (הספרד דים אכן שלטו באי זה, כפי ששלטו בו הערבים לפנייהם).

בטורינו הומה הייצור, כמו בקריית-הפלדה במיפרק-חיפה. ואילו נאפולי דומה יותר לעכו העתיקה, העיר היסתיכונית ביותר במדינת-ישראל. (אכלתי השבוע במיסעדה של אבו-כריסטו על המזח בעכו, ונזכרתי במיסעדה שבה אכלתי כמה ימים לפני כן מאכלים דומים על חוף ימה של פיריאוס).

השר האיטלקי אמר לי שהאיטלקים הצפוניים מביטים לעבר אירופה, אך האי-טלקים הדרומיים מחפשים את השילוב בין אירופה והעולם השלישי ושואפים לדרישה צפוני-דרומי בין המדינות הי מתועשות והמדינות המתפתחות.

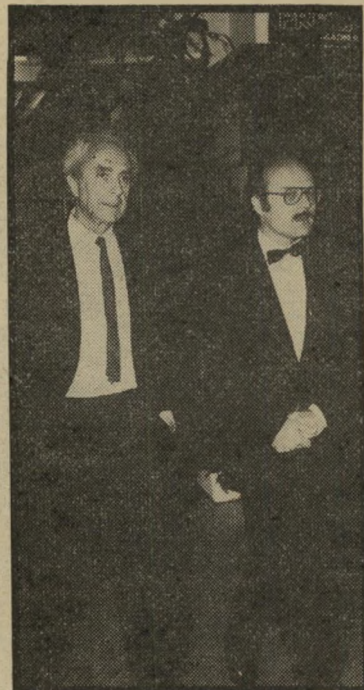
ענה על דעתי שזה צריך להיות גם תפקידם של בני-עדות-המזרח והספרדים בישראל, כאשר יתפסו את המקום הראוי להם בעשייה המחשבתית והמדינית של מדינת-תנו.

אבותינו, שבאו ארצה, לא רצו להקים כאן מדינה מיוחדת-יכונית, וגם לא מדינה יסתיכונית. הם חלמו על מדינה אירופית חדשה, על גרמניה-שלי-המיוחדת-יכון, על אמריקה חדשה.

אבל אנחנו יושבים בארץ יסתיכונית, במקום-היפגש בין שלוש יבשות, שלוש דתות, שתי מעצמות-העל ושלושה גושים (אירופה המערבית, אירופה המיוחדת ור העולם הערבי). יתר על כן: העם הישראלי החדש מורכב עתה, חצי-כחצי, מיוצאי ארצות אירופה המרכזית והמיוחדת ויוצאי ארצות היסתיכוני האיסלאם.

יש לנו מה לתרום לעמי היים-התיכון — הדינאמיות הישראלית שזנו. ויש לנו הרבה מה לקבל מהם. זה יוכל להיות שילוב נהדר.

הבי'איים פולקר שלנדרוף (ממושקף) ומיכל' אנגילו אנטוניוני בהגיעם לירב הפתיחה.

למות בגיל 30 סרט צרפתי מרתק, המשלב תעודה ודרמה על מישל רקנאטי, מנהיג הסטודנטים במהומות 1968 בצרפת, הנראה כאן נואם באסיפת סטודנטים. הסרט זכה בפרס מיוחד בפסטיבל.

סמים

תקלה שכנית

איחור של חצי שעה כמעט גרם למעצר עד תום ההליכים.

לעיתים נדירות נראות יפהפיות כמו אורית מרום בבית-המשפט. היא משכה את עיני הכל כאשר נכנסה למיזנון בית-המשפט. ב' חב"ת עורר-הדין צבי לירסקי. אורית היא בת 18, תמירה ודקת גיורה, ושערה ארוך ומתנפנף. קשה היה להאמין כי נערה צעיריה ותמימה זו, העדינה כליכך ב' דיבורה ובהתנהגותה. נאשמת ב' עבירה של שימוש בסמים. אורית חזרה לישראל מאוסטרליה לפני כשנה. היא לילדת-הארץ, שבילדור תה נסעה עם אמה לארץ הרחוקה, ושם גדלה. הביקור בישראל אמר היה להיות קצר למדי, אך אורית הכירה כאן את ירון אלוני (24), גבתיקומה ויפה-תואר גם הוא, ו' השניים התאהבו. הכסף הגיע מרחוק. באמצע

מה הולך

אהבת ירושלים. מעוניין נח להתכתב עם ישראלים. רצוי ירושלמים. בני 25-29. אני בת 23, שאוהבת מאוד את ירושלים. לפני שנה ביקרתי בארץ ולמדתי באולפן. כיתבו לי בבקשה באג' גלית או בעברית קלה.

DIANNE SILMAN 6 POWDERHAM ROAD CAULFIELD VICTORIA 3162 AUSTRALIA

חדר ובריקה

בחורה נכה. עצמאית. מעוניינת למסור חדר בצפון תל-אביב לבחורה רצינית. תמורת עזרה קלה. בנוסף לכך - הצטרפות לבריקת ספיק. ביחד עם בעל(ת) רכב נכה. לאה מכנס. רחוב מור 10. תל-אביב. טלפון 03-451784.

מיד-ליד

זקוק למזומנים באופן דחוף. מעוניין למכור חנות-בשר. המופעלת כבר במרכז שכונת. כולל ציוד מלא. בדבר פרטים נוס' פים לפנות לטלפון 03-829467.

נהגת אוטומטית. דף 1968. מצויינת לאשה. ממינה לנהגת אוטומטית. טסט לשנה. 23 אלף שקל. טלפון 063-25189.

שירה באריזה. 900 סיפרי שירה באריזה. למכירה מיי' דית לרציניים בלבד. ת"ד 4120 רמת-גן. מיקוד 52140. נא לציין מיספר טלפון.

בחור גמיש. דחוף. דחוף. בחור גמיש מחפש חדר להשכרה בצפון תל-אביב. שקרבת הים. ב' סביבת דיוגוף. להשאר הודעות: בן שיר, טלפון 052-62765.

קומפקטית ועדינה. מכר נתיבתיה אריקה ניידת. חדשה.

קומפקטית ועדינה. תמורת 4.500 שקלים. טלפון 03-707687. בשעות הערב.

ברכות

לא.ב.ג. ישנן מתנות קטנות מהחושבים עליך מאוד. ויש מתנות שמים. טוד פירשן. שכל חיידך כלור לים כן. ויש רגעים, של כלום כזה, כן. המברכים אותך באורו של עולם. ג.

טיפול נבון

לומר המשעשע ממגדודי-אדום בול תל-אביב. המון תור דית על הטיפול הנבון בבתי בתיה בת ה-7, בערב שבת, ה-21 במאי 1982. מאסנת ה.

למתי וינכרג. רוצה לר-אות אותך, רוצה לשמוע מה קורה עם התקליט החדש. למה נעלמת? ממעריצה.

לג'וליאנו דה-לרננו. אולי אתה ואני ביחד זה יותר מאחד ועוד אחד נוסף? אולי אתה ואני ביחד זה אביב שהגן מחדש? אולי אתה ואני ביחד מהוים את חציו של האחד? אולי אתה ואני ביחד הוא השלם שבשנינו וחלק? אולי, מי יודע, מי בכלל ידע אם כאן אני ושם אתה. מאסטרלה.

לאהובה. כל הברכות זה-איחולים להולדת הבת. כל הכבוד לאומץ ולעצמאות שגילית. מגילה.

לשרית. מאו ששבת אר-צה אני מנסה לאתר אותך ללא הצלחה. אודה לך שוב על הסיוע שהגשתי לי כשנקלעתי לצרה. אשר מח לעמוד לרשותך בכל מה ש' תרצי, ומאוד מעוניינת לשמוע ממך. מדליה.

לאבי. תודה על הפרחים. תודה על הכל. טוב לדעת שיש מישהו ככך. מסמדר.

לדינה. מזל טוב לרגל קבלת הרישיון. החוקנו לך אצב-עות ונראה שזה עור - בכל אופן לא הויק. מעליזה ואיזיק.

לסמדר. תדעי שאנחנו מכירים אותך ויודעים מי את ב' אמת. כל ההשמצות שלו והפיר-סומים לא משגים דבר. זאת תקופה קשה אבל גם זה יעבור. אנחנו לציידך ואוהבים אותך. מכל ה' חברה.

לסמדר. שיגידו מה שיגידו ושיכתבו מה שיכתבו. אני יודעת שאת לא כזאת, ושכל זה לא מגיע לך. נעשה לך עוול. איתך בשעתך הקשה. מרחל.

לציון. שמחה איתך בכל ליבי להצלחתך להתגבר. מעכשיו הכל יהיה אחרת. אני בטוחה! מגבי.

שיקוצים

לרפי. יא בן... משימשון.

לזיוה. עכשיו אני יודעת מה את שווה. לא הייתי זורקת אגורה בכיוון שלך. מתירצה.

לאבי. תתבייש לך! לא תיארתי לעצמי שאתה מסוגל להגיע לדרגה כזאת של גיבוות. הכל שקר וכזב. מרחל.

לאילן. הגיע זמן שתהיה בן-אדם. אתה כבר איש! תפסיק לשחק בלחזור בתשובה ובכל מיני פנטאסיות שיש לך. עוד מעט כבר יהיה לך אולקוס. ותראה איפה אתה עומד. קח את עצמך בידיים! משרה.

למיכל. יודעים שאת זאת שליכלת אותה. מאת יודעת מי.

לדניאלה. מתי תחזילי לעבוד? מנועה.

לג'ורא. זה עוד לא הסוף. צחק מי שצחק אחרון. מיאל.

לאבי. אתה אפילו לא מסר גל, אז למה אתה עושה כליכך הרבה דאווין? תפסיק להתנפח לפני שמישהו יוציא לך את האוויר מהמפרשים. אין שום בסיס לכל הרעש והציצולים שלך. מבילי.

ליוסי. אתה לא פוגע! מיוסי.

לשמעיה. אכלת אותה! מנעמי.

לשולה. נדהמתי לשמוע מה שהוא עשה. מגיע לו הכי גרוע. בהזדמנות אני אומר לו בפנים בדיוק מה שאני חושבת עליי. משרה.

למיקו. תפסיק להשתולל כל יום שישי. אתה לא לבד. מהשולחן בצד ימין.

נגוע ללב

אמינות חשובה. גרוש צעיר 23/172. נחמד ונאה + רכב. מעוניין בנחמדה. צעירה ומסודרת. לקשר רציני ביותר. אמינות חסור בה מכל. ת"ד 30214 תל-אביב.

גרושה בלונדית

מעצבת-אופנה יפה ומרשמה (כך אומרים), גרושה בת 33. בלונדית, מעוניינת להכיר גבר בעל חוש-הומור, מסודר ורציני. למטרת נישואין בלבד! ת"א 3315 תל-אביב, מיקוד 61032.

הצעקה מצויינת. לי (רווק הרוצה להתחתן, חושב. מתחשב, בלתי חשוב, 45/160) דיתה) יש הצעה מצויינת לך, השקטה והביתית. 35-20. אפל. טלפון 03-222023.

גיורה דקה. קשר עקרב: צעיר ונאה 27/168. מעוניין ב' עדינה. בעלת גיורה דקה ומעניינת. 27-19. להכרות רצינית. אלי. ת"ד 2965 חולון, מיקוד 58129. טלפון 03-847649.

צימחוני

צעיר צימחוני מחפש מאוד אגרונום/אגרונומית או מבין/מבינה בגידול צמחים, ובכלל

אהבי טבע שרופים. ליעוץ וחברות. ת"ד 1499 חולון. מיקוד 58114.

מזופל ככלב. "טרטן" אמיתי. שנת ייצור 1953. ארוך (188). מטופל בכלב בן שנה (דגים). מבקש פרטנרית נאה, רגי' שה ושל א שונאת כלבים. כתבי לת"ד 7504 חיפה.

צירופים אפשריים

אהבה ביום. קיבוצניק לשעבר בן 23. נאה נועז וחושני, פנוי בשעות היום. מעוניין בנשים 20-40 עם דירה, לאהבה וביולי בשעות היום. טלפון 03-471900. רציו להתקשר בימים א'-ה', ב' שעות 10-12 בלבד.

48-20. חייל המשרת ב' צפון הארץ. חובב מוסיקה. טבע וקריאה. מעוניין להכיר בנות 20-48 נאות ונחמדות. שלום סגיבי, ד"צ 5581 צה"ל.

הזמנה בני-יורק

נחמדות. סכסיות. המטיילות בני-יורק. מוזמנות להתגורר חיים עם רווק (33) ולבקר ב' מקומות הכי-חכי במטרופולין. טלפון 3750987-212.

שמנמנות. איש-ביטחון משכיל ונאה. מעוניין בבחורה רצי-נית. חמודה ושמנמנות. בת 20-23. צלצלי מהר ורחוק. אני מחכה לך. אפי יום-טוב. טלפון 053-42201 (נמצא בשעות הערב).

חזק וחלש. נשוי חזק 37/180. מחפש נשואת חלשה. ת"ד 6458 חיפה.

לשון ארוכה

נאה. 34/170. בעל לשון ארוכה וחריפה. מחפש אוב' ייקט. תוכלי למצוא אותי בת"ד 35165 תל-אביב.

יארש ותיקווה. אקדמאי בן 25. מחפש בחורה שבמחיצתה יוחזק בעצם לא היתה לו סיבה להתייארש מתיקוותי לידדות דיסי' קרטיה. ת"ד 45070 חיפה.

שתלסנית מנוסה. נאה. אינטלקטואל ומהימן. אשר יודע ושוף לשרת אשה. מעוניין ב' שתלסנית מנוסה ורחבת אופקים. ת"ד 22439 תל-אביב. מיקוד 61223.

משארות סכסולוגיות. קוראת שורות אלה, באם את נוע' זה. אני מוכן למלא את משאלותיך בתחום הסכסולוגיה בכל המובנים. כתבי בציון טלפון לת"ד 28176 תל-אביב.

נשית מסעירה. משכיל. נחמד וטוב-לב. מעוניין להכיר נשית מסעירה. ת"ד 16212 תל-אביב.

זוגות. זוג נחמד מעוניין בזוגות לבילוי משותף. ת"ד 45575 חיפה.

חיים אין כסף!

אז איך יש לך מה להודיע, לחצו, לבקש, לברך, לספר בדיחה טובה, ואפילו לקלל - קדימה!

כל הדעה יכולה לכ' לול עד 20 מילים. מי שרוצה לצרף תמר נח - הכלב האבוד, עגלה-חילונים המוצעת, הדירה המור-צעת לחילופין, הרווק המצוי את עצמו לחיכוח - יכול לעשות זאת. במידת היכולת, תפורסם גם התמונה.

התודעה תיכתב על גבי גלויית-דואר, למערכת, השלם חזה, ת"ד 136, תל-אביב (אלא אם כן מצורפת לה תמונה. במקרה זה יש לחש' המש במעטפת). לא תהסבל' נח שום חודעות בעל-פה, ב' טלפון או בביקור אישי. ● חלויית תכלול את שמו, כתובתו ומיספר הטלפון של בעל-התודעה.

בלוכיזם

נספח-עבודה בלוך
יצא תחול מחסך ?

במחלקת החדשות של הטלוויזיה היה גם מי שזוכר, אחרי מינויו של פלג, כי היה זה פלג שהכריז בליל הבחירות, אחרי סעות התחזית של חנוך סמית, בשעת כניסתו של שימרון פרס למטה הבחירות של המערך: "גבירותי ורבותי, ראש הממשלה הבא של ישראל!"

בעוד שבשבעים האחרונים רווח במיסדרונות הפוליטיקה הישראלית המושג "כלנתרונים", כתוצאה ממעברם של חברי הכנסת אמנון לין ויצחק פרץ מהליכוד למערך, הרי שבמיסדרונות הטלוויזיה רווח המושג "בלוכיזם".

בעל ה"בלוכיזם" הוא כתב דבר ומי שהיה חבר הוועדה המנהלית של רשות השידור, דניאל בלוך, שימש במשך שנות שלטון הליכוד כנציג המערך במיסדות רשות השידור. במשך שנים אלה תהו עובדים בכירים של רשות השידור לא פעם למינעים שהביאו את בלוך לתמוך תמיכה צמודה במהלכים שונים של מנכ"ל-הרשות, יוסף לפיד, בעיקר בדיונים שקדמו למינויים בכירים של עובדים ולשאר נושאים שעניינם מדיניות הטלוויזיה (למשל, התנגדותו של בלוך למינוי יעקוב אחימאיר כמנהל חטיבת החדשות. אחרי הדחת חיים יבין).

כאשר התברר, לפני כשבועיים, כי בלוך, איש המערך, זכה במישרת נספח-לענייני-עבודה בשגרירות ישראל בווינגטון, אמר אחד מעובדיה הבכירים של הטלוויזיה: "יצא תחול מהמסך. בלוך קיבל את התמורה הישירה על תמיכתו במדיניות הכאסו של הליכוד בטלוויזיה. במה שונה הכלנתרונים בפוליטיקה מהבלוכיזם בהנהלת רשות השידור?"

יחד עם זאת, החלו עובדי הטלוויזיה לחשוש מהנציג החדש של המערך בוועדה המנהלית של רשות השידור, ישראל פלג, מחליפו של בלוך. פלג, המשמש כדובר ומרכז סיעת המערך בכנסת, הוא איש פוליטי, שעצם חברותו בוועד המנהל מפחידה את עובדי הטלוויזיה הבכירים, שנפגשם נקעה מאופן הפעולה של הוועדה המנהלית, שחבריו הפכו בימי שלטון הליכוד לפוליטיקאים, ולא לנציגי ציבור, כמתבקש מחוק רשות השידור.

● להנהלת הטלוויזיה הישראלית על לוח-המישורים של הגיהשבויות. זה זה — אג הקלאי שנועד לאפיין בין השאר, את הקשר בין יושבי הארץ לאדמתם — המחיש בלוח-המישורים את הנבילה היצירתית של הטלוויזיה. סרטים קנויים כמו שובו של הפנתר הוורוד והספורט החביב של הגבר, ומופע-המוסיקה החקיקי לברודוויי ברנשטן וחלומות (שידורו בוטל עקב עיצומים של טכנאי הטלוויזיה). ממחישים את הירדניזציה של הטלוויזיה הישראלית בעידן הפוליטרוקים של הליכוד, שעיקרו היסול כל שארית של יצירה מקורית על המירקע. זהו חג ראשון שבו ניתן לגלות במסך את מדיניות-השיטור של מנהל הטלוויזיה החדש, טוביה סער.

מאחרי הקלעים

שחור לבן

האדישות המטמטמת, השוררת במיסדרונות בניין הטלוויזיה בירושלים, מועברת,

מנהל סער
מדיניות שיטור

מזה שבועיים, מדי ערב בערב, באמצעות המסך הקטן. שביתת-המסך-הציבעוני מונעת ממשלמי-אגרת-הטלוויזיה המורה עבור סכומי-העתק שהם משלמים (12 אלף ל"י לשנה).

חופשתו של מנכ"ל-הרשות, יוסף לפיד, ואירצונו של המינהל-למנכ"ל שלמה עבאדי לפתור את הסיכסוך המיקצועי שהביא להשבתת-הצבע. הגדילו את מיספר הצופים שעברו לצפות בתוכניות הציבעוניות של הטלוויזיה הירדנית, כערוצים 3 ו-6.

גם העובדים הטכניים של הטלוויזיה, המשביתים את המסך הציבעוני, אינם מבינים שקהל-הצופים אינו מודע לגורם היטכנולוגי שהביא אותם להשבתת-הצבע.

כך ששביתה זו נעשית בלי אהדה ציבורית כלשהי. אין ספק שמשוהו רוב בניין הטלוויזיה, ממסד עד לטפחות.

אבסורד אפריקאי

אחד האבסורדים המאפיינים את הטלוויזיה הישראלית התרחש בתוכנית זה חומר, ששודרה בשידור חי.

הסופרת הדרום-אפריקאית המעולה, נא-רין גורדימר, שרואינה בידי רם עב"ר, פנתה אל אנשי הרוח והתקשורת בישראל, וביקשה מהם שלא לשתף-פעולה עם ממשלת דרום-אפריקה, ואפילו לגנותה על מדיניות-ההפרדה שלה.

צחוק הגורל הוא שמשם באותה השעה היה מנכ"ל רשות השידור, יוסף לפיד, בדרכו לדרום-אפריקה, כאורח רשמי של ממשלתה הגוענית.

אחד מעובדיה הבכירים של רשות השידור, שצפה במישור, הגיב למחרת היום במיסדרונות הטלוויזיה והזכיר לחבריו את מחוזו של לפיד, שהוצג בשעתו בהבימה תחת הכותרת הכושית עשה את שלו. העוסק באורח של מישרד-החוק מדינה אפריקאית ותלאתיו בארץ. אמר אותו בכיר: "לא אתפלא אם מחר יהיה מחוזי דרום-אפריקאי, שיחבר על ביקורו של לפיד בארצו מחזה בשם הלבן עשה את שלו!"

סיסאות מוסיקליים

בעוד יוסף לפיד שיהה עד לאמצע שבוע זה בביקור בדרום-אפריקה, יצא עורך חבט, יאיר שטרן, לחופשה קצרה. הסיבה: מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, יוצא מייד עם שובו של לפיד לחופשה

כתב-הטלוויזיה עוזי בירמן, לחופשה באיטליה, ימלא איש-הרדיו התל-אביבי יורם אלפר ●● עם שובו של מנכ"ל רשות השידור, יוסף לפיד, מביקורו בדרום-אפריקה, עומדים להגיע יחסי העבודה בטלוויזיה לפיצוץ חסר-תקדים. העובדים מתכוונים להפעיל כל נשק שי ביכולתם כדי להביא לאובדן-שליטה מוחלט של לפיד על הטלוויזיה, מצב שיביא להתי פטרוחתו. אחת מתוכניותיהם של עובדי הטלוויזיה היא המרת "שביתת הצבע", הנערכת כיום, בהשבתה מוחלטת של מסך הטלוויזיה עד להכרעה ●● מחול-השמור עות, המתנהל מזה חודשים סביב מינויו של מנהל חדש לגלי צה"ל, במקומו של צביקה שפירא שזכה במיכרו למישרת מנהל מחלקת-התוכניות בטלוויזיה עומד להסתים בימים אלה. מסתבר שאת מישרת מפקד גל"צ עומד לקבל העיתונאי אורי לין, מקורבו של שריהביטחון. הגיב על כך במרירות רבה, אחד מעובדי הבכירים של גל"צ, שאמר: "ועכשיו יקראו לתחנה שלנו גלי שרון!"

מפקד-מיועד לין
סוף מחול-השמועות ?

בחוצלארץ, חופשה שתגבר את עומס העבודה. על שטרן, שהרי סער משמש עדיין גם כמנהל מחלקת-החדשות.

על יציאתו של סער לחופשה בחוצלארץ, בפעם השנייה תוך פחות משנה, אמר אחד מעובדי הטלוויזיה: "רין שילון וחיים יבין, כאשר שימשו כמנהלי מחלקת-החדשות, לא יצאו לחופשות בחוצלארץ בשל אחריותם על המתרחש במחלקה זו. הם תששו שהחלטות הנוגעות לענייני הרחדשות ייחתכו בידי מנהל-הטלוויזיה ר מנכ"ל רשות השידור, שיפגעו ברמות הרדיווח. אצל סער, המפצל את זמנו בין ניהול החדשות לניהול הטלוויזיה, אין חשש כזה."

רדיו

שעורנית אור-סתיו

הבדק הפנימי של רשות השידור בודק בימים אלה מעשיו של אחד מעורכי-התוכנית בכירים ברדיו ברשת א', דני אורי-סתי.

אורי-סתי נחשד בכך ששידר שידורים חוזרים של תוכניות מוסיקה במשך שני ימים, מבלי שניתן לו אישור לכך. הוא השתמש במישורים אלה בתוכניות-מוסיקה מוקלטות, ואף תבע קיבל על הכנתן תשלום עבור שעות נוספות.

הכתבה שזעלמה

דבריה מזור מתנהל בימים אלה ב-מיסדרונות תחנת-השידור הצבאית, גלי צה"ל, שעשתה לה במשך השנים שם כעצמאותה הדיווחית. עידן אריק שרון כשר-הביטחון התחיל לתת אותותיו באופי הדיווח של כתבי-התחנה.

דוגמה לרוח-שרון בגל"צ ניתנה לפני כשבועיים. אחד מכתבי התחנה הצבאית הגיע למסיבת-העיתונאים שערכו ששת קציני-צה"ל במילואים, מאנשי שלום עכ"ש, שהתריעו על מעשיו הלא-מוסריים של צה"ל בשטחים הכבושים. למרות שדיבריהם של קציני המילואים הובאו בכל כלי-התיקשות, וביניהם קול ישראל והטלוויזיה — נעדר הדיווח עליהם מיומני החדשות של גלי צה"ל.

פסקול

גלי שרון

במיסגרת של שינויים העתידים להתחולל במחלקת החדשות של הטלוויזיה, עומד עורך חבט לשעבר, מיכה לימור, לקבל את תפקיד עורך השבוע — יומו אירווע, במקומו של יורם רינן ●● את מקומה של דוברת-הרדיו, עדנה בירמן, היוצאת בימים אלה עם בעלה,

הקשר הדרוזי

מאפיין בולט להידרדרותה של מחלקת-החדשות בטלוויזיה, והפיכתה ממכשיר מדווח למכשיר של תעמולה, הוא הסיפור הבא:

באחת מישיבות-הבוקר של מחלקת-החדשות, בשבוע שעבר, כאשר ניסן עובדי המחלקה לדלות מתוך עיתונות-הבוקר נושאים לכתבות-סיקור, שאל אחד הכתבים האם הודעתם של 15 אנשי-מילואים דרוזים, המסרבים לצאת לשרותי מילואים בצה"ל כל עוד נמשך דיכוי הדרוזים ברמת-הגולן, הוא נושא חדשותי. מנהל הטלוויזיה, טוביה סער, המשמש עדיין כמנהל מחלקת-החדשות בפועל, הציע שצוות-טלוויזיה ייצא לראיין כמה מהדרוזים סרבני-המילואים.

אלא שזאז שהוצעה ההצעה ועד להקרנת הכתבה, בערב של אותו יום, התרחש משוה מזור, אותו כינו אחר-כך כמה מעובדי-המחלקה "הקשר הדרוזי". התוצאה של אותו קשר היתה דיווח חיובי על ביקורו של הרמטכ"ל, רפאל איתן, אצל הדרוזים — סיקור שהשיג את ההיפך ממטרת הדיווח.

סיפור זה ממחיש את הפיכתה של מחלקת החדשות מכלי-דיווח למכשיר-תעמולה מובהק.

יום רביעי

2. 6

● **סידרת טלוויזיה: החץ השחור (6.32) — שידור בצבע. מדבר אנגי (לית).** פרק בשני מסופר כיצד מצליחים השודדים להור ציא בעורמה את "השריד ה" קדוש" מידי הנזירות, אחרי שהרגו את אם המינור.

● **סידרת טלוויזיה: ספינת האהבה (8.03) — שידור בצבע. מדבר אנגי (לית).** פרק אחרון בסידרה, המספר על ויקי, בתו הצעירה של הקפטן, המתנסה לראשונה בחוויית האהבה כאשר היא מתאהבת בזמר מרק ריינג (רקס סמית) ונאלצת לעמוד בתחרות עם שתי נשים מבור גרות ממנה. אשה שלומיתאית ג'ון יפהפיה (ברייט אוקלנד) הופכת את הספינה על פיה ומשאירה אחריה שרשרת של אסונות. הסיפור השלישי סיי פורו של צעיר (סטיב אנאלי) שהבטיח לפרקליטו שיתרחק מנשים, אחרי שנאלץ לשלם כמה אלפי דולר למאהבת ש" עימה חי, אלא שהוא מוצא על הסיפון שתי נשים המעביי רות אותן על דעתו.

● **סרט קולנוע: הרבי בת (10.05) — שידור ב- צבע. מדבר צרפתית.** סרט המבוסס על רומן של ג'ורג' סימנון, העוסק על אהבת ראשית המלחמה העולמית הי שניה בעירית-שדה צרפתית. תושביה העירייה נגמלים, והסרט מספר את קורותיה של רכבת עמוסה פליטים, הבורחים מן העירייה, ועל היחסים הנקשרים בין הנוסעים. בתפקידים הראשיים: רומי שניידר וואן לואי טריניטיאן.

יום חמישי

3. 6

● **סידרה לנוער: פריים פורום בראש (6.00) —**

שחור-לבן. מדבר עברית). סידרה העוסקת בסיפורי ילדים: משגעת פילים מאת אורי אורי לב, עלילות דוליטל הרופא מאת יו לופטינג ועוד.

● **דיון: 15 שנה ל- מילהמת (9.30) — שידור הימים (6.30) — שחור-לבן. מדבר עברית, שידור ישיר.** מישור מיוחד, המנסה לעמוד על שינויים שחלו בחברה הישראלית מאז מלחמת 67 ועל הקצחים אשר למדו מצביאי צה"ל באותה מלחמה. בתוכן נית לשלבו כתבות, והאורחים באולם יביעו את דעותיהם. מנחה: אהוד יערי.

● **בידור: מיצעק הי כוכבים (עם ג'יימס לאסט ואורחים) (11.10) — שידור בצבע. מדבר ומזמר אנגי (לית).**

יום שישי

4. 6

● **בידור: שעה פרי בה עם מני פאר ואורחיו (9.15) — שידור בצבע. מדבר עברית.**

● **סרט קולנוע: שלום דך יקורתי (10.15) — שידור בצבע. מדבר אנגי (לית).** סרט המבוסס על סיפור של ריימונד צ'נדלר, הנמנה על הקלטיקה של סיפורת-המתח האמריקאית. במרכז העלילה הבלש פיליפ מארלו. בתפקידים ראשיים: רוברט מיצ'ם, שאר לוט רמפלינג, סילביה מילס וסילבסטר סטאלונה. בימאי הי סרט: דיק ריצ'ארדס.

שבת

5. 6

● **סידרת טלוויזיה: בנסון (8.30) — שידור בצבע. מדבר אנגלית.** שעה שבנסון מתחיל בפעילות של יום חדש, הוא שומע מהחדר הסמוך מוסיקה קלאסית. על מחאותיו עונה לו מר סלבי.

תוכניות מולצות בטלוויזיה הירדנית

יום רביעי 2. 6

● **בידור לילדים ומבוגרים: חיות מופלאות (6.30) — ערוץ 3 — שידור מדבר אנגלית.** גייראר ממשך לרקום מוזמות, המוגשת על-ידי בג'ס ברדית, פרסילה פרסלי וג'ים סטפורד. זהו פועל לפני קהל באולפן סלי ווינה אמריקאי. בעלי-חיים מאולפים — כלבים, דובים, נחשים, ותוכים — מבצעים להטוטים מרת- קים, ומוקרנים קטעי סרטים על חיות נדירות ומעניינות. עתה מגישה התוכנית סינה החיה: תחרות לבחירת מלכות ומלכי יופי מעולם החיה.

● **סידרה פופולרית: דאלאס (10.15) — ערוץ 6 — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית.** גייראר לחקום הזימות, על כדי להשיג את רוב מניות הרקום. הוא מנצל את מצוקתו של ריי ומחתימו על כתב-חיתור על מניותיו, כמו כן הוא ממשך לחזר אחרי סו-אלן, אשתו לשעבר, אשר בכל זאת תזכה לקבל את מניותיו של ג'ון רוס, בנם. ואילו בובי מקבל את האישור הדרוש לאימוץ בנם של כריסטין ו- גייראר.

יום חמישי 3. 6

● **בידור: כישרונות (6.50) — ערוץ 3 — שידור בצבע, 40 דקות, מדבר ערבי (לית).** צעירים בעלי כישרונות בתחום השירה, הריקוד, הפנטומימה, הדיקלום, החיקוי וגמישות הגוף, מפגינים את יכולתם לפני קהל אחד באולפן. קומדיה: אחת ממיליון (8.30) — ערוץ 6 — שידור בצבע, 25 דקות, מדבר אנגלית.

המשך הרפתקאותיה וחוויותיה של נהגת-המונית שחורת העור מנייורק, שירלי סיי מונס, שהפכה לפתע יורשת עשירה ויו"ר מועצה המנהלים של חברה גדולה. היא זכתה בכך כתוצאה מקשרי ידידות עם היו"ר הקשיש והעריי של החברה, שנפטר והוריש לה את כל רכושו.

יום שישי 4. 6

● **למישפחה: בני וולטון (4.50) — שני הערוצים — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית.** קורות חייה של מישפחה אמריקאית כפרית בשנות ה-40 וה-50 של המאה, תפיסות כפריי על-ידי הבן הכור מישפחה. משי תתפס: ג'ון וולמסלי, ליוה הרויסון, ג'ודי נורי תון ודייוויד הרפר.

● **קומדיה: אהוב את שניך (8.30) — ערוץ 6 — שידור בצבע, 25 דקות, מדבר אנגלית.** קומדיה של סיטואציות, אשר במרכזה שני זוגות: אחד לבן והשני שחור. הזוג הלבן והמרובע, אדי וג'ואן בות, נחרד לגלות שהבית השחור, שעמד בשימונו תקופה ממושכת, נמכר לזוג שחורים מטרינידד, ביל וברבי ריי.

נולדס. ג'ואן מצליחה לעכל את המציאות החדשה, ואף קושרת קשרי-ידידות עם שכנתה סרבי. לא כן הבעל, המכנה שנתו שחורה במב, וקורא דבר לדיעותיו הגזעניות בכל הזדמנות.

יום שבת 5. 6

● **סידרה משעשעת: לא יאמן (6.30) — ערוץ 3 — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית.** תוכנית המצולמת לפני קהל באולפן טלוויזיה אמריקאי, ושזורה קטעי סרטים המתארים אנשים חריגים ותופעות מדהימות. ה" תוכנית מוגדרת כך על-ידי מפיקיה: "זוהי סידרת טלוויזיה המספרת על דברים בלתי-אפשריים, ועל אנשים ההופכים את הבלתי-אפשרי לאפשרי. זה משעשע ומרחיב את האופקים, מדגדג ומעורר פליאה ותדהמה". אכן, לא יאמן כי יסופר.

יום ראשון 6. 6

● **סידרה לילדים: מכביאש (4.50) — שני הערוצים — שידור בצבע, 25 דקות, מדבר אנגלית.** סידרת אנימציה על יחידת איש ממש והנעם לפעולות הצלה אחרות, ונקלעת תוך כדי כך להרפתקות שונות.

● **סידרה דרמטית: הזרמנות שניה (9.10) — ערוץ 6 — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית,** סידרה חדשה בכיכוב בה של סוזנה יורק, על חייה של אשה גרושה.

יום שני 7. 6

● **סידרה לילדים: בית קטן בערכה (6.35) — ערוץ 3 — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית.** פרקים חדשים בסידרה שהתחבבה על בני-נוער רבים: עם מייקל לנדון, קרין גרסל, ג'ונתן גילברט וקתרין מקיגרגור.

● **סידרת-מתח: קאסי ושותפיה (10.15) — ערוץ 6 — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית.** סידרת-מתח בכיכובה של אנגי דיקנסון כבלשית-חוקרת עם אלכס קורד וג'ון איירלנד. הסידרה שבה אל המרקע אחרי הפסקה בת שבועיים. אנגי מגלמת את תפקידה של שוטרת לשעבר, המלווה לפרוץ מן המיטרה ולפתוח מישור-חקירתי ראשי, הפותר תעלומות רצח ושוך, אך נתקלת ביחס בלתי-אחד מצד הגברים. עמיתיה בעבר ובהווה, אשר לדעתם אשה אינה יכולה להצליח כחוקרת פרטית.

יום שלישי 8. 6

● **מתח גבוה: החדר החשוך (9.10) — ערוץ 6 — שידור בצבע, 50 דקות, מדבר אנגלית.** סידרת-מתח טובה. בכל פרק כמה סיפורי מתח, עמיתיה בעבר ובהווה, אשר לדעתם אשה אינה יכולה להצליח כחוקרת פרטית.

יום שני

7. 6

● **סידרת טלוויזיה: אופנהיימר (10.06) — שידור בצבע. מדבר אנגי (לית).** פרק נוסף בסידרה הי דרמטית על חייו של אבי פצצת-האטום, ד"ר רוברט אור פנהיימר.

● **אירוח: זה הזמן (11.05) — שחור-לבן, מדבר עברית.** תוכנית הי מלל של רם עברון.

יום שלישי

8. 6

● **צרכנות: כוכב (9.30) — שחור לבן. מדבר עברית.** תוכנית הצרי- כנות של הטלוויזיה הישראלית.

● **דראמה: ג'סי (10.00) — שידור בצבע. מדבר אנגלית.** סרט הטלוויזיה הי ראשון של הבמאי בריאן פור- בס. הסרט מבוסס על אגדה אדוארדיאנית המביאה סיפור אהבה בין גער זנוח ובין משי רת.

לכך מנהלת קראוס מאבק עם הקצב שלה. בנסון מחפש מו- כירה חדשה.

● **מותחן: כדש על הגל (10.30) — שידור ב- צבע. מדבר אנגלית.** סידרת-מתח מעולה על הבלש אדי-סטרינג, המפענה פעלים תוך כדי עבודתו בתחנת רדיו. שם הפרק מעגל חשווער.

יום ראשון

6. 6

● **סידרת טלוויזיה: דאלאס (9.35) — שידור**

הארד, סים, קימ, בואזום ותורן: האצילות מחייבת מוצאי-שבת, שעה 11.20

לקראת שידור: הנשר נחת

כיום שרשי (11.6) יוקרן בטלוויזיה הפרט הנשר נחת, המבוסס על פי סיפור מתח מאת ג'ק הייננס, על אודות ניסיון גרמני נואש, בשלהי מלחמת העולם השני, לחסוף את ראשי-ממשלת בריטניה, וינסטון צ'רצ'יל. הפרט מטפל בנושא ברצינות גמורה, כאילו מדובר

הנשר נחת יום שרשי (11.6)

בעבודות של ממש. מוככים: מייקל קיין, דתאלד סאתרלנד, רוברט דובאל, אנטוני קואל, לארי האגמן, דונלד פלונס ואחרים. הבימאי הוא ג'ון סטר'ג'ס, שכיים את הבריחה הגדולה.

(המשך מעמוד 29)

בקשה מפורשת של ברוק עצמו. המעניין הוא שמדובר במיטמכים מתקופת פת. מראשית 1981, ורק חלק מהם הוזמנו עליידי ברוק לאחר חילופי הגברי במישרד, בעיקבות הבחירות האחרונות.

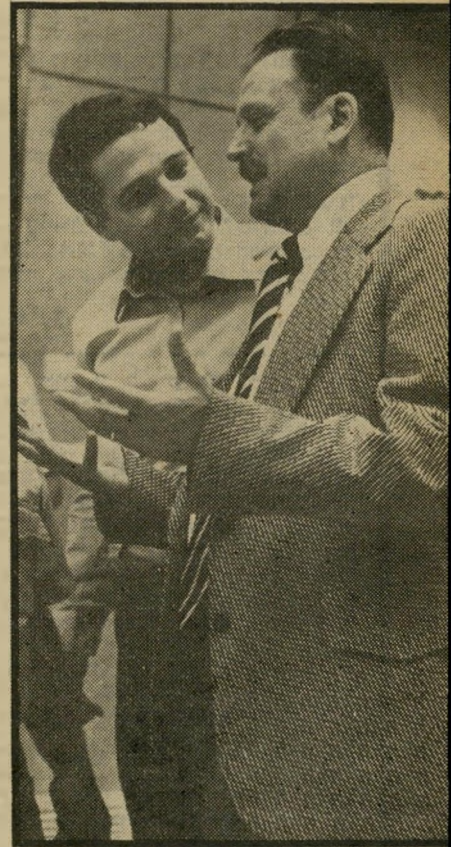
חיוך מלא

בז

אורכך כתב בדו"חותיו, בין השאר שהזמנות וכן קבלות ואישור חשבונות ספקים, נעשים ללא נוהל כתוב ומאושר. חלק מהחשבוניות שנבדקו לא אושרו כלל. הצעת התקציב לשנת 1980/81 לא אושרה עליידי ועדת התקציבים.

המבקר גילה אייסורים בחלוקת כרטיסי-הטיסה שרכשה החברה עבור עובדיה

הזוג רפי פרבר מאזין לדברי הבוס שלו, אברהם שריר, בעת הפיסקה באחת מישיבות המיפלה הליברלית. למענת ברוק מציף שריר את מישרד התיירות בעסקים מהמיפלה הליברלית.

באילת, ובמעקב אחרי שימוש גאות בכרטיסים אלה.

הביקורת החמורה ביותר נוגעת לניהול כספי החברה. החשבונות נוהלו בבנק אחד, וכך לא יכולה היתה החברה באילת לזכות בהטבות, הנובעות מהתחרות שבין הבנקים. נמצא כסף רב בחשבון עוברי-שכב: מיליון לירות לפני שנה, כספים לא הושקעו בתבונה, אלא בסוג אחד, בחשבונות פתים בלבד.

באחד המיקרים גבה הבנק בטעות ריבית של כאלפיים דולר, ואחרי שאותרה הטעות, הכסף הוחזר לחברה, שלא דרשה חישוב החזר מס.

המנכ"ל המודח חייך בבזו כאשר הוא שמע את הטענות שמעלים נגדו במישרד התיירות.

סיפר ברוק:

אילו מה שהם אומרים היה נכון, מדוע הם מיהרו לפנות לעוררדיני, אחרי ש-היגשתי את העתירה, ולשכנע אותי ש-אסכים לעזוב בתנאי פרישה מקובלים? עובדתי 18 שעות ביממה, במשך כל השבוע, וכתוצאה מכך שעבדתי בשלוש מישרות נמנעה העסקתם בכשר מלא של שני מנכ"לים נוספים. הרי לא לחינם קיבלתי את פרס העבודה על-שם אליעזר קפלן.

חמישים

ליברלים

במשך החודשים שעברו מיום כניסת שריר למישרד ועד להפסקת עבודתי,

נפלאתה אהבתך לי

מאהבת נשים

שרידי גופות מרוסקות נותרו על הרצפה אחרי פיצוץ שני הרימונים. גופתו של הקורבן - אוליאל, היתה בלתי ניתנת לזיהוי. גם משליך הרימונים, העומד היום לדין על רצח חברו הטוב, נפגע בצורה חמורה.

שבתאי איתו הוא גילה אדישות... כל רגע היה מדליק לי סיגריאות. מכיוון שהיה לי רימון ביד, היה מדליק לי סיגריאות ולא היה מתייחס בכלל לעניין הזה. אז ראיתי שלא איכפת לו ממני, אז גם לי ככה לא איכפת מעצמי, העיד אמנון עבדי מעל ספסל הנאשמים.

הצעיר התימני בעל העיניים הגדולות והשחורות, לבוש בחלוק בית-חולים, לא היה מסוגל לקום על רגליו ולהעיד מעל דוכן העדים, כי באירוע שבו הוא נאשם, נפגעו הרימונים שהשליך לא רק בקורבנו, אלא אוליאל, אלא גם בו עצמו. הוא נפגע קשה מאוד. חודשים אחדים שכב בבית-החולים כשהוא מפרפר בין החיים והמוות, ולבסוף, כשהתאושש, הועמד לדין על רצח יידו הטוב ביותר.

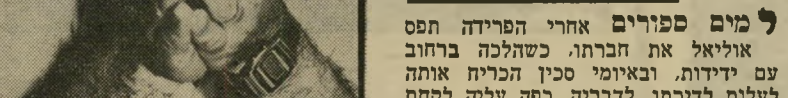
החובעת, נורית שניט, גילתה עדינות ורוך כאשר חקרה את הצעיר הנפחד. עבדי, יליד הארץ, בן למישפחה בת 15 נפשות, סיים את שירותו הצבאי רק בחודש מאי בשנה שעברה, וחזר לעירו, רמלה.

אחרי הצבא לא מצא עבודה כרוחו. בבית הוריו היו עוד אחים ואחות צעירה, שבאותו זמן יצאה עם חברו הטוב, שאיתו גדל מילדות, אוליאל. אבל האחות בת ה-17 החליטה לנתק את יחסיה עם אוליאל, בטענה שהוא משתמש בסמים וערק מצה"ל. יום אחד הודיעה לו כי היא עוזבת אותו.

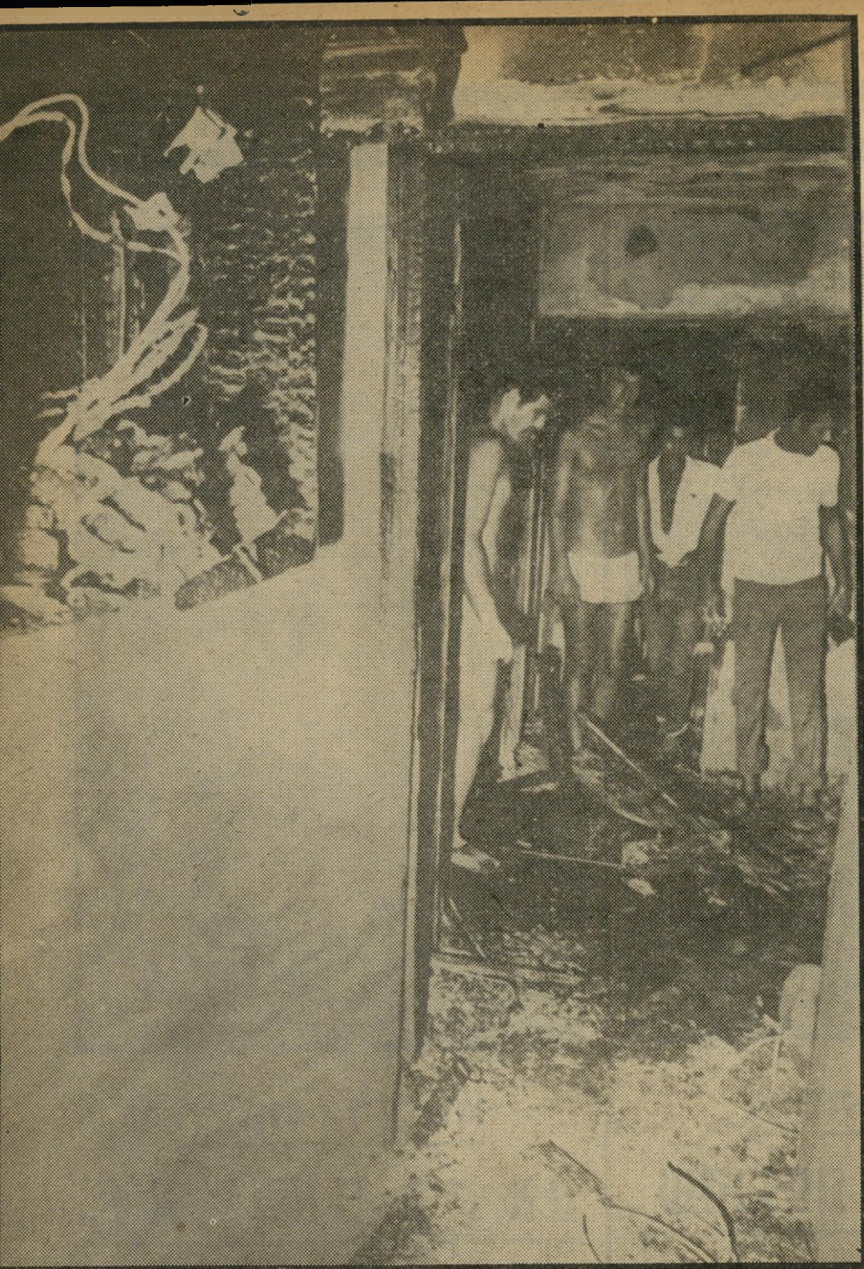
היה מקום לחשוש לגורלו של המאהב הנכזב, מכיוון שאוליאל לא תיפקד היטב במצבי לחץ. כבר בשנת 1980 איים כי יפוצץ רימון ויתאבד בתחנת-המישטרה, כאשר נרדף עליידי המישטרה הצבאית שחיפשה אותו כעריק.

סוממה, צולמה ונאנסה

מיום ספורים אחרי הפרידה תפס אוליאל את חברתו, כשהלכה ברחוב עם ידידות, ובאיומי סכין הכריח אותה לעלות לדירתו. לדבריה, כפה עליה לקחת שני כדורים, והיא סוממה. אחר-כך הרגישה כיצד הוא מביזק בפלאש של מצלמה. היא היתה חסרת-אונים. אוליאל אנס אותה, קרע את חולצתה ולא התיר לה לעזוב את הדירה.

הריגה! אולי אפילו רק סיוע להתאבדות, טוען הסניגור, זאב נש, בדיון בבית המשפט.

שנמסר לידהים מרצון. אך המישטרה שפיתחה אותו. לא גילתה בו כל צילומי עירום. היו בו רק צילומים ממסיבה שנערה בה ברמלה.

ביום החמישי בשבוע, שלושה ימים אחרי האונס, החליט אמנון כי לא נותר מנוס מלפנות למישטרה והביא את אחיותו לתחנת המישטרה להגיש תלונה. המישר טרה חקרה אותה ורשמה את עדותה.

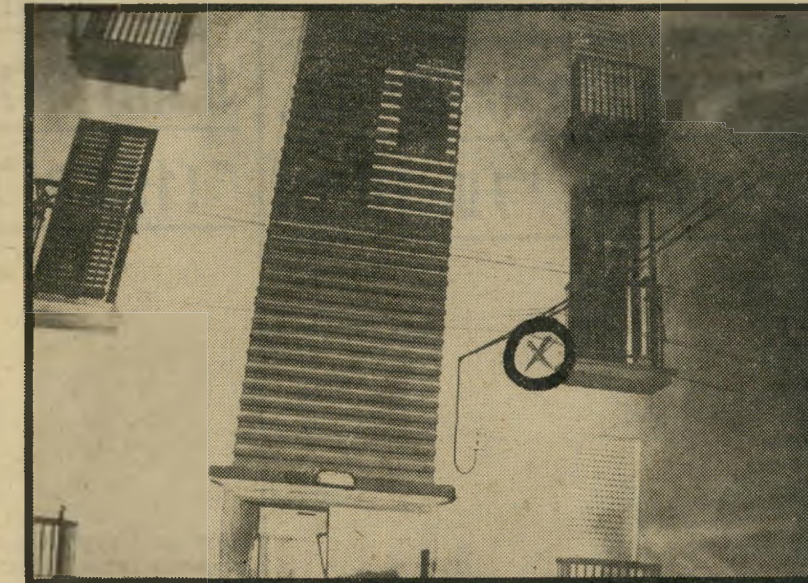
בשבת, אחרי ארוחת-הצהריים, נשמעה דפיקה בדלת. האחות פתחה את הדלת וראתה את אמנון עומד בפתח. הוא נכנס לדירה, פנה לעבר המיכלת וחזר לחדר כשבידו רימון שניצרתו שלושה. בקול שקט ביקש מכל הנוכחים לעזוב את הדירה ולהשאירו לבד עם הברו.

האחות, שחששה לגורל אחיה, החלה מתוכחת. היא ביקשה כי השניים ירדו מהדירה ויסיימו את חשבונותיהם במקום אחר, אך אמנון עמד על כך שכל הנור כחים יסתלקו. האחות טוענת כי לבסוף אמר לה: "מוטב שתרדי על רגליך ולא על אלונקה", והיא השתכנעה לצאת את

הדירה. הדראמה התחילה. אמנון נעל את דלת הדירה וניגש לחברו הטוב. הרחוב התמלא שוטרים וסקרנים, פסיכולוג המישטרה נר סה לשוחח עם אמנון, וגם שני שוטרים אחרים מהתחנה דיברו על ליבו, וגם היחידה ללוחמה בטרור הוזמנה. אך, באיר טיות עוצרת נשימה המשכו העניינים להתגלגל עד סופם המר.

אמנון וחברו היו כלואים יחדיו בדירה במשך כשעתיים, כאשר אמנון אוחז בידו

אך לעדות לא נמצא סיוע. כידוע, דרוש סיוע לעדותה של מתלוננת על עבירת מין, כדי להשיג סיוע כזה נשלחה האחות לבידוק רפואית. אך גם זו לא העלתה כל מימצא מסייע. נתגלה כי היא אינה בתולה ולא נמצאו בה כל סימני חבלה. למחרת שב אמנון לתחנת המישטרה ושוחח שנית עם הקצין אבי דווידוביץ, ראש משרד החקירות. הוא לחץ שוב כי המישטרה תמצא את הפילם ותמסרו אותו לידי המישפחה. "בכך מבחינתנו

משא ומתן מהחלון

המסומן באינס, ניהלו שני התבריים מתוך הדירה לפני הפיצוץ. במשך שעות רצופות ניסו קציני מישטרה וקרובים לשכנע את עבדי לחזור בו מתוכניתו. אך גם פסי כולוג המישטרה וגם היחידה המיוחדת ללוחמה בטרור לא הצליחו למנוע את האסון.

ייגמר העניין, אמר הצעיר. הקצין ענה לו כי אינו חוקר פרטי העובד עבורו. אך הוא יעשה ככל יכולתו. לקצין היה נדמה כי המתלונן יצא מרוצה מהשיחה. אולם אמנון היה נואש. הוא חשב כי אין מתייחסים לתלונה בכזו בד הראש הראוי, כי מוללים בו, ובאחותו גוהגים בצורה זולה כזאת. המישטרה לא עצרה את אוליאל, ואמנון ראה בכך חריגה מנהג מישטרה רגיל. "כאשר מתלוננים על אונס, עוצרים את השוד לפחות ל-48 שעות, לא?" שאל.

נסיון התאבדות

איתם ימים עברו ביטורים גם על אוליאל. הוא הסתגר בביתו ובמשך יומיים נטל כמות גדולה של סמים. הוא היה כמעט מחוסר הכרה, כאשר התקשרה אמו למישטרה והודיעה כי בנה בצרות. המישטרה הביאה את הבן לבית החולים, שם שאבו את קיבתו. ביומן המישטרה לא נרשם במפורש כי היה זה נסיון התאבדות, אך כך עולה מהעובדות. אוליאל הוזמן לבלות את השבת בביתם

העירומים והמתים

אחרי ההתפוצצות התקהלו בדירה קרובים ו כשכנים שעמדו נדהמים ליד שילדה החרון של הכורסה שעליה ישב הקורבן. לפי גירסה אחת, חיבק הרוצח את קורבנו לפני הפיצוץ.

התפוצצויות בחדר והרבה אש. הייתי בסופוק רב וידעתי שנינו גמרנו את החיים. הדברים מצביעים על מצב רגשי מיוחד ומוזר ששרר בין שני החברים.

"אני אוהב אותו"

אני חיו של אמנון, אהרון, שנשא אותו על ידיו מהחדר ההרוס אחרי ההתר פוצצות, העיד כי לפני הפיצוץ ראה את השניים יושבים בדירה ומשוחחים. "כמו בביתקפה", אמנון מכיר את אלי יותר טוב ממני. הם היו יוצאים לבלות יחד. הוא היה חי איתו בסדר, הם היו חיים יחד, ישנים ביחד ואוכלים ביחד. הכל ביחד. אהרון התרשם כי אמנון כעס מאוד כאשר התברר לו שהוא נותר בחיים אחרי שחברו נהרג. כאשר הוצא אמנון מהדירה, מרוטש כולו, עוד הספיק ללחוש לידד משותף: "אני אוהב אותו".

זהו סיפור המעשה. המסקנות המישיפ טיות הנובעות מעובדות אלה שנויות בר מחלוקת. התובעת טוענת כי היה זה רצח בכוונה תחילה. שאמנון תיכנן אותו כשלקח איתו את הרימונים, נכנס לדירה והוציא את הניצרת.

הסניגור נלחם בכישרון רב כדי ל הוכיח כי לא היה כאן רצח. לגירסתו רצה אמנון להתאבד, וגם אוליאל רצה בכך, שכן כבר ניסה לעשות זאת יומיים קודם לכן, כאשר נטל את הכדורים ונזקק לשיטפת קיבה. יתכן שהיתה זו הריגה, או אולי אפילו סיוע להתאבדות, אך בוודאי שלא היה כאן רצח. אמנם גם עבירות אלה עונשן המכסימלי הוא עשרים שנות מאסר, אך בכל זאת אין זה מאסר-עולם.

תמונת-ההווה של גופת הקורבן הוצגו לפני השופטים. התמונות כלי-כך מועזעות עד שקשה להביט בהן. אך גם מראה פניו המיוסרות של הנאשם מעורר רחמים. ואין להתקנא בשופטים האמורים לעשות צדק לכל. אילנה אלון

עצמו, היתה לכאורה סיבה של כבוד המישפחה. אוליאל אנס את אחותו, צילם אותה צילומי-עירום, ועל האח היה לנזקם. אולם בחקירתו של אמנון בבית-המישפט, על-ידי התובעת, ועל-ידי סניגורו, זאב נש, התגלו עובדות מעניינות, שאינן עור לות בקנה אחד עם ההסבר הפשטני של כבוד-המישפחה.

אונס אחותו לא היה כלי-כך חשוב לו. כבר בתלונה שהגיש למישטרה, הדגיש אמנון כי אם ימצא הפילם, הוא יראה בזה את סוף הפרשה, וידאג כי אחותו תבטל את התלונה על אונס, מכיוון שלא רציתי שאוליאל ילך לכלא. כאשר נשאל שוב ושוב על-ידי התובעת "מתי בדיוק החלטת לפוצץ את הרימונים?" ענה ה צעיר בקול מלא כאב: "כשראיתי שלא איכפת לו ממני. הוא היה אדיש, והרי זה היה בידי לגמור את העניין, אבל לא היה לו איכפת ממני!" משהו בועקת הכאב של הצעיר העיד על פגיעה קשה הרבה יותר מאשר פגיעה בכבוד-המישפחה.

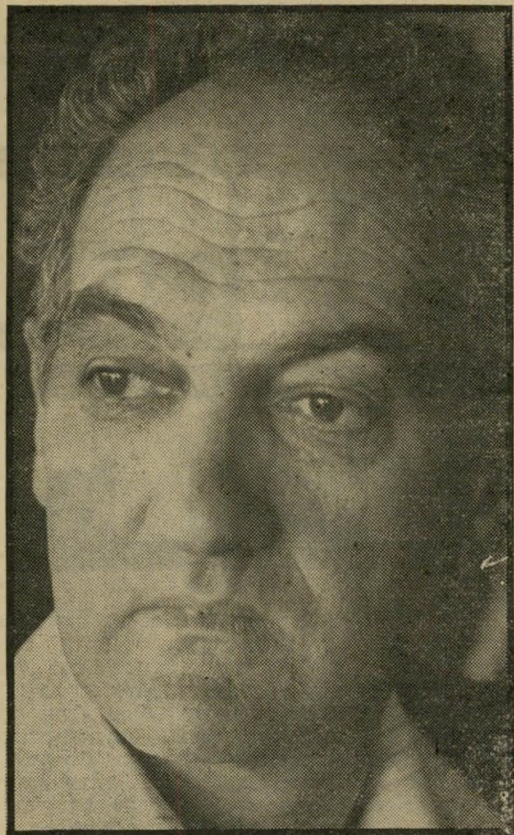
"מדובר כאן על חבר שלי... שימישך להיות בינינו היחס הטוב, המשהו הסודי שהיה בינינו... או הייתי מוכן להעביר (לסלוח) אבל בתנאי שיביא לי את הפילם. אנחנו 11 במישפחה, והוא בן-אדם שחי איתנו בבית. אם ייצא הפילם, או מה נשאר? העדפתי למות מאשר למות מר בושא".

כשהתפוצצו הרימונים, היו שני ה חברים חבוקים. "מה פתאום התחבק תם?" שאל הסניגור, והנאשם ענה: "אני לא יודע, הוא קם מהכורסה, חיבק אותי, שיחררתי את הידיים". "בשביל מה הוא חיבק אותך?" "כדי שייצא מצב שגלך יחד, כמו שאמרת לפני כן". "גם אתה חיבבת אותו?" "לא, אני עמדת עם הרימונים ביד".

בעדות קודמת שמסר אמנון במישטרה, כשהיה עוד בבית-החולים, אמר: "אני ראיית את אלי יושב על הכורסה ואני ישבת עלי, ואז שמעתי פיצוץ קטן שהעיף אותי אהורה... אחרי זה שמעתי שתי

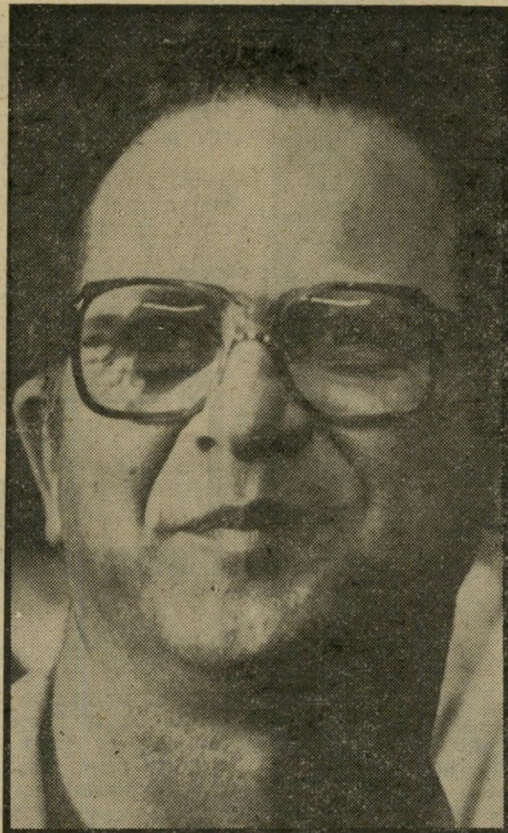
לא רק כבוד המישפחה

פני שהדך לפגישתו האחרונה עם אוליאל, ניגש אמנון אל אחיו אהרון והפקיד בידיו פתק: "אני הולך לעשות את מה שהמישטרה לא הצליחה", כתב. "מניאקים נשארים מניאקים". הטיבה ש בגללה זרק אמנון את שני הרימונים על הארץ, הרג את חברו ופצע קשה את

אמנון לירן:

„אני לא גורם במאבק, תפסו עלי טרמפ!“

מיכה חריש:

„שהכנסת לא תקבע את הדיון ל-1998!“

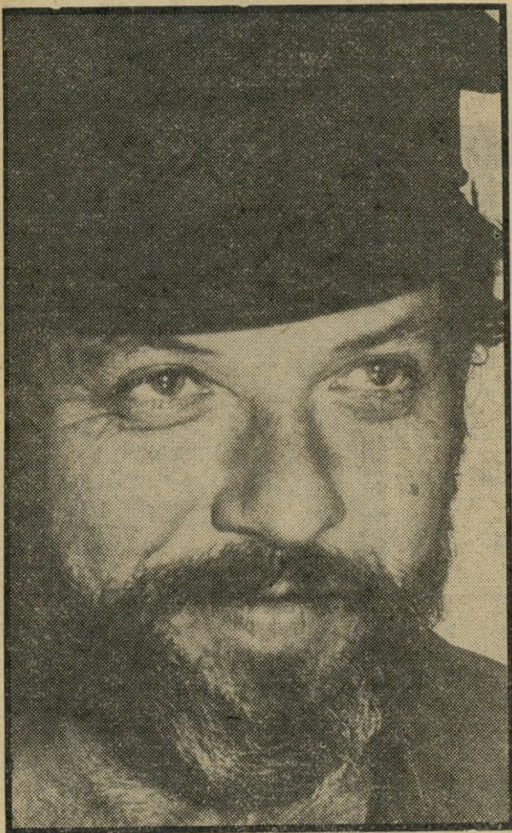
חייקה גרוסמן:

„לא יכאב לי אם נתגרש מהמערך!“

חבריהכנסת אמנון לירן עזב את הליכוד ביחד עם חבריהכנסת יצחק פרץ, ועבר למערך. במערך לא ציפו לו בזרועות פתוחות. מפ"ם מתנגדת להצטרפותו ולהצטרפות חברו, פרץ. יוסי שריד וחוג אומ"ץ מאיימים בפילוג. מה אומר על כך אמנון לירן?
● **מה דעתך על המחלומה שעוררת במערך?**
מתי יוצא העיתון שלך, ביום רביעי הבא? אני מבטיח לך עד אז הכל יסתדר.
אני בכלל לא צד בעסק הזה. כל העניין הוא מאבק של יוקרה ושמירת עמדות. אני משתייך לחוגים שעמדו תיהם אינן תואמות את עמדות מפ"ם, ואני לא היחיד. כמוני יש עוד 30% במערך. מי שיכול היה עד היום לחיות בכפיפה אחת עם ישראל גלילי ועם רענן נעים, אין שום סיבה שלא יוכל לחיות גם איתי.
● **אתה מאזכזב מכך שצערך לא התקבל באהרה במערך?**
מקבלים אותי יפה מאוד בחוגי מיפלגת העבודה, וזה בעצם מה שמעניין אותי. אני אופטימי. חישבתי היטב היטב את צעדי, ואני יודע לאן אני הולך. כולם יכולים להירגע. לא יהיה פילוג. למען האמת, אני לא גורם במאבק הזה. תפסו עלי טרמפ ואני משתוקק מאוד לראות איך תספל המיפלגה בעניין הזה.

גיבור השבוע בכנסת היה חבריהכנסת מיכה חריש, שבהצעה לסדר היום שהעלה, הובסה הקואליציה. חריש הציע למנות ועדת-חקירה פרלמנטרית, שתבדוק את מחדלי הממשלה בפניו סיני. ההפתעה הגדולה היתה כשאנשי התחיה הצביעו הפעם יחד עם המערך.
● **חבריהכנסת חריש, איך הצלחת לגרום לכך שהתחיה תצביע עם המערך, למרות הגירשות ההפוכות להסכם השלום?**
דיברתי עם גאולה כהן שלושה שבועות לפני ההצבעה. היא לא הסתירה את הסתייגותה, והזכירה לי שיש לנו חילוקי-דעות בעניין הסכם-השלום: היא התנגדה להסכם, אני הייתי בעדו. היא גם לא הסתירה מפני שאילולא קיבלנו ההסכם, לא היו ממילא מפנים את סיני.
לכן עד הרגע האחרון לא ידעתי איך יצביעו הח"כים של התחיה. בכל זאת ביקשתי מכהן שתאפשר לי להשמיע את דברי לפני חברי התחיה. לפני שיחליטו, התמקדתי במחדלי הממשלה, הבאתי אינפורמציה ועובדות, ועדיין לא ידעתי איך יצביעו. הצבעת התחיה היתה גם בשבילי בבחינת הפתעה.
● **מניין המידע שצברת?**
מסדרת כתבות-חקירה, שפורסמו במעריב ובעיתונים אחרים, ושהיו לי לעזר רב.
● **איך שיכנעת את תל"ם להצביע עם המערך?**
היו איתם שיחות, והם לא ידעו בדיוק. עד לרגע האחרון לא אמרו איך יצביעו. בסוף הפתיעו אותנו לטובה.
● **הגנת את הנצחון?**
אנחנו עוד רחוקים מנצחון. השלב הבא הוא להביא לידי זה שכנסת תקבע תאריך מתקבל על הדעת לדיון בהצעה, ולא תקבע את הדיון ל-1998.
חץ מזה יש לי עוד עבודה רבה, בכנסת דברים משתנים מיום ליום, ואי-אפשר לסמוך על חבריהכנסת. אני צריך לדאוג לרוב, כשאני לא יודע איך תיראה התמונה הפרלמנטרית מחר. זה לא פשוט. לא, זה לא פשוט.

חייקה גרוסמן כבר אינה חברת-כנסת, אך דעתה בהחלט נשמעת במיפלגתה, מפ"ם. חייקה היא אחת המתנגדים באופן נמרץ וחד-משמעי לקבלתם של חברי הכנסת אמנון לירן ויצחק פרץ כסיעה בתוך המערך. טילפנתי אליה לקיבוץ עברון ותפסתי אותה שעה קלה אחרי שהגיעה משיבת מזכירות מפ"ם בתל-אביב.
● **מדוע אתם כריכם מתעקשים בעניין שד פרץ ורין?**
לא מדובר על זה שהם יצטרפו כחברים למיפלגת העבודה. בזה אין אנו מתעריבים. אין אנו יכולים להחליט מי יהיה ומי לא יהיה חבר במיפלגת העבודה. מדובר על כך שהם יצטרפו כחטיבה, או כמיפלגה נפרדת, ולזה אין אנו מוכנים. אנחנו בחרנו במיפלגת העבודה כפרטנר, זכותנו להחליט אם אנחנו רוצים או לא רוצים את לירן ופרץ כפרטנרים.
● **במערך יושבים נציגים לא פחות דורסים מקרין ופרץ. למשך גלילי, ארבל ואלמוזלינו...**
המשא-המתן שניהלה מיפלגת העבודה עם לירן ופרץ היה על פרוגרמה פוליטית אחרת מזו שדובר בה אתנו. אנו לא מוכנים למערך עם פרוגרמה פוליטית כזאת. פיתאום מצאנו שכותבים לנו מצע פוליטי חדש ומביאים לנו אותו כנדוניה.
זה שושנה ארבל ואלמוזלינו חברה במיפלגת העבורי דה זה עניינם. אני לא יכולה להגיד לך שזה נעים להיות אתה ביחד במערך, אבל זה עניינה של מיפלגת העבודה. אנחנו פרטנרים של המיפלגה, לא של שושנה ארבל ואלמוזלינו.
● **אחרי 15 שנות נישואין עם המערך, איך תרגישי אם תיאוצו להתגרש?**
לי זה לא יכאב. אני לא עוסקת ברגשות אני עוסקת בפוליטיקה.

דן בן-אמוץ:

„השנה אגבה 20 שקל תמורת חתימה!“

כל שנה, לפני שבוע הספר, אני נשבעת שיותר לא אדבר עם דן בן-אמוץ, וכל שנה אני מדברת איתו. מה לעשות? כמעט תמיד יש באמתחתו איזה ספר פיקטיו, שאי אפשר להתעלם ממנו. השנה הוא יציג בשבוע הספר את „המילון אחול מאניוקי לעברית מדוברת חלק בית“, אותו כתב יחד עם נתיבה בניהודה. חוץ מזה יציג ספר עצמאי, בשם „סיפורים פה סיפורים שם“. בשמות הוא חזק. מה פירוש בעברית מדוברת אחוז מאי ניוק?

מצויין, נהדר, מיוחד במינו, ממזרי. מה פירוש המילים בערבית? זה בכלל לא חשוב, כי בעברית מדוברת זה מקבל שימוש אחר, כמו למשל אחול שרמוטה, שבעברית מדוברת זה נהדר, נפלא, ובמקור בערבית זה ביטוי גס, כי שרמוטה זה זונה. האם אתם מציינים בספר את מקור ה" ביטוי הסלנגי? מה פיתאום? מה, אנחנו עוסקים בחקר המילה? אנחנו נותנים את ההגדרה ואחר-כך נותנים מובאה באיזו צורה אפשר להגיד את המילה בתוך מישפט. מה זה פה, מחקר פילולוגי? לא, זה מילון. פשוט מילון. איך חושב שמעניין לדעת את מקור הביטוי? מה, אני צריך לענות על הציפיות של כל אחד? מי שרוצה ארכיאולוגיה של מילים, שיחפש במקום אחר. בכך זאת, אתם כותבים ומתרגמים סלנג בהתחוותו. מה שאמרת עכשיו זה קישקוש, זה לא סלנג בהתחוותו. זוהי עברית הקיימת שנים. כמה מילים יש במילון? 6000, שלא הופיעו בכרך הראשון. אנתנו עובדים על זה מזה 1972, עשר שנים. עבודת נמלים. האמת היא, שהחומר היה מוכן לפני שנתיים, אלא שחלק מהחומר נפל מהאופנוע של הנערה-השליח, עברה עליו משאירת והרסה 90 עמודים. עליו כסף תגכה השנה תמורת חתימה על הספרים שלך? 20 שקל, וזה פחות מהאינפלציה. לפי האינפלציה הייתי צריך לגבות 23½ שקל. איך מפתור שבוע הספר, שיש בו הניחות גדולות, עם האידיאולוגיה שלך שא לא לע" שות הנחות ולא לתת ספרים במתנה? ההנחה היא לא על חשבון הסופר, הסופר מקבל תמלוגים מהמחיר לצרכן. ההנחה היא על חשבון המו"ל ועל חשבון המפיץ.

אריה פלוגה:

„לא בוכים על חלב שנשפך!“

הפינוי מאופירה ומימית חלף עבר לו, עוד לא עבר חודש והחיים חזרו למסלולם הרגיל. מפוני ימית ואוי פירה קיבלו את הפיצויים והלכו הביתה. איך הם מסתדרים? אני יודעת איך מסתדר אחד מהם: אריה פלוגה, המכונה פלוגי וגם המלאך משארם. לפני שהגיע לאוי פירה הוא היה ירושלמי. בירושלים הוא היה אחד ממלכי „טעמון“ ו„בית-האמנים“, בשארם-אל-שייח' הוא היה שותף של מיכאלו במיסעדת הדגים הנוודת „המפילט האחרון“. באחד הימים טיילן אלי פלוגי וסיפר לי שהוא עור מד לפתוח מיסעדה ביחד עם עוד מפונה שארמי ידוע, אלכס איש „מלך הים“, השניים לקחו בית בשכונת שייח'מוניס שליד רמת-איבג והפכו אותו למיסעדת דגים במתכונת „המפילט האחרון“. בין אידרה לאידרה שאלתי את פלוגי: כמה מפונה אופירה, איך השתקמת בעיר הגדולה תל-אביב? אף פעם לא הכרתי את תל-אביב. הייתי בכל העולם ולא הגעתי לתל-אביב. כשעזבנו את שארם, עם דמעות וכל הסיפור הזה, חזרתי באופן טיבעי לירושלים. אבל מה? התייבשתי. היובש בעיר חוגג, זה לא מה שהיה פעם. מכיוון שבתל-אביב התמקמה חבורה גדולה של פליטי שארם, החלטתי לבוא לבקר. באתי ללילה אחד, למסיבה. לקחו אותי לשייח'מוניס, לעוד מסיבה ואמרו לי: בוא נפתח מיסעדה. אמרתי: למה לא? והנה אני כאן. צילה דגים על האש. בינתיים אני מאכיל חברים, אחרי-כך בטח יבואו אחרים, שיהפכו לחברים. לשארם אתה מתגעגע? באת לבאס אותי עכשיו או באת לאכול דגים? לא בוכים על חלב שנשפך, חאלאס!

אמנון ברזילי:

„אילו ידע רבין, היה משתמש בזה!“

העתונאי אמנון ברזילי פירסם בשבוע שעבר את סיפור הפוטש הכושל, שתיכנן לפני שש שנים שמעון פרס יחד עם ראשי הליכוד, להפלתו של ראש-הממשלה דאז, יצחק רבין. איך הגעת לסיפור הפוטש? כתבתי ספר על ד"ש, העומד לצאת לאור בשבוע הבא. הכנתי חומר במיוחד על תקופת עלייתו של ידע: איך בכלל מצאו אותו, מי הביא אותו. כך עליתי על סיפור הפוטש, שתוכנן באותה תקופה. מודע לא פירסמת אותו עד היום? רציתי שזה יהיה הסקופ של הספר. דיברתי, למשל, עם גד יעקובי, והוא אמר לי: „אני יודע מי המקור שלך. לקחתי את הכתבה שפירסמת והשוויתי עם היומנים שלי. כל הכבוד, התאריכים תואמים להפליא.“ גם יעקובי היה מעורב בפוטש? אני יודע שהוא לא היה נלהב. הוא סיפר לי שאמר בזמנו לפרס לא להתפתות. המהלך יפגע בו, למרות שהוא עצמו היה פאסיבי. אל תשכחי שהוא לא אמר: חברה, צאו מזה! אלא נתן לחברה לשחק לפניו. מה היתה עמדתו של הנשיא נבון, גם הוא איש רפ"י לשעבר, שהיה אז יושב-ראש ועדת-החקיקה-הביטחון של הכנסת? ב-2 בפברואר רבין היה בחו"ל, וההכנות לפוטש היו בעיצומן. בקומה ה-15 של בית כור, בלישכתו של מאיר עמית, נפגשו אהרליה יריב, דויד גולומב ויצחק נבון, שבא לפגישה ביוזמת השלושה. הם גם באו אליו בהצעה המדהימה: לפרוש ממיפלגת העבודה ולהצטרף לרשימה החדשה שמקים ידע. נבון אמר לא. הוא התנגד לפוטש. זה לא היה לרוחו. אפשר לומר שגד יעקובי ויצחק נבון, למרות היותם אנשי רפ"י, הביעו באופן חרישמשעי את התנגדותם. בגין טוען כאילו פרס פנה אליו אישית בעניין הזה. בגין מבלבל שני מיקרים. האמת היא שפרס לא פנה אל בגין. בגין היה בכלל בארצות-הברית. באותה תקופה שהה גם רבין בארצות-הברית. לכן הסיפור שפרס בא אליו אינו נכון. כל המגעים נעשו עם נדנאן. איך אתה מסביר את זה שבגין דיבר על הפוטש שבוע לפני שהספר שלך מתפרסם? אין לי מושג. זו מיקריות. פרץ ולין עזבו, פרס טען שגם בגין חתרן, ואו בגין אמר לו: אני חתרן, הרי אתה באת אלי כדי להפיל את רבין! האמת היא שהוא מתבלבל. פרס לא בא אליו. רבין ידע, ידעתך, על הפוטש? אמרו לי שהוא ממש נדהם מהגילוי. הוא לא ידע על זה דבר. אילו ידע היה משתמש בסיפור הזה בסיפור, כאסמכתה לכך שפרס הוא חתרן ותכנן, כפי שטען.

הן כוכבות במיגרש הכדורסל, הן עובדות והן עקרות בית ואמהות - הן למדו שאפשר לשחק

כדורסל בהריון

בכורה עומר: "מתי אחזור לשחק? ברגע שהתפרים יתאחו."
 גם איתי גבוהת-הקומה (1.79), בעלת השיער הבלונדי הגולש, התאמנה עד סוף החודש השני להריונה. איתי הפסיקה את האימונים רק מפני שנפלה בשעת אימון ושברה את ידה. "הייתי בטח ממשיכה עוד כמה חודשים לשחק," אמרה בביטחון. כיצד מצליחות הכדורסלניות לתפקד גם כאמהות? הן לא עומדות לבדן במשימת הכבדות של משק הבית. גידול ילדים, עבודה מחוץ לבית ומישטרי-אימונים מפרך. הבעל היא התשובה מאחורי הכדור-סלניות החרוצות. אם הבעל הולך לקראתן ומשמש "עזר כנגד", הן עומדות במעמסה. "זה עניין של רצון, הבנה ושיתוף," אומר שאול רבינוביץ, "אם לא, זה מתפוצץ, כמו שכבר קרה באינספור מיקרים."
 יעל פיקרש (39) עדיין משחקת באליצור תל-אביב. היא השתתפה בדקות האחרונות של משחק גמר-הגביע ביד-אליהו ואחרי כך סיפרה:

"אני מכירה הרבה בנות שמפסיקות לשחק כדורסל, כי הבעל לא מרשה להן או שאין להן סידור לילד. כי לשחק כדורסל בארץ, זה תלוי בבעל. תקחי אחת כמוני ותושיבי אותה בבית: אני משתגעת בלי הכדורסל." בעלה של יעל, מלחי, מכבד את תחביבה והולך לקראתה. ליעל בן בגיל 15 ובת בגיל 7.
 "אני עושה ספורט ולא קאריירה," הצ'ירה איתי, הבלונדית היפה מקרית-ים. "יש לי מיקצוע שאני נהנית ממנו, ואני גם משקיעה מעט בכדורסל."
 "וזהי בעיית הבעיות" טוען יושבראש קבוצת הפועל חיפה, משה בן-יקי, "הבנות מתייחסות לכדורסל כחובבנות, וזוהי הסיבה האמיתית לרמה הירודה בארץ. לפני 10 שנים לא נפלו הישגיהן של הכדור-סלניות בארץ מאלה של חברותיהן הירופיות. אלא שמאז המשיכו באירופה להתקדם, ופה הן נשארו דורכות במקום."

עליו בעד כל הון שבעולם. הן משחקות כדורסל רק מתוך אהבת המישחק. בארץ אין תמורה למאמץ ספורטיבי של נשים. בכל מקום אחר בעולם מאמץ זה גם נושא רווחים ופרנסה. אצלן זה הובי, דרך חיים, הרגל - אבל לא פרנסה או כסף, לא אוהדים ולא יוקרה. אין הן פמיניסטיות, אבל גם לא חוש-

בהתאם להריונות. זאת לא היתה רק בדיחה, גם מציאות. שרה יערי (26), שחקנית הפועל חיפה שהתמודדה לפני חודש ביד-אליהו מול רבינוביץ, חזרה לשחק חודש אחרי שילדה את בתה ניצן. "אז עוד הנקתי אותה," סיפרה יערי, "הייתי עושה לי את החשבון של 4 שעות, כדי לא לפספס את זמני ההנקה. לפעמים איהרתי בחצי

"זהו בדיחה לי צלם אותי עושה עבודות בית, כי זה לא מקומי הטבעי."

עד לחודש הרביעי להריונה, השתתפה הכדורסלנית חנה רבינוביץ (26) בי אימונים המפרכים של קבוצתה, אליצור תל-אביב, שזכתה לפני חודש בגביע הירידינה לכדורסל-נשים. זו הפעם הרביעית, "לא סופרתי בקבוצה שאני בהריון," התוודתה השבוע רבינוביץ, "כי ידעתי שכועסים אצלנו על שחקניות שנכנסות להריון. עד שבעלי העמיד לי אולטימטום, בטענה שהבריות חשובה מהספורט."
 הבדיחה בין עיתונאיה-הספורט על כדורסל נשים במשך כל השנים היתה: אליפיות

עם חב' רותיה ל' קבוצה, בסיום מישחק הגמר ביד-אליהו.

"לא קריירה!" איתי מונצ'ר מהפועל חיפה מחזיקה את תינוקה בן החודש, עומר. למרות הקשיים שהיו לאיתי בזמן היריון, לא חששה להכריז השבוע: "אחזור לאימונים ברגע שהתפרים יתאחו" איתי משחקת לשם הספורט, ולא לשם הקאריירה. מיטין למעלה: נאבקת על הכדור במישחק.

בות שמה מקובל כחובות האשה - כביסה, בישול, החלפת חיתולים - הן תורה מסיני.

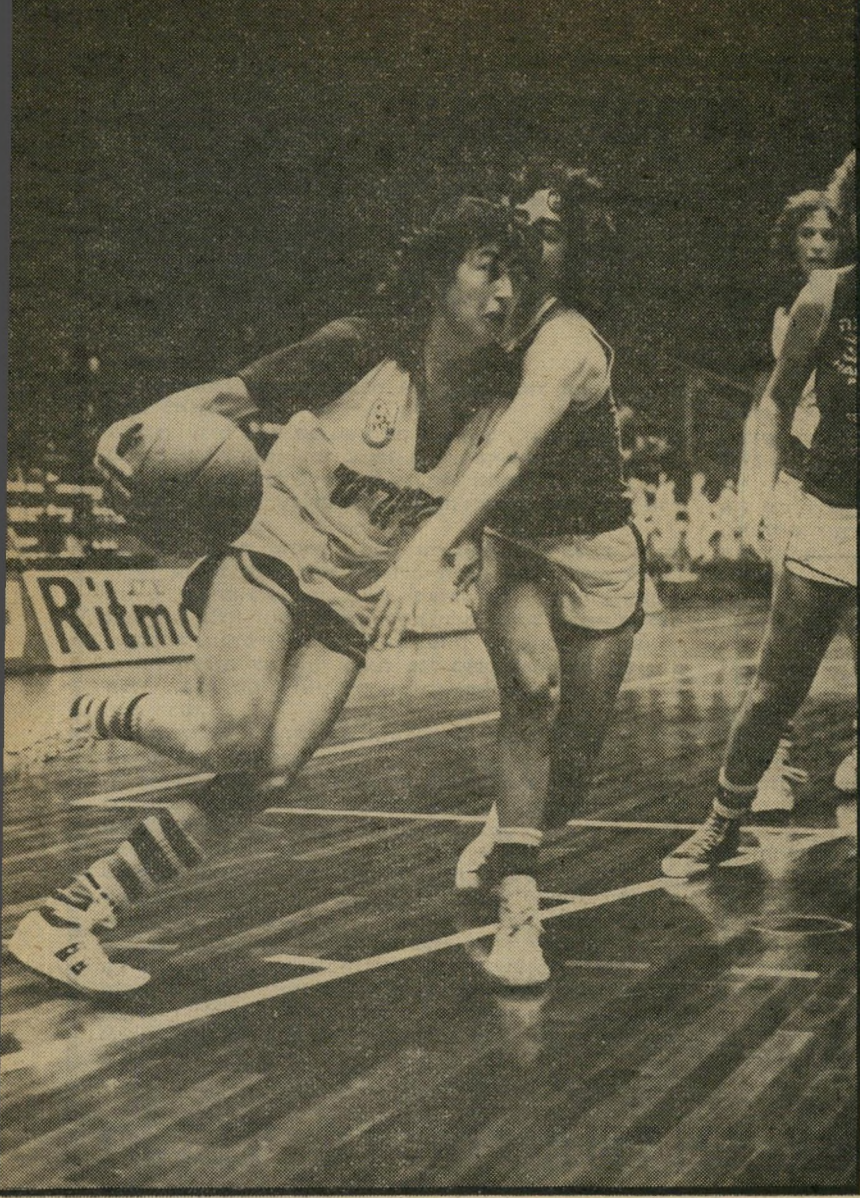
חנה רבינוביץ (עד לפני שנתיים הוכמן), העובדת כמורה לחינוך גופני, טוענת: "אני לא מוצאת את עבודת-הבית כחובה. מה אם אשה לא אוהבת לבשל, היא תעשה זאת בניגוד לרצונה?" היא עצמה עסוקה כל שעות היממה, ואינה מתפנה כמעט לעבודות-הבית.

איתי מונצ'ר (27), לשעבר ז'ינו, שהי קנית הפועל חיפה, ילדה לפני חודש את

שעה. הייתי תשושה מההנקה ומהמישחק, אך לא יכולתי לוותר על הכדורסל."

"עזר כנגד" ממין זכר

גם לשרה וגם לחנה יש ותק של כ-15 שנה בכדורסל. הן אינן מפורסמות כמו מיקי ברקוביץ או עודד מכנס. למרות זאת, שתיהן דוגמות מאלפות של נשים ישראליות מעטות, שהכדורסל הוא בדמך, חלק מ-אישיותן והווי חיייהן. אין הן מוכנות לוותר

הבעל שוזר

שביעות רצון ניכרת על פניה של חנה רבינוביץ, כשבעלה שאול מגלה נכונות להשתתף איתה בהדחת הכלים במיטבח. משמאל, מנסה חנה תרגיל התחמקות, בניסיון לפרוץ אל הסל. שאול שלם עם העובדה

שאשתו נעדרת לעיתים מהבית בערבים. "אין ניגוד אינטרסים", הוא הסביר, "גם אשה זקוקה לחיים משלה ולתחביבים. לפעמים החברים צוחקים לי, שאני בייבי-סיטר בעוד אשתי מחוץ לבית. אצל הגברים בארץ אין מודעות לספורט, בעיקר לא לספורט הנשים."

הכדורסלניות חושבות אחרת. לדעתן, הן מתייחסות הרבה יותר ברצינות ממה שחושבים: "איך אפשר להגיד את זה, כשאנו מותרות על שיש-ישבת בחיק המישפחה לטובת אימון?" שאלה-התרעמה שרה יערי קצוצת השיער בביתה שבקרית-חיים. היא מאשימה את איגוד הכדורסל במצב הנוכחי.

לעומתה, טוענת חברתה איתי מונצ'ר, שהיתה קפטן בקבוצה הפועל חיפה במשך כמה שנים: "יש בנות החושבות שהן עושות טובה ושחייבים לתת להן, ושמגיע להן תמורת מישחקן משהו. אני לא חושבת כמוהן. אני עושה ספורט לשם ההנאה שלי. אני לא קושרת כסף עם המישחק, (המשך בעמוד 58)

לשחק ולהניק

שרה יערי מהפועל חיפה מתגוננת מול זרועותיהן המאיימות של יריבותיה מאליצור, ענת דרייגור וחנה רבינוביץ. משמאל, עם הבעל והבת. שרה חזרה לשחק חודש אחרי הלידה כשעוד הניקה.

יעקב שרת / איש מאדים אמור, שיבולת

כדורסל בהריון

(המשך מעמוד 57)

אבל אני יודעת שכאשר אין מיקצוענות אז אין מחוייבות מצד הבנות. וכל אחת עושה מה שהיא רוצה. לכן זה נראה כמו שזה נראה היום."

לאיתי אין בעיות פרנסה, ואין זה חשוב לה אם תשחק תמורת כסף או בלעדי.

אך לחנה רבינוביץ זה משנה. חנה נשמעת ממורמרת וכועסת. בעיקר על חוסר הגינותם כלפיה, לדעתה, של אנשי אליצור. חנה גדלה באגודת אליצור ש-בבני-ברק, לצידם של אחיה שהיו שחקנים בולטים בקבוצה.

על תלאותיה עם האגודה הדתית סיפרה בתרעומת: "אני מרגישה שאני הרכוש שלהם. הם יכולים לשחק איתי אך שהם רוצים. התירוץ שלהם. שבגיל 11 חתמתי להם על מיסמך ומאז אני רתוקה אליהם. אני לא יודעת לדרוש כסף, והם ניצלו את זה שאני אוהבת כדורסל ולא אסכים לוותר עליו בקלות. כשעמדתי להתחתן, הם הבטיחו לי שיעזרו לי לרכוש דירה. הייתי במצב קשה, והם לא עזרו לי בכלום. היום אני חייבת לעבוד כדי לאזן את התקציב בבית."

לפני שנתיים ביקשתי מהם שיחררו, רציית לשחק בקבוצה אחרת. לשנות אווירה ולתרום לקבוצה חלשה יותר. בארבע השנים האחרונות לא השתפרתי, אין לי אתגר כי הגעתי לשיא. אני משחקת בקבוצה הטובה ביותר בארץ. יכולתי לקבל כסף טוב בקבוצה אחרת ולהסתדר. הם סירבו, ודרשו תמורת סכום כסף עצום. אחר כך איימו עלי שיכניסו אותי להסגר. רצו להרוויח עלי.

למולי התחתנתי ונכנסתי להריון, שי אחרי הם עשו איתי חוזה מוזר, שבו יש סעיף האוסר עלי להכנס להריון במשך שנתיים. אלא אם כן כוח עליון יתערב בדבר. זה מאמץ שאגודה דתית, עם הספות לפרויורבו, תכניס סעיף כזה לי חוזה."

האוהדים:

בני-המישפחה

סיפוריה של חנה רבינוביץ הוא דוגמה אופיינית אחת לאולתליו של איגוד הכדורסל. כל הכדורסלניות בארץ עובדות לפרנסתן, נוסף על מישחקן. חלק ניכר הן קיבוצניות צעירות.

גם הקיבוצים לא מוכנים לוותר, ולו כזית, על עבודתן של הבנות. הן יודעות שלא די לאהוב כדורסל, ובמצבן הנוכחי עליהן גם להילחם במסודות לשינוי פני הדברים.

קשה לתפקד כאשר עובדת וגשואה, ולפעמים גם אמא לתינוק, וגם לשחק כדורסל. בוודאי לא ברמה גבוהה. שתוכל למשוך את תשומת-ליבם של כל-יהייתך שורת והציבור, כיום המצב הוא שהאוהדים היחידים ביצע הם בני-המישפחה. איך אפשר ספורט בלי אוהדים ועם מורל ששונה לאפס? מוחת חנה.

בינתיים חלה התעוררות מסויימת אצל אנשי ההנהלה באגודת הכדורסל. בפעם הראשונה בהיסטוריה אין שומעים תשור בות לקנינות כמו: אין סיכוי לכדורסל-נשים. ממילא הן מתחננות ופורשות. יש שמועות על כוונות לחוק את גבחת הנשים באמריקאיות. שבוערתן אפשר יהיה להצליח יותר בזירה האירופית.

הדבר יביא ללא ספק לחיזוק מורלי בקרב העוסקות בספורט בלתי-פופולרי זה. הכוונות אומנם טובות, אך יכול לעבור עוד זמן רב עד שתתבצענה.

דויד ספקטור, מאמן הקבוצה המנצחת אליצור תל-אביב, יצא השבוע את הארץ לאמריקה. ביוזמתו הפרטית. לבדוק אפי-שריות רכישת שחקניות. הוא סירב להכות עד שהאיגוד יעשה זאת ביום מן הימים.

גם יעל, חנה, שרה ואיתי מוכיחות לאגודת הכדורסל, המורכב על טהרת הגב-רים, שאמהות אינה מפריעה להמשיך לשחק. הן מוותרות על דברים אחרים, לעיתים גם בחייהן-מישפחה. ונוהגות בדיוק כמו עובדים במיקצוענות שמצריכים זמני עיסוק לא שיגרתיים.

אומר על כך שאול, בעלה של חנה: "למה לא לבוא לקראתן? גם אשה, לדעתי, זקוקה לאישיות ולתחביבים משלה. אבל ניגוד אינטרסים. העובדה שהן תפרושה, כמו כל כדורסלן בעולם, אינה סיבה שלא להשקיע." ריינה ורון

זה: "מוקטנת לממדיה האמיתיים, הבעיה איננה, בביורו, העדר מולדת לערבים הפלסטינים. אותה מולדת היא עבר הירדן, או ארץ-ישראל המזרחית. ישנם, עם זאת, 1.2 מיליון ערבים היושבים בשטחים שמונהלים על ידי ישראל מאז 1967 — הענקת ריבונות לשטחים אלה נשללה כליל על ידי ישראל". הלאה, אחרי של-1.21 מיליון אלה הוא מעניק אוטונומיה עד לפתרון הסופי, הוא אומר, הקרנף-אחא הזה: "בנתיים, ישראלים וערבים לומדים לחיות בזיקים ביהודה, שומרון ועזה — הדרך הטובה ביותר, בסופו של דבר, להתפשרות ולשלום."

"לומדים לחיות בזיקים!" אבל אל נטשה מן הנושא בגלישה מתסביך הנחיתות אל תסביך השקר העצמי (מישהו בחוץ מאמין?). כל מי שאינו רוצה שישראל תהיה דרוס-אפריקה ב', כלומר כל מי שאינו רוצה בשליטה בעם זר, בקביעה לאחרים מיהם ומהם ומה זכויותיהם, ואיפה מולדתם האמיתית (ערבים, לכו לפלשתינה המזרחית!), כל מי שאינו מוכן לעשות ולו את התרגיל המחשבתי, לפחות, של גירוש הערבים — שכמובן אינו אלא העברתם ההמונית-ההומנית למולדתם האמיתית הקיימת — לוקה בתסביך נחיתות עמוק וגם מסוכן, שהרי בסופו של דבר טיפוס מתסבך שכזה אינו חסין, נפשית, לשלוט, לרדות, להכות, לגרש, לירות.

ולירות יהיה צריך, והרבה. כי מה אם האמורים ללכת למולדתם לא ירצו לעלות במשאיות? במקרה צפוי שכזה יהיה צורך, "לרסס" אותם; אתם יודעים כמו את מה — כדברי ש, "מרססים", לחיות טרף דורגלות הצמאות דם יהודי", כדברי בגין בטקס נחלים. והדברים מכוונים גם לקרנף הגולני יהודה אריאל, בעל, "פתרון המגיד" לבעיה הדרונית (הדרונית בגולן כבר הרחיקו לכת מאוד במאבקם בישראל, ולדעתה הם נמצאים על הסף מעבר לפעילות חבלנית ושיתוף-פעולה עם סוריה. אם יעברו הדרוים את הסף הזה, הרי עצם קיומם של ארבעת הכפרים ליד הגבול, בנקודה הרגישה ביותר בגולן, יהיה בסכנה.

לקרנף אריאל השרוני אין רגש-נחיתות. כמוהו גם לקרנף-אחא, שר-החוזן הגא, יצחק שמיד

סכנה נראה זאת אינה דמונית, ועל כך יעידו עשרות הכפרים הסוריים הנטושים בגולן; "דבר", (21.5.82). כאנשים שחוכיו משמעת דתית עמוקה, מה יהיה אם החכמים שלהם יורו להם לא לעלות על המשאיות, ופשוט לעמוד באלפיהם במקומם, ולא לזוז? הקרנפים-המגידים, "ירססו" אותם ויפילו בהם שורות שורות עד האחרונה שבהם — ומי שזה ימאס לו, ויטען שזה כבר הרג ולא חרג, ובוודאי מי שלא יהיה נכון לרצוח ולו דרוז אחד הושב על אדמתו מדורידורות — יוגדר אז על-ידי הקרנף-ראב, המתגדר גם בכתר הפסיכיאטר הלאומי, כ, "בעל תסביך נחיתות עמוק, עמוק מאוד!"

או שמא בשלב זה כבר יקיץ הקץ על הגדרות מילוליות, שיוחלפו בגדרות-תיל, אם לא גרוע מזה? בקרנפיאל של הפתרון המגיד? הרפוליי-שרוני-אריאלי לא יהיה מקום בכלל ללוקים ברגש נחיתות עמוק. קרנפיאל צריכה להיות מדינה בריאה. מי שחולים ברגש נחיתות עמוק הם נחותים. נחותים הם אנשים שפלים, נמוכים, אז מה כבר אם יצקרו אותם בראש אחד? מוגזם! אז למה אם לא לזה מתכוון עודד ינון, מחבר "אסטרטגיה לישראל בשנות השמונים" (ה"כיוונים", פב' 1982) המטיף לישראל לפרק כל ארץ ערבית לשתיים-שלוש מדינות, כמו, "לגו", כיומה, שגשוגה ועמידתה של המדינה היהודית יהיו תלוים ביכולתה לאמץ לעצמו דרך חדשה ומתכונת חדשה לחייה הפנימיים והחיצוניים!"

שוליים מטורפים

"מעריב": "מתפוררת שביתת הדרוים בגולן" (23.5.82). "הארץ": "הדרוים בגולן מחריפים שביתתם" (25.5.82). עכשיו אני יודע.

"ידיעות אחרונות": "חוקרים ממליצים לצרף 2,000 קמ"ר משטח יו"ש לישראל". זה הכל!

"הארץ": "שרון דיבר לפני 500 מנהיגי המגנבית על התחוות של קואליציה חדשה במזה"ת, המכוננת כביכול גנד איראן, אך מהווה סכנה חמורה לישראל. בקואליציה זאת נכללות גם עיראק, סעודיה, ירדן ומצרים, ויתכן שהיא אף מקבלת סיוע אמריקאי. קואליציה זאת מסוכנת לישראל ולאויביה, והיא עלולה להחריף ולהעמיק את המעורבות הסובייטית". עוד סוסנו הסובייטי חי!

"דבר": "המטכ"ל בערב ויגייט": "המלחמות טרם הסתיימו" (25.5.82). אחת אל די לו!

"הארץ": "בכשלו נסיונות למנות ראשי ערים בגדה" (25.5.82). מפחדים על הרגליים, אה?

כל העתונים: "איראן עולה על ירושלים; ישראל מסייעת לאיראן; ישראל נלחמת באש"ף; אש"ף מסייע לאיראן; ישראל נלחמת בסוריה; סוריה מסייעת לאיראן; ישראל בשלום עם מצרים; מצרים מסייעת לעיראק; עיראק היא המדינה האנטי-ישראלית ביותר; ישראל מסייעת לאיראן כבר אמרת? אני מרים ידיים.

מחלוקת נפלה בישראל — הרג או חרג? ב"ידיעות אחרונות" כתבה זיוה ריב: "אל תאמר להרוג. אמור להרוג".

קפץ עליה רוגזו של משה ז'ק ב"מעריב", וכתב כעבור ימים מספר מאמר ושמו "חריג, לא הרג", אף הסתמך על אהרון מגר, שנדרש בעתונו "דבר" ל"על הרג אנשים ומלים".

אכן, לעם ישראל יש בעיה קטנה: האם הוא הורג הרג, או רחוק חרג?

בעיה קטנה, אמרתי. מפני שכלות הכל, בכמה בתים, לכמה מוחות, בסך הכל, השאלה הזאת אינה נותנת מנוח? הנה, רק תמול-שלוש, ערב מערבי שבת, נודמתי לבית משכילים, מלא וגדוש אורחים משכילים, מיטב שבמיטב, ושם ההסכמה הכללית כמעט היתה שאין מנוס מהרג. השאלה האחת שעליה לא היה מענה במי בעלי הפתרונות הסופיים הללו היתה מניין ואיך יבואו יהודים למלא את השטחים המסוהרים.

"זו באמת בעיה", הם אומרים, וזוה תם הוויכוח. אבל לא ההרג — או החרג.

ולי דווקא יש תשובה פשוטה לשאלת הרג-חרג. הכל תלוי באמות-מידה נפשיות, לא כמותיות. רצח ילד קטן אחד, שנקמתו עוד לא ברא השטן, הוא בשבילי הרג, ובשביל מישהו — בסך הכל חרג. ויש מי שלא יגיד הרג על פחות מאלף הרוגים ביום. שאכן כך הוא, מלמדת ידיעה שקראתי ב"מעריב" ב-23.5.82, מאת כתבו הירושלמי יוסף צוריאלי, המציץ לפעמים לשטחים הכבושים. תחת הכותרת "גורמים בטחוניים: צריך להימנע מהצבת היילים בתפקידי שיטור בערי יהודה ושומרון", נאמר, בין השאר: "הממשל הצבאי ביהודה ושומרון נערך כך שתפקידי השיטור יהיו בידי אנשי משמר הגבול, שנעודו לפעול דרך קבע באזור. הללו מתורגלים לעבודה זו וערוכים מבחינה נפשית למלא משימות שחייילים שרות סדיר וזרות מילואים מתחבטים בהן".

לא צריך להיות חכם גדול כדי "לקרוא" ידיעה זו ולתפוש

למי מה שקורה בשטחים הכבושים זה הרג, למי חרג. לפני שלושת אלפים שנה, לא הרחק משכם, התעוררה מחלוקת תלונית עזה בין חסדי שיבולת בשין ימנית וחסדי שיבולת בשין שמאלית, והרג רב בוצע בעקבותיה. היום מתווכחים שם מהו המיבטא הנכון: הרג או חרג?

לקרנפים אין תסביכים

בזמן האחרון, כשהטלוויזיה שלנו נשדפת והולכת, נותר בה לפליטה פתח אחד להפגנת כשרון, מקוריות ויצירתיות. מדי ערב בערב מוקרנים בדיווח מזרח-אוויר נופים חדשים מרחבי ארצנו המוקטנת. השבוע, למשל, הוקרנה בעת דיווח על מעלות החום בשפלת החוף תמונת שני קרנפים חמודים בראשית קרב שב"ש ביניהם, ואם כי ספק גדול אם היתה בכך כוונה נסתרת של מאן-דהוה להתיעל לא רק מפני החום, אלא גם מפני הקרנפיטים — המגיפה השקעה המכרסמת באחרונה בגוף האומה יותר ויותר, בלי להבחין במין וגיל, אני לא יכולתי שלא להיזכר באותו רגע קרנפי באריאל שרון, העושה עתה נפלאות בווינגטון, בחול ובשבת.

ואכן יש הרבה מן המשותף בין הקרנף השפלתי ובין אריאל השרוני. לשניהם, למשל, אין ולא יכול להיות רגש נחיתות. נחיתות? מה פתאום?

רגש נחיתות, יש כמובן למי שאין לו רגש נוחות נוכח הפיכת ישראל הבנינית לדרום אפריקה ב' — כפי שהיה בקול יהודי אמריקני צעיר, במפגש עם שרון בניו-יורק, ונתכבד מפי הרב-קרנף הישראלי בקיתון של נחיתות עמוקה מאוד.

על העובדה שהמצב הדרום-אפריקני הישראלי אינו בלתי-קשור, ככל הנראה, עם תופעת האי-עליה לא היה לרב-קרנף השרוני מה לומר. מכל מקום, הוא לא כפר באי-עליה לאותה ארץ, שהסטיסטיקה שלה אומרת כי כבר יש בה מן הירדן ועד הים יותר ערבים מיהודים בקבוצות הגיל 0-7. הוא אפילו לא כפר בתקפות ההשוואה המתבקשת בין שתי הארצות, ישראל ודרום-אפריקה. זה לא. הוא רק הדביק בשואל המיוסר תסביך נחיתות עמוק, כלומר, בלמים אחרות, הוא אישר שישראל הבנינית היא דרוס-אפריקה ב', אלא טען שמצב זה עשוי להציק רק למתוסבכני-נחיתות. כל היתר אינם חשים שום אי-נוחות מהיותם שולטים בעם אחר, מנטילת זכות פסיקה לגבי מהות הגדרתם העצמית של בני העם הנשלט.

הנה, למשל, לקרנף-אחא יצחק שמיר אין שום רגש נחיתות. שר החוץ שלנו, יהודי גא ובן חורין אמיתי (מתסביכים, בכל אופן), פירסם באחרונה מאמר ושמו "תפקיד ישראל במזרח-תיכון משנתה" בכתב-העת האמריקני רב-היוקרה "פורין אפרס" (אפריל 1982). אז מה דעתכם על פסוק נחמד שכזה, המתנוסס שחור על גבי לבן באותיות של קידוש לבנה, הנהוגות בכתב-עת

מישפט

חסיונות בגלל מאסר?

ביקש לקבל את תצהירו בלי חקירה, מכיוון שנמצא ממונו לבוא עקב מאסרו.

עם לפני נוסעין אמריקאי ואומת לפני הקונסול הישראלי. אך גם בתצהיר זה נמצאו פגמים וגם הוא בוטל. בינתיים הגיש פרושינובסקי קי בקשה מיוחדת, שבית-הדין קיבל את תצהירו בלי חקירה נגד ד"ר, מכיוון שמסמכות שאינן תלויות בו נמצאו ממנו לבוא לבית-הדין. המישפט הישראלי ולהחקיר לפי ניו.

מדינת-ישראל הגישה אמנם בקי שת הסגרה לארצות-הברית, להחזיר את פרושינובסקי לישראל כדי שיוכלו לדון גם כאן על עסקת מירמה עם חברות שילסון, אך ה"בקשה תתברר רק אחרי שיסיים לרצות את עונשו בבית-הסוהר שם.

קשה להשיג עוזרת!

למרות שהשתמשה בטענותיה לזא הגבנה, ובמפתחותיה השתמשו בנראה הפורץ, ממשיתה העוזרת בעבודתה.

ארשת התמיתה היתיעוב על פניו של השופט חיים דוברין הל" כה וגברה, ככל שנמשכה עדותה של לילי פרץ. בחקירה נגדית של עורך-הדין דן מור, סיפרה לילי שהיא עוזרת-בית אצל מישפחה שרף-אטלס בקיראון. היא לא הסתירה כי נהגה לשוחח שיחות טלפון ארוכות משלוחת המיטבח, בעוד שאת חברותיה היתה מציבה ליד שלוחת הטלפון אשר בחדר-העבודה של מעסיקה, כדי שיאזינו לשיחותיה.

היא גם סיפרה כי נהגה להכניס לדירה את מי שהיה או חברי, אברהם כץ, והירשתה לו לשוטט שם בחופשיות ולעשות כרצונו. היא הוסיפה וסיפרה כי כאשר היתה נשארת לשמור על בתם הקטנה של בעלי-הבית, נהגה להרשות לגישה, דויד אחריה, לשחק עם הילדה, לרדוף אחריה בכל החדרים ולהיכנס גם לחדר-העבודה של בעלי-הבית.

המפתחות האכזריים. היתה חשיבות רבה לעדותה זו, מכיוון שהיא העידה במישפט של אסור, הנאשם בכך שבהודש דצמבר באש"ר נה שעברה השיג מפתחות מתאי מים לדירת אטלס-שף, פרץ לתוך כה וגנב ממגירה בחדר-העבודה

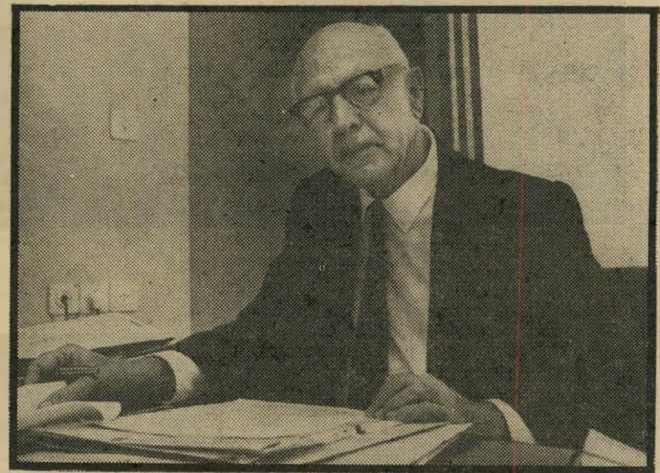

אסיר פרושינובסקי בלי חקירה

אשתו הזמנה למישפט עבורו, והוא חוייב בדיון. בינתיים נמלטה מהארץ גם אשתו של פרושינובסקי ועשרת ילדיהם, וגם נגדה מתנהל דיון להכניס ריזה כושטת רגל על סכום של 100 אלף דולר.

שלוש שנים אחרי שניתן פסק-הדין נגד פרושינובסקי, הגישו עורכי-דינו בקשה לבית-הדין המישפט לבטלו, מכיוון שלדבריהם מן הצדק הוא לתת לו לטעון את טענותיו, דבר שלא ניתן לו בעת ה"מישפט. לבקשת הביטול צורף תצהיר כדורש על-פי החוק. התצהיר נערך לפני עורך-דינו הישראלי, מאיר שכטר.

תצהירים מבוטלים. עורך-הדין הבלונדי, ציפורה בליצר, המייצגת את חברות שירסון טענה כי תצהיר שניתן לפני עור

שופט דבורין רחמים!

רד"רן ישראלי בחוף-לארץ אינו תקף מבחינה מישפטית. ומכיוון שפרושינובסקי נמצא בכלא בארצות-הברית כבר כשנה, בגלל מירמת מות בנקים שם, ועליו לשבת עוד כשנתיים, ברור שהתצהיר ניתן לעורך-הדין בארצות-הברית. בית-הדין קיבל את טענתה של עורכת-הדין והתצהיר בוטל. אז הוגש תצהיר חדש, שנמסר הפ"י

מיכתב של יורם לודסברגר:

מוטב כלא בהולנד מאשר רצח בישראל

המישפטיים לשנתיים, למשל, ויוסגר רק אחרי-כך, יוכל התובע לנפנף בזה ולטעון כי אדם חף מפשע היה קופץ על ההזדמנות להוכיח את חפותו. ומה הוא יוכל לטעון אז? לכל היותר יוכל לומר כי אינו מאמין בצדק הישראלי. וזה בוודאי לא יוסיף למצבו העגום.

מצבו הנוכחי הוא מאוד טראגי. הוא ברח ממאסר של 15 שנה ועכשיו מחכים לו עוד שני מישפטי רצח עם עדי-מדינה. למרות מצבי ה"מופת, אינו יכול אלא לרחם עליו.

החיים המתוקים. אינו שומע יותר מילה על הרצח הכפול החדש. האם את חושבת שיוכלו לתפור תיק לשמיעה אנגלי למרות שהיה עצור בזמן הרצח? עוד אין לזה תקדים בארץ. אפילו נניח שעדי-המדינה יטען שקיבל את ההוראה מי אנגלי, האם זה מספיק כדי לשלוח אדם למאסר עולם? האם באמת הוקם צוות-חקירה מיוחד לשה שלמה כדי להכניס אותו, את אנגלי? (כך קראתי בהוטלס הזה). באמת מעניין איך ייגמר הסיפור הזה.

נוסף לכל יש לי סיבה מאוד אישית להתעניין במיקרה זה. יש צירוף מיקרים מוזר. במיקרה, כאשר נעצרתיו בזמן בלונדון, התגוררו שמעיה אנגלי, ושץ (גד פלוס) והרצל אביטן יחד עם נשותיהם בדירתו בלונדון. עכשיו כל אחד מהם עצור במקום אחר על רצח אחר (לא עלינו!). גד פלוס עצור בגרמניה באשמת רצח. לקחתי אותם אז במכונית הרוולט רויס שלי והראיתי להם את החיים המתוקים של לונדון. ממש זיכרונות נעימים עולים לנגד עיני.

קראתי גם את מה שעשו ליוסף עמיאל (ג'ו), מה שעבר עליו בארגנטינה, ובסופו של דבר גם לא החשיבו לו את חמש השנים שישב שם וחיכה להסגרה. ממש דפקו לו את החיים.

וזאת הסיבה היחידה שמעולם לא התחתנתי. חשבתי שלא צריך לאמלל גם אשה וילדים במיקר רים כאלה. הצרה עם כולם היא שאף אחד לא חושב על נפילה לפני שזה קורה. כל אחד חושב לי זה לא יקרה! וזו היא משאיר אשה וילדים הסובלים עקב ישיבתו בכלא. אחרי-כך באות ה"רכילות והגירושין.

יורם דנרסברגר

יורם לודסברגר, היושב כעת בכלא בהולנד, שפוט לשמונה שנות מאסר, מספר במיכתב לאי-לנה אלון על הרציחות האחרונות במדינה, על מעצרו של הרצל אביטן ועל עלילות שמעיה אנגלי.

הרבה מאוד חברים טובים שלי נרצחו. מאז עזבתי את הארץ לפני שמונה שנים. האחרון היה עמוס מסיקה. בשבוע שעבר קיבלתי גלויה מחבר בארץ, ובין היתר הוא כותב לי: "תגיד תודה שאתה במיבצר אצל ההולנדים. כל החברים שלך נרצחו, ומי שנשאר מתכה למאסר עולם (שלא נדע מצרות)".

הרצל אביטן, למשל, הנמצא בכלא בפאריס. האמת היא שאין לו כל ברירה. בסופו של דבר הוא יוסגר לישראל. אם הוא ימשיך את ההליכים

דנרסברגר בארץ (שותה בירה הולנדית) מיבצר בהולנד

עזרת-הבית השחרורת היא אחרת של זיווה, אשתו של אסור. היתה נקודה חשובה נוספת ב"עדותה של לילי. מאחר שלטענת המישטרה נפרצה הדלת במפתח מותאם, ניסה התובע, לדיסלב לדובסקי, להוכיח כי אסור נטל את מפתחות הדירה מגיסתו, שיכפל אותם והשתמש בהם. לילי הודתה כי איבדה את מפתחותיה זמן-מה לפני הפריצה, אך הם נמצאו על-ידי אחיה מתחת מיטתה, יומיים לפני הפריצה. באחת מעדויותיה במישטרה טענה לילי כי חיפשה קודם לכן מתחת למיטה ולא מצאה שם את המפתחות. אי לכך גירסת התביעה היא כי אסור נטל את המפתחות אשר נשכחו כנראה על-ידי לילי בבית אחותה, שיכפל אותם, והחזירם לדירת הוריה.

עדותות סותרות. על דוכן העדים עשתה לילי רושם גרוע. היא השהתה את תשובותיה, וסתרה את העדויות שמסרה בעבר במישטרה. שם סיפרה, למשל, כי בדרך-כלל לא הרשתה לאסור להיכנס לדירה, וכאשר בכל זאת נכנס לעתים רחוקות, הותר לו לשתות רק בסלון. לפי עדות זו היתה סביבת-אצבעו של אסור מרשיעה אותו. אך בעדותה בבית-הדין שיפט חזרה בה לילי, ואמרה כי עדותה במישטרה ניתנה בנוכחות בעלת-הבית שלה, גברת אטוס, והיא התרבישה אחשה לספר את האמת, ולכן הסתירה אותה.

התובע הצביע על כל הסתירות בעדויות של לילי, וביקש מהש"ר פט לעצור אותה בחשד כי עברה אחת מהעבירות הבאות: "עדות שקר, או עדויות סותרות. הוא הציג לבית-הדין המישפט את חומרת מעשיה של לילי ואמר: "היא עשה אחד משני המעשים החמורים; או שהעלילה במישטרה וסיבכה את גיסה על לא עוול בכפף, הוא יושב כבר חמישה חודשים במעצר, או שהיא משקרת עכשיו כדי להוציא או מהתיק, ולכן היא עוברת את העבירה של עדויות סותרות או אפילו עדות-שקר".

רחמנות יהודית. השופט דבורין העיף מבט חמור לעבר הצעירה השחרורת, שנשענה על דוכן העדים במבט מצועף ואטום. עיניה הביעו חוסר-הבנה למתרחש סביבה. "איני מבין את בעלת-הבית שלך. אחרי שהשתמשת בטלפון שלה בלי רשות ובלי לשלם, אחרי שהכנסת לשם את כל חבריך ו"חברותיך ונתת להם לשוטט בחופשיות בדירה, היא ממשיתה לה"סיק אותך?" תמה השופט. אך ה"רחמנות היהודית לא החירה לו לעצור את הצעירה שהסתבכה, והוא קבע בהחלטתו כי למרות שלכאורה שיקרה לילי בזדון וב"יודעין בעדותה בבית-הדין, והוא היה צריך להיענות לבקשת התובע, החליט שלא לצוות על מעצרה.

רה, להעמיד את לילי לדין פלילי.

מישטרה

התמליל המפיל

המילים המפילות בתמליל גא נמצאו בחקירת המקורית.

המישטרה ביקשה את מעצרו של יהודה לוי (20) חשד של פריצת כספות במישרד-ניסיונות בתל-אביב. בניין זה נעצרו חשודים רבים, אך כתב-אישום הוגש רק נגד לוי, והתבקש גם מעצרו עד תום הליכים.

את המעצר ביקשה התביעה על סמך מישפט אחד בתמליל-ההקלטה של שיחה שנערכה בין הניאשם ובין אדם בשם עופר ליברמן, שנשלח במיוחד לתאו כדי ל"הוציא מפיו הודאה. בתמליל אומר לוי לחברו: "ואללה, עופר, אכלנו אותה!"

בכך ראתה התביעה הודאה בי-אשמה. אך הסניגור מנחם רובינשטיין הוא סניגור מנוסה. הוא ביקש לשמוע בעצמו את ההקלטה המ"קורית, ולהפתעתו התברר לו כי מישפט-מפתח זה אינו נמצא שם כלל. הוא ביקש מיד תמליל חדש, מתוקן, ובית-המשפט שיחרר את לקוחו ממעצר על סמך התמליל החדש.

פרק שני בסידרה: האם ישראל שונה מארצות אחרות במיספר מיקרי האונס ובטיפול בהם?

האם יש אונס קלאסי?

המתלוננת אמרה כי סיפורה ייש יאמינו לה שזהו אונס? העידה חוקרת המישרטה בבית-המשפט והוסיפה: "אבל לי יש יותר נסיון, אני מכירה יותר מיקרי אונס, ומתוך הניסיון שלי אוכל לומר כי זהו אונס קלאסי."

האם יש אונס קלאסי? האם קיימים קווי דמיון בין מיקרה ומיקרה? בדקתי

נאנסת-נרצחת וינר נגמר רע

עלון הסברה לנשים, אל תסמוך על זרים - עצות לנוסות בנות-עשרה

ב-1979 נרצחה החיילת ורד וינר במבור אות קיבוץ מיסמרה-הנגב. היא היתה בדרכה מהאוטובוס בליל-עלטה, נאנסה ונרצחה. אך מיקרים כאלה אינם חדשים במדינת ישראל. כבר ב-1949, עם קום המדינה, קרה אחד ממיקרי האונס והרצח המפורסם סמים ביותר. זוג צעיר שבילה בגן-מאיר בחצות-ליל, הותקף על-ידי גבר מצוייד במוט עץ. הוא היכה בראשו של הבחור והלם בראשה של הנערה. אחרי מאבק ממושך הצליח לאונס את הצעירה שהיתה חבולה קשה. הצעיר מת למחרת מפצעיו. סיפור המעשה היה מיוחד במינו, מי כיוון שהאדם שהורשע ברצח ובאונס, דויד יעקובוביץ, חזר למקום עשר דקות אחרי המיקרה, והביא חלוק לנערה הפצועה כדי שתוכל להתלבש וללכת הביתה. כאשר ציוותה עליו להזעיק עזרה, טילפן למישרטה. יעקובוביץ הורשע בדין, ונידון למות, אך טען במשך כל שנות מאסרו כי הוא חף-מפשע, וכי עבר במקום בו מיקרה ורק רצה לעזור לנערה הפצועה. כאשר התחלתי לתחקר אנשים המטפלים באונס מכל זוויותיו, אמרה לי פרקת ליטה צעירה, כי לדעתה המשותף לכל מיקרה האונס הוא התמימות וקלות-הדעת של הנערות המותקפות. נערה הנכנסת למכוניתו של אדם בלתי-מוכר לה ועולה לחדרו של גבר זר, מעודדת אונס, ציינה הפרקליטה. כאשר שאלתי על כך את הנשים העוסקות בסיוע לקורבנות אונס מטעם התנועה הפמיניסטית בישראל, הן לא הסכימו לכך.

אחרי שבוצע בה כנראה מעשה איר נס. גופתה נמצאה בחולות קיסריה. עמוס ברנס הורשע בעבירה זו. אך גופות נוספות של נערות נמצאו בחולות קיסריה במועדים שונים. ברבות מהן נמצאו סימני אלימות מינית. חלק גדול מפרשות אלה לא פוענח עד היום.

את זיכרונותי ככתבת מישפטית במשך ארבע שנים בבית-המשפט. מיספרם הרב של מיקרי האונס המתבררים מדי שבוע, הפתיע אותי ככתבת חדשה.

המסטאטיסטיקה של מישרתתישראל הסתבר לי כי ב-1981 עלה מיספר מיקרי האונס במדינה ב-45%! בתל-אביב בלבד עלה השיעור ב-40%. לדברי הפרופסור מנחם אמיר, מומחה בינלאומי לאונס, יש מדי שנה כ-4000 מיקרי אונס בישראל, אך מתלוננות רק בין עשרה לעשרים אחוז מהקורבנות.

האשה תמיד אשמה?

מיספרם של מיקרי האונס הביא אותי פעם להציע לעורך, בבדיחות הדעת, להקדיש מדור מיוחד לאונס, שיקרא "אונס השבוע". אולם אונס אינו עניין לבדיחות. למרות שגברים רבים עדיין מגיבים בקריצה ממוזרת ובהיזיון מסויים לשמע דיבורים על אונס, הרי שזוהי עבירה הגוררת תוצאות המורות ביותר, לא אחת נגרם מותה של הנאנסת תוך כדי ביצוע האונס מחמת התנגדותה, או מחמת אלימות יתירה של האנס. לעיתים נרצח אדם הנמצא במקום ומנסה לעזור לקורבן. בכל יתר המיקרים נגרמות לנאנסת חבלות גופניות ופגיעות נפשיות קשות.

בשנת 1974 נרצחה החיילת רחל הלר,

גופתה של ורד וינר במקום הרצח האנס נתפס

הגישה הנקוטה בחברה היא, כי האשה תמיד אשמה, כי היא שרצתה והביאה על עצמה את האונס. דעה זו היא הגורמת לקורבנות רגשות-אשמה חסרי בסיס, הסכירו המרכזות. לדעתן רוב האנשים בוחרים את הזמן והמקום שבו יבצע את האונס, והקורבן היא פשוט האשה הראשונה הנקלעת למקום בזמן המתאים. אשה כזו אינה אשמה במה שקרה, אך

סוציולוג אמיר תוך-שכונתי, תוך-גילי

גם במיקרים כאלה נכנסת לפעמים הקורבן לחרדה ולדיכאון ומאשימה את עצמה בכך שעשתה קיצור-דרך בסימטה אפילה, או בכך שהלכה לבדה ברחוב חשוך. כדוגמה הביאו מיקרה של בחורה צעירה, סטודנטית באוניברסיטת תל-אביב, אשר בליל הורף אחד קיצרה את דרכה למעונות ועברה בשביל חשוך. גבר שארב לה אנס אותה. הבחורה לא סיפרה על כך לאיש. היא סבלה בשקט ואחרי שבועיים התיאבדה. במכתב שהשאירה אחריה סיפרה על המיקרה בפעם הראשונה.

נשים שהותקפו יותר מפעם אחת במשך חייהן, ויש נשים כאלה, מרגישות רע במיוחד. הן חוששות שמא יש משהו בהן פגום או בהתנהגותן המגרה גברים לתקוף. הן מתביישות בכך ומרגישות פחד וחרדה. נערה כזו, כבת 16, אשר בילדותה הותקפה על-ידי סוטה-ימין, יצאה לביילוי עם גבר נשוי ומבוגר שהכירה במקום עבודתה. הם עלו לדירה שהיתה ברשותו

כל גבר הוא אנס פוטנציאלי, כל אשה היא קורבן פוטנציאלי -

הגיל, היופי, המעמד החברתי והסביבה אינם משנים דבר

ביניהן קטינה שבה ביצע האנס מעשה סדום, היתה שוטרת שעברה במקום ללא מדים, והיתה גם פסיכולוגית. אשר בנועם דיבורה הצליחה לשכנע אותו להניח לה ללכת. מכיוון שאין זה יפה לנצל את חולשתה של אשה, וכך ניצלה מאונס.

ישנם גברים האונסים נערה מזדמגת, בנסיבות מיוחדות, ואשר אולי לעולם לא היו מעלים בדעתם לתכנן אונס מראש. כזה בודאי היה מיקרהו של מפקד חייל-הים לשעבר, אלוף מיכאל ("יומי") ברקאי. הוא נאסם לפני בית-דין צבאי על נסיון לאונס חיילת. המפקד, גבר בשנות הארבעים לחייו, נאה וסמכותי, וזכה מהאשמה. אך שופטיו קבעו כי הם מאמינים לעדו. תה של המתלוננת, ורק משום שלא מצאו סינוע לעדותה, כנדרש בעבירות מין, היו חיובים לזכותו. אחרי הזיכוי התפטר מ"תפקידו בצה"ל".

יוצא-דופן באוכלוסיית האנסים היה גם צעיר יפה-תואר ועשיר מאוד, ורו קובו. הוא נסע במכונית-היוקרה שלו כאשר בעצה אותו טרמפיסטית יפה. הם החלו בשיחה, והגבר, שאשתו היתה באותו זמן בחוץ-לארץ, הזמין את הטרמפיסטית-ה"סטודנטית" לארוחת-ערב. הם נפגשו בערב ויצאו למיסערת יוקרה. אחרי שבילו יחדיו שעות בשיחה רומזים מיניים, נסעו לכיוון הרצליה לשתות קפה, אך סיימו את הערב בשדה פתוח ליד רשפון, שם בתואנה כי הוא רוצה להראות לה מיגרש שקנה כדי לבנות וילה, הוציא קובו את הנערה מהמושב הקדמי, דחף אותה למושב האחורי ושם אנס אותה באיומים.

גם אנשי בוחמה כמו הזמר זוהר ארגוב והשחקן שמואל אומני נידונו והורשעו בעבירות אונס.

"האנס הוא בדרך כלל הבריון השכור נתי", מספר אמיר, "הוא לוקח הכל בחינם, פורץ לבתים כדי לגנוב רכוש, שוטט כסף מבעלי חנויות תמורת, שמירה, והוא גם הנוטל את המין שלו בחינם, באונס". בניגוד לדעה המקובלת, הרי שחלקם של חולי-הנפש בין האנסים הוא קטן יחסית. לדברי אמיר, המטרופים הם רק בין שמונה לעשרה אחוזים מתוך האנסים.

התנגדות מדרבנות לאלימות

ה זי-הנפש הם לרוב בעלי עדיפויות באשר לטיפוס האשה המתקפת. ב"דרכי-כלל הם גברים הכועסים על נשים. הם מרגישים דחויים עליידי אשה מסוימת בחייהם, אם או אהובה, ונוקמים בכל הנשים על חטאה של האחת. גברים אלה, כאשר הם נתקלים בהתנגדות, מוצאים אישור לכך כי הם דחויים עליידי נשים. (המשך בעמוד 62)

למתקני-הנבל שברחוב ראשי בתל-אביב ואנס אותה ליד כמה מהם. הוא המשיך וגרר אותה עד לדירתה, ובחדרה, הסמוך להדרם של הוריה שישנו, המשיך לאונס אותה. רק תושיה ואומקילב הצילו לבסוף את הנערה, אשר ברהה מהדירה והועיקה את המיטרה.

אנס אחר, שלמה לביעמי, שנודע בתל-אביב בכינויו, האנס המנומס, היה מבצע את מעשיו במקומות קבועים שבחר לשם כך. הוא היה מכין מראש יצוע של ענפים וקרטונים במקום הבוי ליד תחנת-הרכבת

לילות במקומות חשוכים או מבודדים, כמי מלצריות העובדות בלילה ואחיות בבתי-חולים החונרות ממישמת-לילה. נמצאות בסכנת אונס, מכיוון שרוב האנסים בורחים את הזמן והמקום, ולא את הקורבן.

שיטות מגוונות

וקורבנות שונים

ישותיהם של האנסים הן שונות. החל מהאנס המתנפל על האשה

ושם שתו אלוהול והנערה נרדמה. היא התעוררה בבעתה כאשר הרגישה כי הגבר גוחן עליה ומלטפה. היא נתקפה בפאניקה, מוזכרונות העבר ששטפו אותה, תפסה אקדח שהיה במקום וירתה יריה אחת בגבר. הוא נפל מתבוסס בדמו.

אונס - תוקפנות

נגד החברה

דעת מארגנות המרכז לסיוע ל"קורבנות אונס, כל אשה יכולה ליפול לתקיפה מינית, ללא הבדל גיל או צורה. לדעתו האונס אינו עבירה מינית גרידא, אלא סוג של תוקפנות חברתית כמו פריצה או גניבה. עבירה המופנית נגד החברה כולה, וקורבנותיה נבחרים באקראי.

הצעירה מבין קורבנות תקיפה מינית במדינה היתה ילדה בת 4 בשם רחל לוי, שנרצחה ב"1953 ברמת-גן, אחרי שנאנסה באכזריות. האדם שהורשע ברצח זה היה חולה-נפש בשם ויקטור מיוזאן, רק כאשר אושפו עליידי בני מיטפתו ומצפונו הציג לו, גילה כי הוא האיש שביצע את הרצח הנתעב.

האשה הקשייה ביותר שנאנסה היתה ישישה כבת 70 בחיפה. הגבר שביצע את המעשה עשה עבודות צביעה בדירתה, והוא חזר למקום אחרי זמקמה ואנס את האשה. מיקרה מוזר אחר של אונס בתולה בת 46, אירע בפתח-תיקוה לפני כשנתיים. האשה, עולה חדשה מברית-המו"עצות, חיפשה חתן. היא מצאה את הגבר המיועד דרך שדכנית, ויצאה איתו פעמיים לבילוי. כאשר באה לדירתו ערב אחד, אנס אותה האיש, נגר בן 58, והיא הועי-קה את המיטרה.

לכאורה אין כל דמיון בין קורבנות האונס. הן נמצאות בקשת גילים רחבה, ונבדלות זו מזו בצורתן החיצונית. לפרור ספור אמיריש תיאוריה מסוימת, שנבי דקה במחקרים שדרך רחבה העולם. לדברי ריו, האונס הוא בדרך-כלל תוך-גילי, תוך-חברתי ותורשכונתי. במיקרים כאלה, כאשר יש יש היכרות, אפילו קלושה בין המש-תפתים, חשוב מאוד המוניטין של הנע-רה. לדברי הפרופסור, לרוב נופלות קור-בן לאונס נערות ששמן הולך לפניהן כי "פרפריות שנותנות", בין אם שם זה יצא להן בצדק או שלא בצדק. במחקר שנערך במצריים נתגלה כי נשים החול-כות שלובות זרוע עם גבר ברחובות העיר, מרבית ליפול קורבן לתקיפה מינית. וזאת מכיוון שהאשה החוקית במצריים הולכת צעד אחד אחרי הגבר או לצידיה, אך אינה אוחות בידו בפומבי. אשה ימשי-לבת זרועה בזרועו של גבר נראית להמון כפרוזה ומופקרת. לדעתו של אמיר גם נשים העובדות במיקצועות המחייבים אותן להימצא בי-

THIS FILM IS ABOUT RARE

Bonnie Kreps
(C-1979)
Colour 29 min.

These facts and many more are discussed in the film. The basic message is that rape is not a crime of sex but one of assault, using sexual humiliation as a method. The film is suitable without being militant. It presents a very painful face of our lives in a compassionate manner.

THIS FILM IS ABOUT RAPE is an analysis of rape. It is intended to reach people at an emotional level so that they may wish to change some of their possibly wrong ideas about rape - a subject permeated by

THE FILM IS ABOUT TERAPE SOB, sponsored by the British Columbia Rape Crisis Centre and the British Columbia Police Commission.

The "Rape Prevention Resource Manual" accompanies the film.

Rent \$20.00 Sale \$95.00

מודעה על סרטי-הרבה להתנגנות מפני אונס

1979 פריור בסכנה

בצפון תל-אביב או ליד גשר-ההלכה ושם היה אורב לקורבן המתאים. במשך השנה שבה עסק במעשיו הצליח לתקוף עשרות נשים, אבל רק חלק קטן מהן התלוננו. לא היה כל דמיון בין הקורבנות. היתה

המודמנת בדרכו ללא כל הכנה מוקדמת. כך פעל ששת רונן, גבר כבן 40, בעל עבר פסיכוטי, שבלי-חורף תל-אביבי התנפל על נערה בת 20 שחזרה לביתה לבדה. הוא משך אותה בכוח ובאיומים

(המשך מעמוד 61)

והופכים אלימים ומסוכנים. התנגדות רק מדרבנת אותם לאלימות.

אחוז מיקרי האונס בין אנשים זרים לחלוטין עולה בימינו, בגלל פתיחות העיר לם והקלות היחסית של תיקשורת ותע"ב בורה. טרמפיסטיות נופלות קורבן לאנשים, בגלל אותה תיאוריה של "פרפריות", ככל שהן נראות זרוקות יותר, חושב לעצמו הנהג, "הן בטח גותנות לכל אחד, למה שלא תיתנה לי?" וכך הוא מנסה. אם הן אינן מסכימות מתפתח לפעמים קרב אלים, והגבר מפעיל כוח.

גם אונס תיירות הוא מסוג דומה. בגלל לבושן והתנהגותן החופשית הן מעוררות רושם אצל גברים הבאים מרקע שמרני כי הן מופקרות. ולכן, כאשר שימש גבר כר כי שוודית אחת, כבר נתנה לחברו את מול בלילה בשירותים של באר מסויים, הוא מרגיש מופלה לרעה כאשר אותה

אונס הוא

סוג של

תוקפנות

חברתית,

כמו פריצה

או גניבה.

זאת עבירה

המופנית

נגד החברה

נערה עצמה מסרבת להיעתר לחיזוריו. אונס תיירות הפך לתחביב ליהודי בעיר הנופש נתניה. אחד המיקרים המפורסמים ביותר היה אונס של שתי נערות שוודיות בידי בעל מיני-מרקט וכמה מלטשי יה"לומים. הם הציגו את עצמם לפני הנערות כיהלומנים, והציעו להן להבריח יהלומים באיבר מינן. כדי למדוד את המידה, ביקשו מהן להתפשט ודחפו פיסת נייר מקופלת לאיבר המין. האונס הקבוצתי בא בעקבות לבדיקה גינקולוגית זו.

נערות בעלות

שם רע

ב מחקר שעשה פרופסור אמיר באר ברסיטת ברקלי בארצות הברית, התברר לו כי גברים רבים נהגו לבוא במיוחד ממקומות מרוחקים, כדי לאנוס היספיות שהתגוררו בקומונות בסביבת ברקלי. גבי רים שלא היו אולי מנסים לגעת בנערה רגילה, חשבו כי ההיפיות שייכות לכל בגלל לבושן ואורה חייהן. הם לקחו את הנערות כטרמפיסטיות במכוניותיהם ואנסו אותן.

גם קורבנות האונס הקבוצתי הן לרוב הנערות בעלות השם הרע בשכונה. בי אוסטרליה, שבה יש מסורת גברית אל-מה, האונס הקבוצתי מהווה 40 אחוז מכלל מיקרי האונס. בישראל רק 26 אחוז ממיקרי האונס הם אונס קבוצתי. מקום הנודע לשימצה בישראל בגלל ריבוי עב"י רות אלה היה ראש-העין, שם קרו כמה וכמה מיקרים שבהם היו מעורבים גברים בני אותה מישפחה וחבריהם. המיוחד במיקרים אלה היה שיתוף-פעולה מצד קטינה שכונתה, "השועלה", אשר היתה מפתה ומביאה את הנערות, טרף לגברים.

על המשותף והנבדל במתלוננות, בנא-שמים ובסוגי האונס השונים — בכתבות הבאות. **אילנה אלון**

מיני מאלטע זאכען של ילדות

ט וב שחזר המיני לאופנה. ומי שיש לה רגליים יפות וחטובות, סוף-סוף תוכל להראותן. מי שיש לה חזר בכיס תוכל לחסוך, בימי אינפלציה ומחירים-מר-קיעי-שחקים — כל סנטימטר נוסף של בד הוא כסף.

העיקר — אפשר יהיה לחדש את הר מלתחה בחצאיות מיני תוצרת-בית. חוק בסיסי הוא, מיני אפשר לעשות מכל דבר. כשהאופנה היתה מידי ומק-סי, קשה היה להשתמש בבגדים ישנים

טאפטה וכותנה

משמלות של ילדות לובשת חן סיווג, שכבר אינה ילדה, וראה זה פלא: קו המתניים מתאים, למרות ההבדל הרב בשנים. המיני כובש את הארץ בסערה, ואפשר להכינו במחיר בדיחה.

בשימוש חוזר. בסוף שנות ה-60 המיני היה קצר וצר, או בדוגמות טרפו. היום הדבר שונה.

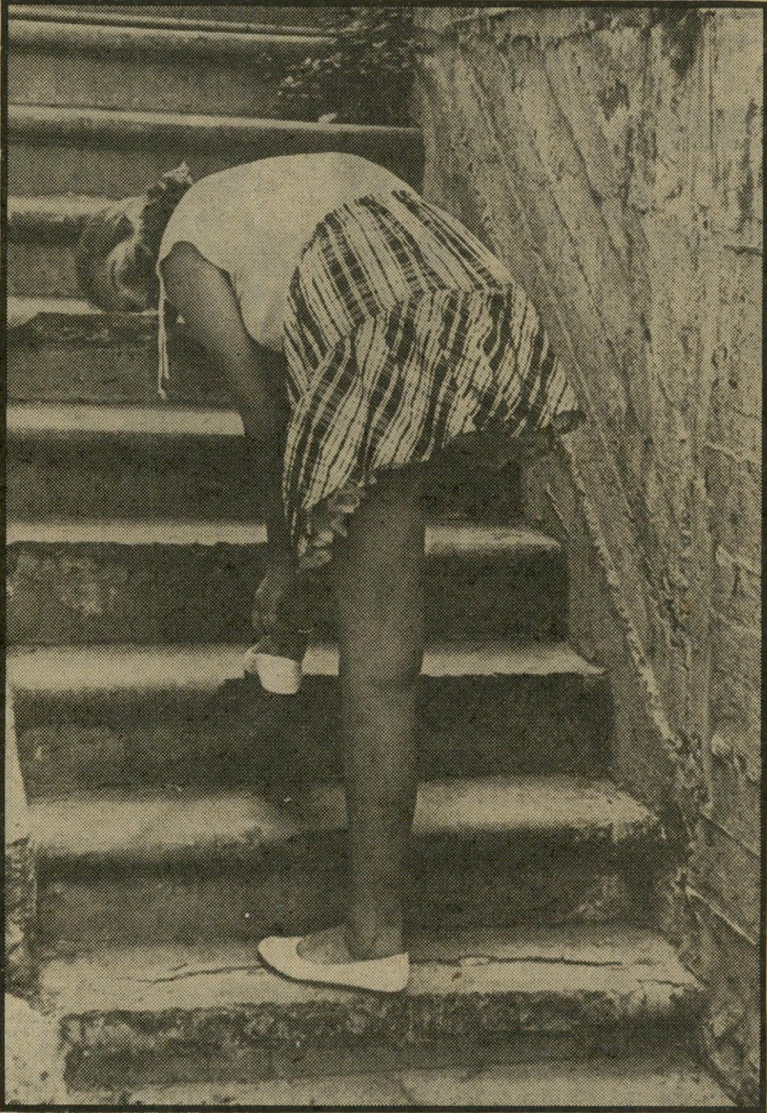
ילדות

אמריקאיות

ל מי מאיתנו לא הודבק פעם תואר-הלעג אספנית? מסתבר שלתכונה זו יש גם תוצאות שימושיות. הן הבאות לידי ביטוי בניצול שמלות ישנות של ילדות.

הרעיון שמור לטובה קידר, שהסכימה לחלק אותו עימנו. כל שעלינו לעשות הוא פשוט ביותר.

יש לחפש בכיודעם שמלה ישנה של בתנו או אחותנו. אם אין, אפשר לרוץ למטה לשמע קריאתו של האלטר-זאכן, או לכתת רגליים בשווקים, לחטט ולמצוא שמלת-ילדה, שבוודאי עולה פרוטות. פורמים את התפר במותניים ומשאירים את הכיווץ הקיים. אם אין כיווץ מוסיפים גומי באיזור המתניים — והחצאית מוכנה. להפתעתכן תגלנה שבפרופורציה לגופן יש לילדות מותן רחבה יחסית, ובי רוב המיקרים גודל המותן של שימלת-ילדה מתאים גם למבוגרת. אם תפולנה לידיכן שמלות אמריקאיות של ילדות משנות ה-50 תגלנה שהיתה להן תחתית, והן היו עשויות מבדים יפה-פיים של טפטה וכותנה.

מהחלק העליון של השימלה שפרמטן תוכלו לגזור מלבן ברוחב של 25 ס"מ, שממנו תוכלו לעשות חולצת סטרפלס קיצית: יש רק לעשות קשר באמצע, ומאחור לסגור בקרסים או בקשר נוסף. מי שאוהבת סטים מושלמים, תוכל לעי שות שימוש בחגורה רחבה, שתגזור מהחי לק העליון של השימלה. מהשאריות הקטנות אפשר לעשות עגילי בות-פרפר, שהן היום להיטי-האופנה. אפי שר לקשור אותן עם סרט על הצוואר, לחבר אותן בסכנה לשיער, או להוסיף להם "קליפס" של עגיל ולהלבישן על נעל סירה. מחלק של השרוול ניתן לעשות תיק יד קטן, על-ידי תפירת השרוול בחלק התחתון. משרוול פרום, ניתן לעשות שרוול נייד. כלומר, משחילים לו גומי בחלק שפרמטנו,

שול כלה

שאריה של שימלת כלה משוק הפישפשים, שנצבעה ירוק, זהו ניילון סינטטי בעל אפקט רך והנופל יפה. הוולאן היה כבר קודם. כל שנותר הוא להוסיף גומי ולקשור מסביב המותניים בסרט תואם ובצבע הולם. למזלן של הנשים, ולחוסר-מזלן של הסוחרים, קל מאוד להיות היום באופנה על-ידי שימוש בגדים ישנים ומשומשים.

גלבייה או כל שימלה אחרת, אפשר לעשותה רבי אוריות. בשיטת הגומי אפשר להפוך מידי למיני, בלי לגזור ובלי לשנות הרבה.

ואפשר ללובשו על פרק היד, סטייל רקדני. משאריות בד נוספה אפשר לתפור בי רית קטנה, גם היא מאוד אופנתית — שתבצבץ מתחת למיני. פשוט מכוצים את הבד בחלקו האמצעי ומחלקים אותו על הרגל. מי שאוהבת כתפיות, תוכל בקלות להור ציא מהחלק העליון של השימלה שני סרי טים ארוכים וצרים, ולהוסיף אותם בעזרת לחצניות לחגורת החצאית. בדרך זו תוכל להרכיבן בכל רגע, ואז חצאית-מיני חקבל צורת סראפן.

שימוש נוסף — שימלה רבי-אורכית. זו מין גלבייה בסיגנון חדש, אלטר טית וגמישה, ההופכת מימיני למידי בלי גזירה. איך? פשוט מאוד! לוקחים שימ לה ארוכה ולא מודרנית, שחבל לקצרה או לזרוק אותה. בקצה השימלה למטה, באימרה, משחילים גומי שצריך להיות הדוק מספיק כדי לא לגלוש מהרגליים ורחב מספיק כדי לעלות מדרגה של אר טובוס. כשרוצים מיני, מעלים את השימ לה למעלה, לגובה הרצוי. כשרוצים מידי, מורידים אותה. אל פחד, לא יראו את התחתונים, כי הגומי, שיוצר אשליה של שרוול, פותר את הבעיה. למזלנו הטוב, ולמזלם הרע של הסוחרים, קל מאוד כרגע להיות באופנה, על-ידי שימוש בבגדים ממשומשים. באופנה של היום יש הרבה וולאנים, כיוצאים, וסירטי-אלכ סון בצבעים שונים — הכל נשפך, רך ו

עצות שימושיות איך לעשות יש מאין

עשיר. כדי להגיע לבד לאפקט דומה, אין צורך להיות תופרת-עילית. מי היא טובה קידר, המסתתרת מאחרי רעיונות אלה? טובה היא אשה בת 35 עם עיניים כהר לות נוצצות ונשמה של ילדה. האופנה חוזרת על עצמה, אמרה טובה. החוכמה היא להישאר נאמן לאופי ולטעם האישי של שך, וגם להתלבש במיבחר בגדים ובצורה לא יקרה, כי להתלבש זה שע שוע, לא מיבצע. למדוד ליד הראי שעה שלמה זה נהי דר, אם יש לנו הזמן, כמובן. אני רואה בזה ביטוי יפה מאוד של האישיות, של החלומות והפנטסיות של כל אשה. הלך מחשבה זה עומד בניגוד גמור לזה של אמהותנו, שהיו אומרות לנו: תפסיקי כבר לעמוד לפני המראה!

„איך אני מתלבשת? לפי מצב-הרוח. כשאין לי מצב-רוח אני לא מתלבשת ב התאם אלא ההיפך הגמור: כמו נסיכה, כמו מלכה, ואז, בהמשך היום משתפר מצב-הרוח שלי.”

איך לעשות חצאית מיני? לפרוס את השימלה בתפר המתניים ול- השאיר את הכיוץ הקיים. מהחלק העליון אפשר לעשות חולצה קיצית, מודרנית ומיוחדת. מהבד הנותר אפשר להכין עניבות לצוואר ועוד.

נאור של ישר

אלפי ספרים יוצאו השבוע למכירה לקורא העברי.

עם פתיחת "שבוע הספר העברי" *

רשימת ספרים ומחברים מומלצת לקוראי "העולם הזה"

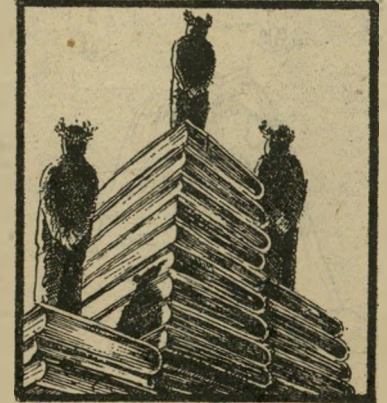
ספרות עברית

מהמאירי עד

יצחק לאור

מומלצים: תהליך מיסוד הסיפורת העברית נמשך גם במהלך השנה החולפת, והשארית ימלא על מדפי הסיפורת בתנויות הספרים. בין הספרים המעולים שראוי לקרוא בשנה החולפת והמומלצים לרכישה במחיר מוזל במהלך שבוע הספר העברי ניתן למצוא כמה שמות חדשים, המצטרפים לקודמיהם, אלה שייסדו וביססו את ה"תשתית הספרותית בארץ.

● **סיפורו של יצחק בן-נר**, ארץ רחוקה, בהוצאת כתר, ממשיך את שרשרת סיפוריו המרתקים של בן-נר, שזכתה לב קהל-קוראים בלתי-מבוטל בשנים האחרונות. בן-נר, המביא בספריו ובסיפוריו את החוויה הישראלית בלא כחל-וסרק, מרתק את הקוראים בלשון כתיבתו המיוחדת המקיפה גם את לשון-הדיבור הישראלית, לשון שאונם של מעט מאוד סופרים ישראלים כרויה לה. סופר נוסף שלשונו מעולה הוא **עמוס קינן** בספרו אל ארצך, אל מולדתך, שראה-אור בהוצאת עידנים. סיפורו של קינן הוא ספר-מופת לאהבת ארץ-ישראל על גבולותיה ומירק תושבי בית. זהו ספר בעל ערכים ספרותיים ליריים ברורים, המהווים במירות הקניינית ולשון שורשית ומרתקת. אל ארצך, אל מולדתך

הינו ספר המאחד את היהודים, הערבים, הנוף הצמחייה.

● **סידרת סיפרי תרמיל**, בעריכת הר משורר ישראל הר, הגדילה עשות בשנה האחרונה והביאה כמה מפניני הספרות הארצישראלית. אחד מספרים אלה הוא הגוף הגאוגרפי מאת **אביגדור המאירי**, המציג כמה מפילאי הכתיבה של מחבר זה. מה"ז סיפורי קובץ מביא המאירי תמונות מהעבר הרחוק יחסית של הארץ: תיאורים של שכונת-הבוכרים בירושלים בשרב ובעצירת גשמים, שכונת התיקווה התלאביבית, פרקים מתוך הווי ספרותי השפלה ועוד תמונות, שרק סופר חדיעני כאביגדור המאירי יכול להעלות על הנייר. ספר נוסף בסידרת תרמיל הוא בני כוכב ליהודה **בורלא**, ספר מראשית יצירתו של מחבר מעולה זה. בספר מצייר בורלא

אגדה מדברית מחצי-האיסיני מימי מלחמת-העולם הראשונה, שהיא בכחיות סיפור אהבה בדווי, שבו שלובים ערבים ויהודים. ספר זה הינו שכיית-חמדה של הסיפורת הארצישראלית, יצירה היכולה אך ורק לענג את המעיין בה.

● **ספר צנום ומעולה**, שראה-אור בשנה האחרונה, הוא סיפרה של המחברת-מבקר **הרה בושם**, שראה-אור בספריית פועלים תחת הכותרת החר השלישי. סיפורי-הקובץ מציגים את עולמה של מושבה עזובה ומתפוררת, דרך תיאור שושלת של שלוש נשים: סבתא, אם ונכדה, בנות אותה המושבה. בקובץ זה בולט האקלים היס תיכוני, העולה מכל עמוד ועמוד בתוכו. ספר נוסף פרי עטה של מחברת, העוסק גם הוא בהווי המושבות, הוא סיפרה של **שולמית לפיד** גיא אונ, שראה-אור בהוצאת כתר. לפיד מגוללת בסיפרה דמות מדהימה של אשה, המגיעה למושבה ראש פינה בשנת היותה (1882). גיבורת גיא אונ היא לוחמת פמיניסטית, שבעזרתה מצליחה לפיד להעלות את עולם התחושות של הנשים החלוצות שתחושותיהן לא זכו עד כה לאור כלשהו.

● **ספר אחר המביא מאוירת החלוצים** הוא סיפורו של **יהודה יערי** כאור יהל, שראה-אור בהוצאת ספרית פועלים. ספר זה מביא את לבטוי וגילגוליו של חלוץ צעיר, מימי העיירה שבה נולד, דרך מילי המת-העולם הראשונה באירופה ועד לי גירתו ארצה. בספר זה, מובאת גיטה נוספת לסיפור אנשי ביתניה וגדודי ה עבודה. ספר נוסף פרי-עטו של מחבר מדור האבות של הספרות הארצישראלית, הוא קובץ ילקוט סיפורים מאת **אהרון ראובני** שראה-אור בהוצאת יחדיו ושי אותו ליקטה והקדימה לו מבוא **המופל בר-יוסף**. כמה מסיפורי קובץ זה נח שבים למעולים שבסיפורים הקצרים שראו אור בארץ בתקופה שבין שתי מלחמות העולם. עוד ספר, אוטוביוגרפיה בעלת ערכים ספרותיים, הוא סיפורו של פרופ' **גרשום שלום** המנוח מברלין לירושלים, שראה-אור בהוצאת עם עובד. בספר זה מובא עולמו של אינטלקטואל יהודי המתנכר ליהדותו, ההופך אטיאט לצינוני, ומגשים את ציוניותו בירושלים. מברלין לירושלים כתוב בלשון חסכונית ומעוררת פליאה.

● **הסופר פינחס שדה** מביא בספר תיקון הלב, שראה-אור בהוצאת שוקן, את סיפוריו של ר' נחמן **מברסלב**, במהדורה שלמה, ערוכה למופת, שלהם הוסיף אחרי-דבר אישית מרתקת. ווג הסופרים **ינות ולאכסנדר סנר**, בסיפרם כבר ארץ נושבת שראה-אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, מביא בכלים של הרומן החדש הצרפתי את סיפור האנאטומיה הנפשית של קיבוץ מתבגר, תוך ניכור של כמה מחבריו. בהוצאת הקיבוץ המאוחד שראה-אור קובץ סיפורי הקצרים של המחזאי **ניסים אלוני**, תחת הכותרת הינשוף. יש בסיפורים אלה ניחוח של ילדות תלאביבית בשנות ה-30 וה-40.

● **ספר שביקורת** הספרות המקצועית בארץ לא הטרחה עצמה לשבצו במיט גרות של ספרות טובה, הוא סיפורו של הצייר **יאיר גרבוז** בדרך לקולנוע, שי ראה-אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד. סיפורו של גרבוז הוא קולאז' מילולי עם ציורים קיטעי סרטים וחוויות אישיות, החושף עולם מרתק ורגיש של מחבר לכל דבר. על הקורא העברי להכיר ולהכיר באמי עצותו כמה מהפנים שיהיו לספרות העברית בשנים הקרובות. סופר צעיר אחר, שקובץ ביכורי סיפוריו ראה-אור בשנה החולפת, הוא **יצחק לאור**, שסיפרו מחוץ לגדר שראה-אור בהוצאת כתר. בקובץ זה שטד

לאור גלרייה של דמויות ישראליות עכשוויות. אין ספק שסיפוריו של לאור הם הסיפורים הישראלים הרוויים ביותר פוליטיקה, עטו של לאור קלה, תיאוריו עומדים טוב, והוא שייך בסיגנונו לעוצמות התיאור של יצחק בן-נר, מי שרוצה לחוות את החוויה הישראלית, ימצא אותה במחוז לגדר.

לא מומלצים: למרות שיש ספרים הזוכים במבול של ביקורות מטעמם של מבקרים החפצים ביקרם, אין הם שווים את הנייר שעליו הודפסו. כמה מהבולטים בספרים אלה, שראה-אור בשנה האחרונה, מובאים בזה.

● **סיפרה של הסופרת הוותיקה נעמי פרנקל** צמח בר, שהוא מיצרף בלתי נגמר של מילים ותישפוכת לאומנית.

המשולל כל ערך סיפורתי. זה ספר המיועד לעורות-בית בעלות טעם קלוקל בספרות, מבוסס על היצרים השפלים ביותר של הקוראים. הספר ראה אור בהוצאת עם עובד. ספר מתמיה נוסף הוא סיפורו של **ישראל זמיר** שנדל של טוס, שראה-אור בהוצאת ספרית פועלים. מחברו של קובץ סיפורים בנאלי זה מתהדר — על עטיפת הקובץ — בכך שהוא בנו יחדיו של חתן פרס נובל **יצחק בשביס-זינגר**. עצם אל עצמו מאת **נתן שחם**, שראה-אור בעם עובד, הוא רומן-נהר של מילים, המנסה לפענח לקורא בן-זמננו מעט ממצור קותיו של בן העליה השלישי, שהיגר לי ברית-המועצות ושב ממנה אחרי הקמת המדינה. זה ספר חדימדי עם נטיות ז'דאנוביסטיות חזקות, רצוף עיוותים היסטוריים.

● **סופר הפלמ"ח אהרון מגד**, שסיפרו מסע באב ראה-אור בעם עובד, זיף השנה את החוויה הישראלית, מראשית הספר ועד לאחרון עמודיו. זה ספר דמויותיו אינן אמיתות, לשונן כונבת ומאולצת. קובץ סיפוריו של **אמנון שמוש** קיבוץ הוא קיבוץ, שראה-אור בהוצאת מסדה, כמו ממשיך את הזיוף המגדי, וסובל מתיסמונת עמוקה של נוסטאלגיה סכרינית. נכתבו הספרותי של שמוש, שדרך בשנים האחר-רונות, מעיד על ירידת טעם הקוראים והביקורת בישראל.

● **ספר נוסטלגי נוסף**, שזכה לגודש-ביקור רות בלתי מוצדקת הוא סיפורו של **יורם קניוק** היהודי האחרון, שראה-אור בי הוצאת הקיבוץ המאוחד — ספריית פועלים. ספר עב כרס זה בולט בעיקר באי-קריאותו, במישפטים המרוסקים של מחברו ובגימגום האידיאולוגי המלוות אותו. לכותרתו הי יומרנית אין כל קשר למתרחש בין מאות עמודיו.

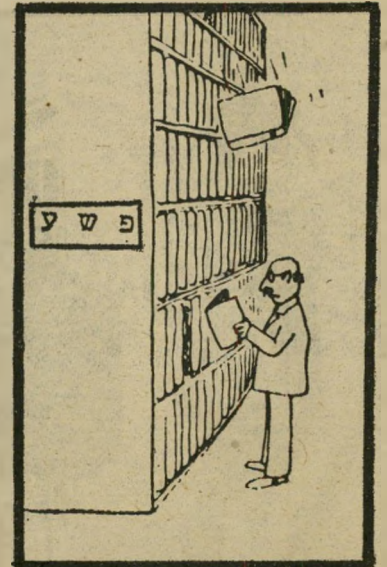
שירה עברית

מיהודה עמיחי

עד וקנין

מומלצים: הענקת פרס ישראל ל- שירה למשורר יהודה עמיחי, עבור תרומתו לשירה העברית החדשה, אינו שווה להענקת פרס ישראל למשורר **אמיר גלבוץ**. עמיחי, שסיפרו שלווח גדולה: שאלות ותשובות ראה-אור בהוצאת שוקן, צירף למדף שיריו הנהדרים קובץ נוסף ודו-לשוני (עברית + אנגלית) תחת הכור תרת שירי אהבה, שאף הוא ראה-אור בשוקן. הענקת פרס ישראל לעמיחי היתה הגושפנקה הסופית לכך שהוא כיום הי משורר הבולט ביותר בשירה הישראלית.

● **קובץ מעניין שראה-אור השנה** הוא קובץ שיריו של המשורר **מאיר ויזלטיר** מוצא אל הים, בהוצאת הקיבוץ המאוחד. חלק משיריו של ספר זה עוסק בעיר תלאביב, וחלק אחר הוא שירים של מחאה על המתרחש בישראל בשנתיים-שלוש האחרונות. הוא מטובי סיפרי השירה שראה-אור בשנה האחרונה. ספר שירה מעולה אחר הוא קובץ שיריו הצנום של

המשורר **מנחם בן** שירים ואימוני שירה, שראה-אור בהוצאת פרווה. שירי קובץ זה, המכילים את מיבחר שירתו של בן בתוספת של שירים חדשים, מזכיר למרות תפוצתו הנמוכה מהי שירה עברית מעולה. קובץ השירים חזון מאת **מרדכי גלדמן**, שראה-אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, הוא אוסף של שירים מאוד מעודנים, החושפים גבר בודד בעולם שלא הוא בחר בו. גם קובץ שיריו של המשורר **ע' (ומר)** הלי דברי בהוצאת הקיבוץ המאוחד, מזכיר לציבור שוחרי השירה את הייחוד הכנעני למחצה של שירת ע' הלל.

● **ספר ביכורים של משורר צעיר** הוא הקובץ תמורת ערב מאת **דן מינסטר**, שראה-אור בהוצאת עם עובד. הוא מציג עולם שירי עצמאי, מחוץ למעגלי השירה של כמה בתי-קפה תלאביביים. שיריו

של מינסטר הם איכותיים, שמשום מה לא זכו למקום של כבוד מאז הופיעו. קובץ נוסף של משורר צעיר הוא קובץ אני לא עוצר מאת רפי ירדני, שראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד. מחברו של קובץ זה, שהתאבד בדמי ימיו, לא זכה לפרסם קובץ נוסף. בנוגות של קובץ זה יש מעט הסבר על הסיבות שהביאו את המחבר להסתלק מעולמנו — מלנכוליה של משוררים, שכה מעט משוררים ישראליים נגועים בה. קובץ שירה מומלץ אחרון

בסיגנון מיוחד, ומתאר את מעמד הפועלים הגרמני. בחירתה של סופי מאת וויליאם סטיירון, שראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן. הוא סיפרו המעולה של סופר אמריקאי דרומי, שכתב ספר על נושא השואה. הספר עדיף עשרת מונים על סיפרי וילי, שמואל פיזאר ואחרים. ספר מעולה וכוזמנו הוא סיפורה של אייריס מרדוק, הנסיך השחור, שראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן. ספר

ראה אור ספר נוסף פרי-עטו של חתן פרס נובל, היינריך בל, הוא הרבת נהגה לדייק, המביא בצלילות את תחושות ה' מפלה של גרמניה לקראת סוף המלחמה העולמית ובעיקבותיה. ספר שני פרי עטו של מרגרט דראבל, שראה אור בעברית, הוא עידן הקרח, בהוצאת כתר. סיפורה של המחברת הפולנית חנה קראל, להקדים את ה' אלוהים, ראה אור בהוצאת אדם. והוא בבחינת ראייה מרחקת של מרד גיטו ורשה והומאניזם יהודי של קרדילוג, שהיה סגנו של מרדכי אנילביץ' במרידת הגיטו. ספר מהמם הוא סיפורה של הסופרת הדרום-אפריקאית נדון גורדימר, אורח כבוד, המביא מימד מפוכח של תהליך שיחוררה של אפריקה, תהליך שאלין נקלע לבן בעל ערכים הומאניים. עוד כמה ספרים מתורגמים ואיכותיים הם: אראס העיר החשוכה מאת אנדרז'י שציפ' יורסקי, שראה אור בספריית פועלים, ו' ספר הישיות הדימוניות מאת ח' ל' בורחס.

נוסף שראה אור השנה, הוא הספר מרטין בובר — מאה שנה להולדתו. שאף הוא ראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, תוך שהוא מביא דברי הוגים ואנשי מוסר, כפי שהעלו באוניברסיטת באר-שבע, בסימפוזיון לזכרו של מרטין בובר. סיפרו רבי-החשיבות של ההוגה היהודי-הבריטי ישעיה ברלין, הוגים רוסיים, ראה אור בהוצאת עם עובד בי תרגום עברי מעט מנופה, אשר אינו פוגע בחשיבות בחינתו של ברלין את המחשבה הרוסית. ספר רבי-חשיבות שראה אור השנה, הוא סיפרו של הפרופסור המנוח, יעקוב טלבוין, תחת הכותרת מיתוס האומה וחזון המהפכה, המשלים את הטריטולוגיה הטלמונית, שראה אור בהוצאת עם עובד. בספר זה בוחן טלמוין את עליית הלאומנות האירופית, הסוציאליזם לסעיפיו ושורשיה של הציונות. ספר זה הינו מהחשובים ביותר שחברו אי פעם בידי מחבר ישראלי כלשהו. ספר רבי-ערך הוא לא נחשלים אלא מנוחשלים מאת שלמה סכירסקי מאוניברסיטת חיפה, שראה אור בהוצאת מחברות לטחקר ולביקורת. ספר זה, שטבע את מטבע הלשון מנוחשלים לעדות ה' מירה, הינו אחת מהבחינות החשובות והענייניות ביותר של בעיית העדות בי ישראל. שני ספרים שראה אור השנה, ומתייחסים לקלסיקה רחוקה יותר, הם ספריו של נתן שפיגל מרקוס אורליוס ואפיקורוס, שראה אור בהוצאת מגנס. ל- ספרים אלה מצטרף סיפרו של המשורר יונתן רטוש ספרות יהודית בלשון העברית, המביא טפה מהשקפות עולמו של המשורר הזכונני-ישראלי, שהלך השנה לעולמו. בספר זה קורא רטוש תיגר על כמה מהשקפות היסוד של התרבות וה' ספרות הישראליים, תוך שהוא ממעלה בכתיבתו מעל לדור שלם של מבקרים.

עיון

משפינוזה עד

רטוש

● ספרי עיון, פילוסופיה ומחקר רבים ראוי אור במהלך השנה החולפת וההמלצות מובאות כאן לא לפי סדר ערכם אל חשוי בותם. סיפרו של רוברט וולמש' בנפחולי

המעלה מעט מחייהם של אנשי ספרות מתוסכלים. ● בין תרגומי הקלסיקה לעברית בולט התרגום שעשה הסופר יהושע קנז' ל- סיפרו של פרנסואז מוריאק נשיקה למצודע, שראה אור בהוצאת עם עובד. גם סיפרו של קנוט המסון, מיסחורין, ראה אור בתרגום עברי משופץ מעשה ידי יותם ראובני בהוצאת שוקן. תרגום מחודש הוא התרגום שעשה המשורר יונתן רטוש' לטורטיה פלאט ל'והן סטיינבק, שראה אור בהוצאת כתר. בהוצאה זו ראה אור תרגום חדש לעברית של מובי דיק מאת הרמן מאללווי, שאינו נופל מהתרגום העברי הישן. סיפרו של איוואן בונין, האדון מס' פרנסואז, ראה אור בהוצאת עם עובד. דאק הפאטאי' ליטט מאת דני דירלו ראה אור בהוצאת ספריית פועלים. מתחם מנדל מאת שלום עליכם זכה לתרגום עברי מדויק מעשה ידיו של אריה אהרונ' בהוצאת אף. תרגום מופת הוא תרגומו של אברהם ברמן לנשים אובדות מאת ריינולד הרברט לורנס שראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן.

● ספרים נוספים מאת סופרים בניי זמננו, שראה אור במהלך השנה האחרונה ומומלצים לקורא, מקיפים את סופר ה' צללים מאת פיליפ רות, שראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן. ספר המעלה את הזיוותיו של רות הצעיר, לנוכח ה' אפשרות שאנה פראנק לא נספתה ב' שואה, והיא חיה בארצות-העברית. ספר מעולה של סופר יהודי אחר, הוא סיפרו של הסופר הקנדי מרדכי ריצ'לר הפרש מסיינט אורביין, שראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן. ספר שקיים בו גם פרק ישראלי רבי-עניין. סיפורה הראשון של הסופרת האמריקאית המעולה ג'וסי קרוז אוטס, עשו ב' כרצונכם, ראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן. ספר נוסף שראה אור בהוצאת ספרים זו הוא סיפרו של הסופר הציפי הגולה מילאן קונדרה, ספר הצחק והשיכחה, שהוא בבחינת פארודיה מעלת דמעות על המתרחש בצ'כוסלובקיה.

הזמנים, שראה אור בהוצאת שוקן. הוא בבחינת עדות חותכת להוגה בן יהדות מרכז-אירופה, מאלה שציפו להפוך את ישראל למרכז רוחני-תרבותי, ונתבדו עד היום. זהו ספר, שבו מצויים מאובי המוסר היהודי המעורבים באינטלקטואליזם צרף. סיפורה של רות בונדי, אדלשטיין נגד הזמן, שראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן, מציגי בימים אלה — שבהם לכותרות סיפור פרשת קסטנר — היגה שונה של שיתוף-הפעולה של ההג' הגה היהודית באירופה עם הנאצים, תוך שהוא מביא את סיפורו של זקן היהודים במחנה טרינסינשטאט. דומה ולא דומה, הוא סיפורו של לזלי אפשטיין מלך היהודים, שאף הוא ראה אור בהוצאת זמורה ביתן מודן, ועניינו בזקן-היהודים של גיטו לודז'. עוד ספר מצפירי הפילוסוף היהודי המנוחה, ברון שפינוזה, מאמר מדני, ראה אור בתרגום לעברית בהוצאת מגנס, ספר המעיד על עוצמות הרוח והגינה של פילוסוף רבי-חשיבות זה.

● סיפרו של הצרפתי רולאן בארת, שיח אהבה, שראה אור בהוצאת שוקן, מעיד על הממדים היצירתיים-משויים ש' אליה הגיע מדעי-הספרות בשנים האחרונות. סיפרו של ישראל כהן, בחביון הספרות העברית, שראה אור בהוצאת עקד, מביא את הבחינה הפסיכולוגית ויוגיאנית של הספרות העברית. סיפרו של משה מיישינסקי, ראשית תנועת הפועלים היהודית ברוסיה, שראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, מביא טפה מראשית התאגדותו של הסוציאליזם היהודי, ראשית המעוררת שאלות לנוכח יונוו של הסוצ' יאליזם בישראל, בימים אלה. ספר מעולה

היסטוריה ארץ-ישראלית

קומונה, ברל

ואליטות

● משנה לשנה גובר ועולה זרם הספ' רים העוסקים בתולדות ארץ-ישראל בזמן החדש. בין הבולטים בספרים אלה שראו אור השנה מצוי סיפורה של אניטה שפירא, ברל, שראה אור בהוצאת עם עובד, והמביא חתך תלת-מימדי של ברל כצעלסון ותקופתו. ספר אחר, העוסק בי תקופה החלוצית של הארץ, הוא סיפרו של אלכסנדר מרדלית, קומונה, חברה ו' פוליטיקה, שאף הוא ראה אור בהוצאת עם עובד, ומחברו בוחן בכלי המדען תקופה זו. סיפרו של שמעון רשף, זרם העובד' דים בחינוך, שראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, מביא את סיפורו של עוד אחד עם המאורות של ארץ-ישראל-העובדת שכבה עם קום המדינה — את סיפורו יוצא-הדור פן של החינוך ההסתדרותי, בשנים שקד' מו להקמת המדינה.

● מכנה אחרת של ההיסטוריה הארץ-ישראלית, הוא ספרם של אליעזר ליב' נח ויוסף נדבה, נלי' — תולדותיה של העדה מדינית, שמהדורה מתוקנת שלו ראתה אור בהוצאת שוקן, והמביא את ס' פור האספקטים המדיניים של גילוי קודם לספר זה סיפרו של הנדבן והציוני קל' שלתיהיה קבוצת מיכתבים שנשלחו מארץ ישראל, שראה אור בהוצאת יד יצחק בן צבי. אנתולוגיה מרשימה של מאמרים על ירושלים במשך מאתיים שנה, הוא הקי' כץ פרקים בתולדות ירושלים בזמן החדש, שאף הוא ראה אור בהוצאת יד יצחק בן צבי. ספר שמאמרי חובקים את תולדות העיר ויישובה מחדש, של האספקטים הש' גים שלה, סיפרו של משה ליסק, האלי' טות של היישוב היהודי בארץ-ישראל ב' תקופת המנדט, שראה אור בהוצאת עם עובד, בוחן את הרבדים העליונים של היישוב היהודי בארץ בימי המנדט הברי' טי. ספרים אלה הינם רק קצה קצהו של קרחון ספרים מעולים, שהחלו בשנים ה' אחרונות, לבחון את ההתיישבות היהודית בארץ בעיניים מפוכחות. המבוססות על עובדות ולא על סיסמות.

הוא מה המשל הזה מאת יצחק וקנין, משורר בן העדה המרוקאית, שאינו נוקק לסמלים פולקלוריים נוסח ארז ב'טון ודומיו, החפצים להאמין כי פולקלור הוא גם שירה. וקנין הוא משורר של משל, ומעידים על כך שיריו, המומלצים עד למאוד.

● לא מומלצים: מאות קבצי שירה, שראה אור במהלך השנה האחרונה, אינם מומלצים כולל לקורא השירה הישראלית. חלקם של אלה בוסר, חלקם האחר סובל התנשאות מילולית של מחברים. מאפיית לסוג זה של משוררות היא 'אריה ג'ינור' בקובץ מורדים, מפרפרים, שראה אור ב' הוצאת הקיבוץ המאוחד. זה קובץ של התנשאות מילולית, חסרת כל כיסוי ריגשי, במתכונת מודפסת של חריזה חופשית. קובץ של עוד מרדכי הורוביץ, בעלה של נעמי שמר, שראה אור תחת הכותרת שירים למרים האחרת בהוצאת זמורה ביתן מודן, שאינה נוהגת לפרסם דברי שירה. גם קובץ זה הוא בבחינת התנשאות מילור' לית, חסרת כל כיסוי ריגשי, במתכונת מודפסת של חריזה חופשית. עליהם נוסף המרכיב של 'הגבר העליון' נוסח הורוביץ. ● דויד רוקח (אופטיקר) הוא משרידי דור המשוררים שהחל לפרסם מ' יצירותיו בשנות ה-30. את נוסח 'שלונסקי' שלו מתאים רוקח מדור לדור בהתאם לאופנות הרווחות, כך חיקה במשך שנים את סיגנונו של רנני עמ'חי ובשנים האחרונות הגיע לחיקוי סיגנונם של צעירי-הצעירים בשירה. בקובץ שיריו האחרון טוות אבנים, שראה אור בספריית פועלים, מצליח רוקח להגיע לאחד משיאי הריקנות של השירה העברית לדורותיה. כאלה הם קובץ חרוזיה של בת-שבט שרית אקח מועד, ש' ראה אור בהוצאת הקיבוץ המאוחד, וקובץ חרוזיו של רנני סובל, שראה אור בהוצאת מסדה. לרוכשי ספרי השירה ב' דוכני שבווע הספר העברי מומלץ להשקיע לפחות מעט וספר ולבחון בדוכנים מהם שירה השירה שהם רוכשים ומה איכותם.

סיפרות מתורגמת

סטיירון, אוטס

ואחרים

● מאות ספרים המתורגמים מספריות רבות ראוי אור בתרגום לעברית במהלך השנה האחרונה. אחד מהם הוא סיפרו של מכס פון-דר-גרין, סופה מקומית, שראה אור בהוצאת כתר. הספר כותב

לפני 25 שנה

שוער נבחרת הכדורגל הלאומית, יעקב חודורוב, תאר תחת הכותרת „אני, מינרו וכל השאר” את סיור נבחרת הפועל בארצות-הברית ואת פגישתו בכוכבת-הקולנוע מרילין מונרו. כשער הנליון: ציור ציבוקני להגי-השבוש.

גליון „העולם הזה” שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, פורסם תחת הכותרת „איחוד הירדן” את מאמרו של אורי אמר, העוסק בתוכנית המקורית הראשונה לפדרציה בין ישראל, פלסטין וירדן, מסגרת שתשלב ב„איחוד העמים השמיים”. תחת הכותרת „הזרתי עכשיו מפטרה!” הביאה חוזה מרשל, צעירה נוצרית ילידת אנגליה שהתגוררה ביפו, את רשמיה מסלע אדום, אשר כמותה תקופה שימש מוקד משיכה לצעירים ישראלים נועזים ונבנה מחירי-דמים גבוה. שלית השבועון למורת-הרחוק, רפי נלסון, הביא תחת הרשימה „להבות מול ראגנון” את סיפור האיש שאחזה בחררי-המכונות כאוניה שבה עבד, מל חופי כורמה.

יעקב חרותי משתחרר * כלנת-תורם *

משורר-הכותל ו„ברית-הביריונים” * בן-גוריון וכוחו המדעי

העם

כלי בית-מיקדש

חגיגה-ביכורים היא הצנוע מבין שלושת חגיגות שסימלו בימי קדם את הפלא הנצחי של הטבע המתחדש. אולם דווקא הוא מסמל, אף יותר משני החגים האחרים, את הרציפות של דברי ימי-הארץ. * **מכנען לנצרת.** כאשר כבש יהושע בן-נון את יריחו, כבר היה חגיגה-ביכורים עתיק מאד. שיבעה שבועות נמשך קציר הדגן בארץ כנען. בתום העמל הקריב בן-כנען את ביכורי עמלו לאלילי הפוריות, שביכרו את מעשי ידיו.

כאשר התגברה בהדרגה דת משה בארץ, לא אבדה התוכן החקלאי. לפני ראשית הקציר עלה האכיר הישראלי ירושלימה, הגיש את מצותיו לבית-המקדש. כעבור 7 שבועות, אחרי גמר הקציר, חזר שופע תודה לבית-המקדש, כשבידיו שני ככרות לחם מביכורי החיטה. אולם הנימה החקלאית השתלבה עתה עם נימה לאומית-דתית. חגיגה-קציר קיבל משמעות נוספת. כחג מתן עשרת-הדיברות בהר-סיני.

* ב־1957 נחוג חג השבועות ב־5 ביוני, שלושה ימים אחרי הופעת הגליון. השנה הוא נחוג בשבוע שעבר, בסוף מאי.

„העולם הזה” 1025, 2.6.1957

של השופטת שמיר שאימתה, בהחלטתה שלא לשהר את חרותי בערבות, ידיעה אחרת שפורסמה בשעתו בהעולם הזה ושי-זכתה להכחשות נועמות של ראשי מנגנון החושי. „קיומה של העבירה המיוחסת לנאשם,” קבעה השופטת „היה ידוע לי שילטונות הנוגעים בדבר כבר במרץ 1956”.

עסקים

בעזרת השם המושאל

כאשר הגיע רחמים כלנתאר לביקור בלונדון, לפני שלושה שבועות, נתקבל בכל הכבוד המגיע לסגן ראש עיריית ירושלים. בין השאר רואיין על-ידי כתב ג'ואיש כרוניקל והצהיני, כי בחקר את בעיות התברואה של בירת האימפריה הבריטית, לשם השוואה עם השירותים המקבילים של בירת ישראל.

גליון העתון, שהגיע לירושלים, הדהים את חבריו של כלנתאר במועצת-העירייה. הם פנו בשאלה לראש-העיר גרשון אגרון, ביקשו לדעת פרטים נוספים על השללי חות. אך הסתבר כי סגן ראש-העיר הדתי, שבבד לפני תישעה חדשים במיפגלחו ועבר למפא”י, נסע לחוף-לארץ לא מטעם העירייה, אלא מטעם מושב זקנים וזקנות של העדה הבכאורית, מוסד שהוא ייסד אותו בעצמו לא מכבר.

„גניבת דעת!” בעוד סגן ראש העיר נוכר תיאורטית בתעלות-הביוב של לונדון, קפץ עליו רוגנס של גבאי חושב זקנים וזקנות, מוסד ירושלמי ותיק. הם שמעו כי כלנתאר ניהל מגבית מיוחדת לטובת מושב-הזקנים שלו, פנו במיכתב תלונה אל הרבנים הראשיים ומוסדות ציבור אחרים. טענו הגבאים: כלנתאר שאל את השם המקורי של מוסדם המ. גונב בכך את דעת התורמים, גובה תרומות המיועדות למעשה, למוסד הוותיק. בירורה היסודי של הפרשה נידחה עד שובו של כלנתאר משליחותו. בינתיים נוקט משרד-הסעד בצעד ראשון: הוא לא ישתתף בתקציב מושב-הזקנים החדש ולא יעזור לו בכל צורה שהיא, עד אשר ישנה את שמו.

אנשים

● אחרי איש חרות, העיתונאי אבא אחימאירי, רמו כמה פעמים במאמריו כי המשורר יעקב כהן „מלא חרדה מזה עשרות שנים.” על שבשעתו חיבר את שיר הביריונים, ששימש כהימנון לברית-השבוע מיכתב ובו הוא מכחיש נמרצות כאילו הוא מסתייג משירו זה. השיב אחימאירי: „תסלח לי משוררי הנערץ, משורר הכותל הביריונים.”
● ראש-ממשלת-ישראל דויד בן-גוריון חזר הראה השבוע את מלוא כוחו הבלשני-מדעי בישיבת מרכז מפא”י, כאשר אחד הנואמים דיבר על „שפלת החוף”, הזדרז באיגונים להעיר בקריאת בנינים: „אין לומר שפלת החוף, החוף אינו שפלה. יש לומר מישור החוף. שפלה הוא מקום שיש בו גבעות.” קט שרה-אצור לוי אשכול חולק על דעת ראש-ממשלתו. „יש לומר דווקא רצועת החוף.” טען אשכול.

לצאת למסע-הביכורים כאשר סליהם על כתפיהם. אולם הטקס נראה מלאכותי ושי-דוף אף יותר מאשר בשנים הקודמות. כי הקרן הקיימת, מוסד שאבד עליו הכלח והנראה בעיני רבים כשריד מיותר ובו בני של תקופה שעברה, נראה כתחליף עלוב מאוד לבית-מקדש. לא קל היה למרות ברחבי הארץ להסביר לתלמידיהן את פשר הטקס ואת קדושת הקרן.

כמו כל ערכי הדור האחרון, היה גם חגיגה-ביכורים נתון במשבר רוחני עמוק, שתבע חשבון-נפש חדש — לא הראשון, וגם לא האחרון, בדברי ימי עמי-ישראל.

מחחרת

ההחלטה הוקדמה

מעטים מאוד האמינו למקרא עיניהם. הידיעה שהודפסה שחור על גבי לבן בגליון העולם הזה (1020), תחת הכותרת הרדומה: שכיח ש”ב הסבירה בפשטות: אחד מקרוב בני של חרותי כינס בקוצה של אנשי חוק, הודיע להם כי נאמר ליעקב חרותי בפירוש על-ידי חוקריו שישוחרר מייד — בתנאי שיעיד כי שמואל תמיר הוא המני היג הרעיוני והמעשי הכלי-יכול של המחזרת שרצחה את ד”ר קסטנר.

ביום שבו נדפס העיתון קיבלה הידיעה את אישורה הרשמי למחצה מעל דוכן העדים, באולמה של השופטת מינה שמיר. אמר עד התביעה סמ”מ יצחק אהרוני, איש המטה הארצי של המישטרה: „הצענו לחרותי להעיד מי היו האנשים שמעליו הוא לא הסכים.”

כשנסתיימה החקירה המוקדמת בהעברת התיק לבית-הדין המחוזי, סירבה הר שופטת לשחרר את חרותי בערבות, כנהוג במיקרים דומים. פרקליטו של חרותי, עורך-הדין יהודה גולדנברג, עידע על ההחלטה, הביא את טענותיו לפני עלושה שופטים מחוזיים: „שולחי מוחזק בשריי רות-לב, המישטרה מנסה ללחוץ עליה, בכך שאינה משחררת אותו ממעצרו.” בית-הדין קשיב לטענות הרציניות והביע תמיהה. אולם סגן-פרקליט-המדינה, מרים בן-פורת, פיזרה את ספקותיו: „חרותי סרב לשתף פעולה. הצענו לו להעיד שהוא היה רק בורג קטן במכונה. במקרה כזה היה הופך לעד-המדינה.” טענותיה של בן-פורת היו אישור לידעי עה שפורסמה בהעולם הזה.

הרצשה מוזרה. השופטים חזרו לי-לישכתם, חרותי הוחזר לכלא רמלה. ההחלטה הייתה צריכה להנתן רק אחרי שלוש שנים. יומיים אחר הישיבה, נקרא גולדנברג לבית-המישפט. הוא מצא שם את חרותי. מולו בלישכת השופט, ייצב פרקליט המחוז יעקב בריאור, שגחבקש למלא את מקומה של בן-פורת, שלא נמצאה במישטרה. בית-הדין קשיב, הסביר השופט מרדכי קנת, החליט להקדים את הקראת ההחלטה, שהצטיינה בחריפותה: „איננו יכולים להשתחרר מההרגשה שי-מטרת החוקתו במעצר של חרותי היא להפעיל עליו לחץ למסור פרטים ביהם לאנשים אחרים, אשר לסברת התביעה יודעים לה, לנאשם.”

חורבן הבית השני ושקיעת החיים הירודים בארץ לא שמו קץ לחגיגה-שבועות בארץ-ישראל. הוא היה החג היהודי היחיד אשר פאולוס מטרשיש, אידיאלוג הנצרות, ביקש לשמרו. והוא היה החג השנתי הראשון שנתקבל על-ידי הכנסייה הנוצרית. היא רק שינתה את תוכנו: תחת לחוג את ביכורי הטבע, חגגה הנצרות ביום זה את ביכורי הרוח — כניסת המתנצרים הראשונים לחיק הכנסייה. בלבוש החדש הזה הגיע חגיגה-ביכורים הירודים העתיק לכל פינות העולם.

הקרן עדיין קיימת. עם עליית הציור נות, שוב קיבל החג העתיק ציביון חדש. אנשי-הרוח של התנועה החדשה, שרובם לא האמינו עוד באלוהים, ביקשו למלא את החגים הדתיים הישנים בתוכן פוליטי אקטואלי ואפילו בתעמולה תנועתית.

כך נולד חגיגה-ביכורים המודרני. תחת להביא את ביכורי השדה לבית-המקדש, כפי שעשו אבותיהם לפני עשרות דורות, הביאו ילדי בית-הספר בערים של הישוב החדש את ה„ביכורים” שנקנו בחנות הירקות, למשרדי הקרן הקיימת. הטקס הונהג בכל רחבי הארץ, אך נשאר מלאכותי וחסר עומק. לא היה בו דבק מלהטיגשמה של עובד-האדמה הקדום, שירא את כוחות השמיים והטבע וביקש להשיב את האלור הוות להשפיע עליו משפע ברכותיה גם בשנה הבאה, פן ימות ברעב.

השנה שוב התכוננו אלפי ילדים ללבוש בגדי לוכן, לעטור את ראשיהם בזרים,

מרילין מונרו ויעקוב חודורוב חרת הפועל נגד כוכבי הכדורגל של ניו-יורק, קמיע של הנבחרת הישראלית. בתמונה היא נראית יושבת במכונת קאדילאק, המסיעה אותה בתוך האיציטדיון, כשיעקב חודורוב, שוערה האגדי של נבחרת ישראל, צועד לידה, ומרים את ידה בידו.

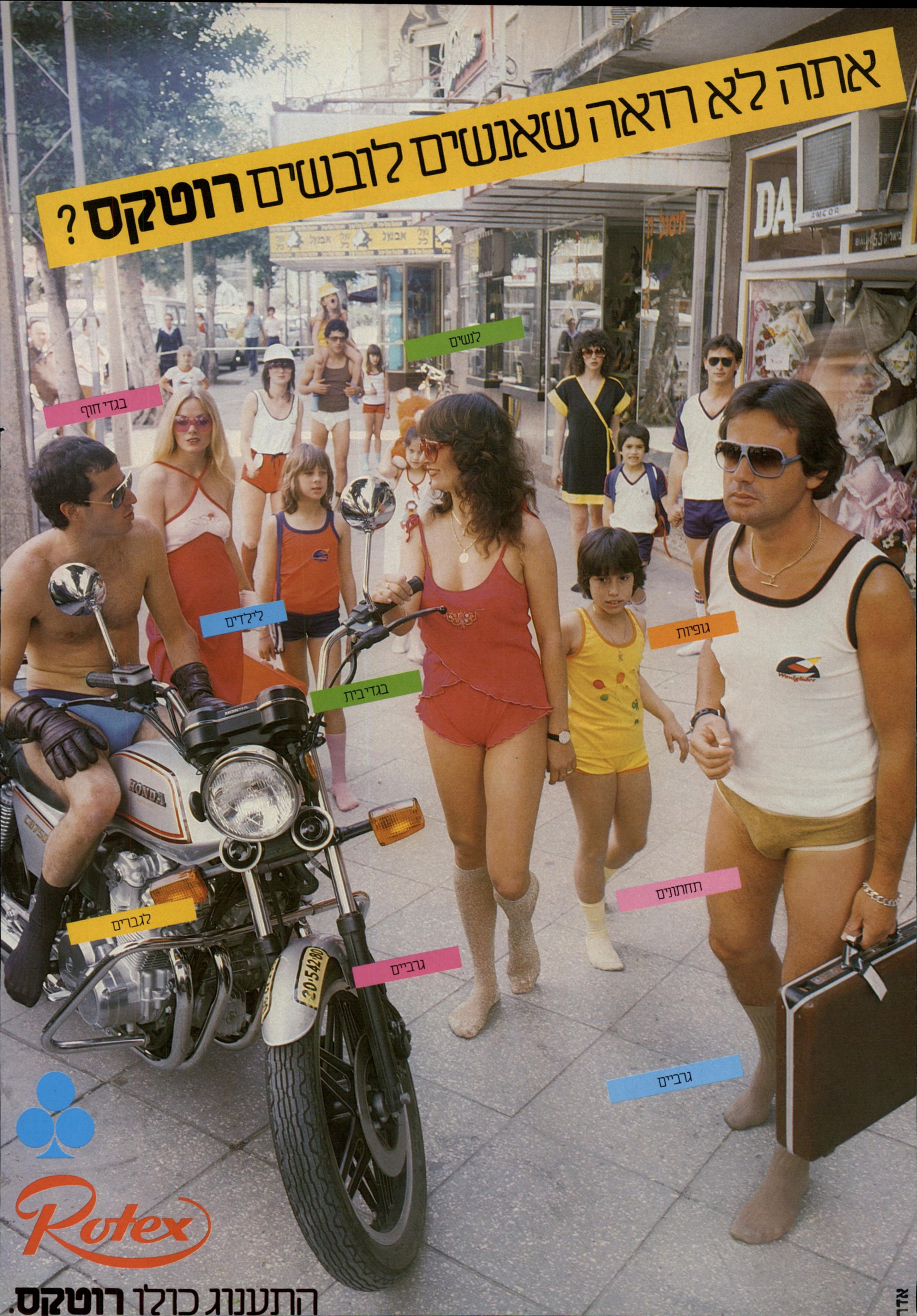
מכבי מציאה:

אלתעבי מכבי מאבא קפול

(וגם בפחית)

אתה לא רואה שאנשים לובשים רוטקס?

לנשים

בגדי חוף

לילדים

בגדי בית

גופיות

תחתונים

לגברים

גביים

גרביים

Rotex

התענוג כולו רוטקס.

לסנדלי "שול" יופי של קו... קו הנוחות!

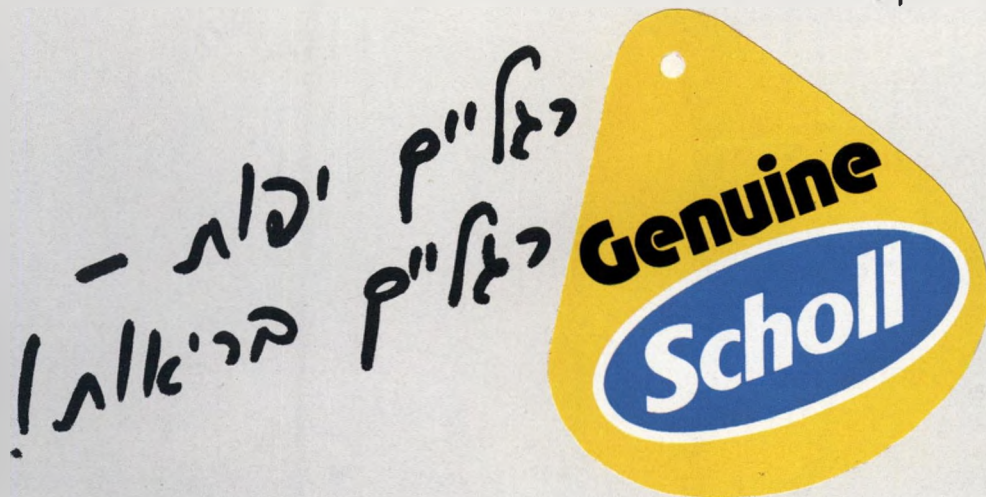
לכן מעניקים לך סנדלי "שול" נוחות
 – נוחות מיידית – נוחות שאין
 דומה לה.
 תני לרגלייך את הטוב מכל – "שול".

*הקימורית שבסוליה (בלעדית ל"שולי") מפעילה את
 אצבעות ושרירי רגלך עם כל צעד שאת עושה. הליכה
 ב"שול" היא תירגול לבריאות-רגלייך וליופין.

החליקי לנוחות מיידית – הנוחות של
 "שול".

נסי את סנדלי "שול" ותיווכחי עד
 כמה הם נוחים.

"שול" – החברה המובילה בעולם
 בטיפול ברגל – פיתחה דגם ייחודי
 של סנדל התואם את קימורי רגלך*

גורל יב 29 די'א טל: 03-284633

ACTION
SPORTSWEAR

להלביש ספורט בידיך

אופנה בפטללה -
להלביש בחדרי הספורט וחדריך
MP'S

ניצה בן־אלישר, אשת־החברה הירושלמית שמצאה את עצמה בבידוד כימעט מוחלט בקאהיד, מספרת על החווייה הקשה שעברה עליה כאשתו של השגריר במצריים, והמשבר שפקד את חי נשואיה בעיקבות הבידוד

לא היחה בינינו שום תיקשורת. הוא חזר הביתה מהעבודה ולא שאל אחי..מה מעיק עלייך?"

בעלי הוא פוליטיקאי, ואני לא רוצה לסבך אותו. אבל אני יכולה להגיד לך שיש בינינו לא אחת חילוקי־דיעות פוליטיים

אנשים מותחים עלי ביקורת, מזענים שלא הייתי צריכה לכתוב על אנשים חיים. אבל אני כתבתי רק את האמת

ריאיינה שרית ישי

גייהאן יכלה לעזור לי. מילה אחת שלה, והיחס היה משתנה. אבל זה לא היה בידיה. זו היחה פוליטיקה

התגלגתי הרבה ברחובות קאהיד. האנשים שם מקסימיים, משגעים. נורא לגלות איזו תדמית יש לנו בעיניהם

מצאתי שאני כותבת דברי בלע ושינאה נגד בעלי. כשראיתי מה אני מעלה על הנייר, הפסקתי לכתוב

הדרגשתי כנשה

מובל לטבח!

ראש־הממשלה ואשת־החברה הירושלמית היפה, שעבדה כאז כן עתה במכון למניחיגות של הסוכנות היהודית. זמן קצר לאחר נישואיהם יצאו הי שניים בשליחות לקאהיר. באמת מכאיבה מספרת ניצה על הנידוי החברתי שממנו סבלה במצריים. היא לא מהססת לכתוב אמת לא נעימה ובסיפרה שזורים כאב ואהבה גם יחד. קראתי את הספר כמעט בנשימה אחת. ניצה בן־אלישר חשפה לי

התגרשה גם ניצה. שנתיים חיו ללא נשוי חווייתיה של אשת השגריר הראשון של ישראל במצריים. סיפורם של ניצה ואלי בן־אלישר מת־חיל בז'נבה, שם נפגשו לפני כ־13 שנים, כשהיא היתה נשואה בשנית לרופא אמ־ריקאי ואם לבת מתכננת בשם חן, והוא נשוי לדיאנה שאת בנה, ניר, אימץ לו כבן. אחרי פרשת אהבה סודית התגרש בן־אלישר מאשתו. כמה שנים לאחר מכן

מתארת בו בכנות, אהבה ובסבל את חווייתיה של אשת השגריר הראשון של ישראל במצריים. סיפורם של ניצה ואלי בן־אלישר מת־חיל בז'נבה, שם נפגשו לפני כ־13 שנים, כשהיא היתה נשואה בשנית לרופא אמ־ריקאי ואם לבת מתכננת בשם חן, והוא נשוי לדיאנה שאת בנה, ניר, אימץ לו כבן. אחרי פרשת אהבה סודית התגרש בן־אלישר מאשתו. כמה שנים לאחר מכן

ביקשתי מניצה בן־אלישר שתספר לי מעט עליה ועל בעלה, יושב־ראש ועדת החוץ והביטחון של הכנסת. היא היפה נתנה אותי לכתבה שכתב אלי תבור ב"העולם הזה" (2168). שם, אמרה לי ניצה, תמצאי את כל הסיפור. הסיפור של ניצה ואליהו בן־אלישר מרתק כמעט כמו הספר "קריעת ים־סוף", שיצא בימים אלה לאור: את הספר כת־בה ניצה בשיתוף עם אלי תבור, והיא

(המשך מעמוד 71)

צדדים רבים בעם המצרי ובמצרים שלא היו ידועים לי.

נפגשו במלון "דיפלומט" ניצה שבה מבוליו חופשת הגיהשמונות עם בעלה בוורד הגליל. אשה נאה, שיערה עשוי בקפידה, משקפיים גדולים מכסים את עיניה הכחולות, אפה סולד ושימלה ספורטיבית-אלגנטית מחמאה לגזרתה. כשהיא דיברה על מצרים אחזה בה תי-רגשות. היא חוותה מחדש את החוויות הקשות שעברה בארץ זו. בגילוי לב מפי תיע סיפרה לי על הקשיים שעברו עליה ועל בעלה בשמונה החודשים הראשונים שלהם במצרים. לא מתוך השתפכות, לא כשיחה רכילות, אלא כפי שמספרים את האמת. המשבר ביחסיה עם בעלה, ש-נבע מהבידוד החברתי ומהלחצים העצום מים שהופעלו על שניהם, היה חלק מסיפורה של הגברת הראשונה של ישראל במצרים, חלק מניסיון ההסתגלות של אשת השגריר הישראלי הראשון בארץ שלא קיבלה את פניה בנורעות פתוחות. זמן קצר לפני נסיעתה למצרים העניי קה ניצה בן-אלשיר ואיון ל"העולם הזה" (2212). בראיון סיפרה באופטימיות ובהתרגשות על הבית המפואר בזמאלק המצפה לה ועל צוות העובדים. אך נייצה התגוררה בשני חדרים במלון "שר-תון". במשך חודשים ארוכים עברה 150 ידיות, עד שהצליחה לשכור בית במחיר

שחיפשונו אצלו דירה יומן, והתחלתי לכתוב. כשראיתי מה אני כותבת ומה אני מעלה על הדבר הפסקתי מייד.

מה הייתי עתה על הנייר? הרגשתי נורא דפוקה. אני לא יודעת איך להסביר לך את זה. הייתי כל-כך בודדה, כל-כך אומללה. את יודעת מה כתבתי? דברי בלע ושינאה נגד בעלי. זה מה שכתבתי. את צריכה להבין, לא הייתה לי חברה. לא היה לי למי לשפוך את הלב. כל מה שהיה לי זה רק טענות. אז יצאו דברים אימים.

מה היה בליךך נורא בתקופה הראשונה שניך במצרים?

היה פער נוראי בין היחס שהם נתנו לנו ובין האופי המצרי. את זה הבנתי רק יותר מאוחר. היה להם קשה להיות לא נחמדים. הם סבלו מזה שהם נחמדים אותנו ומחרימים אותנו. בעצם העובדה שאילצנו אותם להיות לא נחמדים גרמנו להם לא-ינחוחות עצומה. כי בעצם הם רצו להיות נחמדים אבל היה אסור להם.

מי אסר עליהם?

אולי אסור לי להגיד את זה, אבל זו הייתה הוראה מגבוה. מרדע ניתנה ההוראה הזאת? כאמצעי לחץ. ניתנה הוראה מפורשת לאנשי משרד-החוץ וכלל האנשים שבאנו איתם במגע. שאם מטל עליהם להיפגש איתנו במיסגרת תפקידים, ייפגש איתנו רק נציג אחד מהם. כעת, עם השגריר

חשוב להם מאוד. המון חברים אמרו לי: נבוא לבקר, אבל רק אחרי 26 במאי. ובאמת, מאז הפינוי היו פה כבר שני חברים שלנו.

מה היה הדבר המכין ביותר שקרה לך במצרים?

היו כמה וכמה רגעי מבוכה, אבל אני לא אשכח שיום אחד הודיעו לנו מכרים מצריים שפרס, אבא אבן וברילב באים למצריים. איש לא הודיע לנו על כך. הברקנו למישרד-החוץ וגם שם איש לא ידע שהשלישייה הזאת מגיעה למצריים. אבל המצרים אמרו לנו שהם מגיעים לביקור, אצל המפלגה השלטת. התקופה הייתה תקופת טרום בחירות, וסיקרי דעת קהל הראו כי המערך מוביל ברש. אלי היה אז חולה בצהבת ושכב במיטה, ואני ייצגתי אותו.

נערכה לכבודם קבלת-פנים ואני הלכתי אליה ביחד עם הציר אפריים דובק. אז ניגש אלי פואד מוחי אל-דין, שהיה סגן ראש-הממשלה, ואמר לי: אני לא אומר לך שלום כי בוודאי נתראה בעוד כמה דקות בארוחת-הערב עם פרס ברילב ואבן. אמרתי לו: אתה לא תאמין, אבל איש לא הזמין אותי. הוא היה מאוד נבוך. יצאתי מהעניין כשאמרתי לו בהומור: אל תשכח שבארוחת-הערב הזאת הם שייכים לקואליציה ואנחנו האופוזיציה. המצרים פשוט לא הזמינו אותנו.

קאהיר היא עיר עם 140 נציגי גויות ושגרירויות זרות, וכבר ערב התקיימו שם אירועים. בספר את כותבת על התיסכול הנורא שחשת כאשר לא הוזמנת בתחילה כמעט לאף אחד מהאירועים. לך מהחרי ראה שאת מוענת שניתנה מגבוה, האם היו אנשים שהחליטו על דעת עצמם שלא להיפגש איתכם?

כן, היו גם תופעות כאלה, שאנשים לא ידעו על ההוראה אבל פחדו להיפגש איתנו.

פחדו ממה?

ממה שיגידו.

מי יגיד?

החברה. החברה במצרים חנרצת את גור-הדין. אנשים פחדו להיות הראשון גינם. את צריכה להבין, שהחברה היא גרעין קטן וקשה לפיצוח. לפני שהגעתי למצרים אמר לי עודד זראי: יכבדו אותך רק אם את תכבדי את עצמך. שלא תעניו ללכת עם סל כי יחשבו שאת אשה פשוטה ולא ישימו לב אליך. כל מיני דברים שבשבלנו הם מובנים מאליי הם, שם הם קנה מידה להיותך מכובדת או לא. כל הזמן הירגשתי איך הם בחנו אותנו. הרגשתי שמה שקורה לי עם ה מצרים זה מה שקורה לאשה שפוגשת את החברה של בעלה. היא תמיד בודקת מה הוא מצא בה.

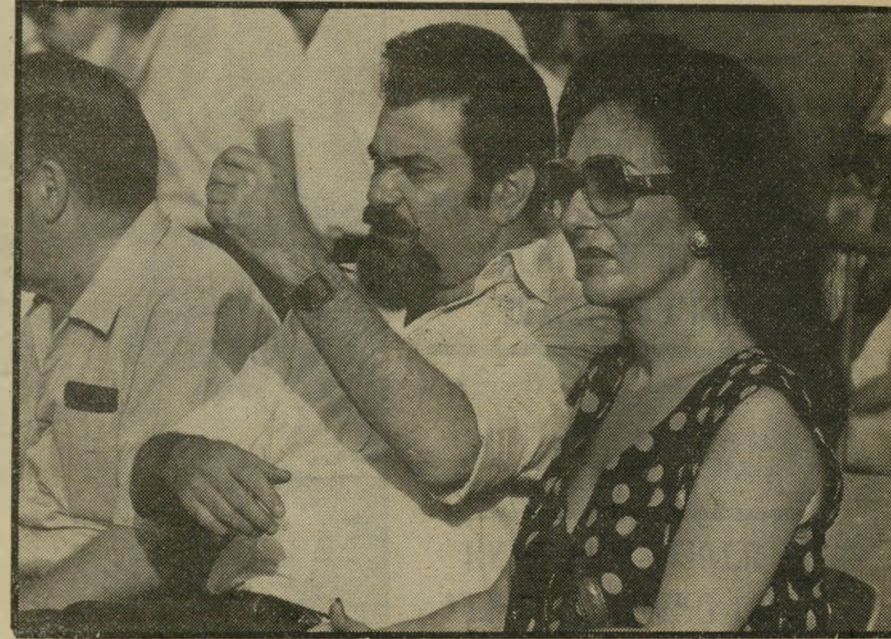
בספר כמעט שאינך כותבת על בעלך. פה ושם את מזכירה אותו, פעם אחת את אפילו כתיבת שהוא צעק עליך, אך בעוד שאת רגשותיך כלפי המצרים את מתארת כגילורילי, הרי שאת ריג-לונך לפניה?

בעלי חשב שזאת חוצפה לא רגילה, אבל נפגשתי איתה בביתה, והיא שאלה אותי להרגשתי. איך יכולתי להגיד לה שאני מרגישה מצויין כשהרגשתי מוזנת? אמרתי לה. היא ידעה. לא הייתי צריכה לספר לה. היא יכלה להקל עלינו, אך לא עשתה שום דבר בנייני. אחרי שאמרתי לה ללכת עד אחרי ה-26 במאי ידעתי מעל לכל ספק שהחרם שהוטל עלינו הוא הוראה מגבוה. והוא נכון, אני לא מדמינת אותו. החרם באמת קלים.

אני לא יכולה להגיד לך שגיהאן לא רצתה לעזור. זה לא היה בידיה. זו הייתה פוליטיקה. יכול להיות שלא הבנתי או את המנטליות המצרית. אני מבינה כעת קצת יותר, אבל אז לא הבנתי עד כמה פיגוי סיני חשוב במצריים. אנשים אמרו לי: אנחנו ויתרנו בשביל השלום על האידיאולוגיה שלנו, שאמרה שצריך לזרוק את ישראל לים, שישאל לא קיימת. ש צריך להשמד אותה.

האם התרשמת כאילו המצרים לא רצו בשלום, כאילו הוא נכפה עליהם עידידי סאדאת?

לא, הם מאוד רצו. במשך שנים הם רצו שלום, אך הם טענו כי הם ויתרו על אידיאולוגיה ואנחנו ויתרנו רק על מה שבין כה וכה היה שלהם. הפינוי היה

הבן-אלישיריים ביומיהעצמאות היה לנו קשה מאוד, לאלי ולי. כל אחד חשב שהלחצים עליו גדולים יותר!

לא גנבתי לו. הסיפור שהוא יכתוב, אם יכתוב, יהיה סיפור לגמרי שונה. אלי הוא איש מאוד מאוד סגור. היו לנו שמונה חודשים קשים מאוד. היה לנו אז מעט מאוד קשר בניינו. לא היינו אף פעם לבד, לא יכולנו לפתור את הבעיות שלנו. הבידוד החברתי והקשיים היו בלתי נסבלים. אף פעם לא יכולתי להתפרץ או לצעוק. אני לא יודעת אם אני יכולה לדבר על זה, אבל איך אפשר היה לחיות

היה קשה למצרים להיות לא-נחמדים. הם סבלו. היחה להם הרגשה עצומה של אי-נחוח, כי הם בעצם רצו להיות נחמדים

כך

אך זה השפיע על חיי הנני שואין שלכם?

את צריכה להבין, בעלי הוא איש סגור ומופנם. חבר אחד אמר לו שאם לא יתרגו אותו או הוא יתרוג את עצמו מהתקפת לב או משהו כזה. הוא לא מוציא שום מתח, שום לחץ בשום צורה שהיא. מנהלי הברות אמריקאיות משחקים גולף, מכים בכוח במהבט. מוציאים מרץ, מוציאים עצבים. אלי לא עושה שום ספורט. לא זו הספורט היחידי שעשה במצרים היה לצאת מפתח הדלת ולהידחק על-ידי אנשי הביטחון למכונית.

למה להירחף?

מעמי ביטחון. סיפרו לנו ששרתון הוא המקום הכי בטוח בקאהיר, כי הוא נמצא ליד ארמון הנשיאות והאיוור מאוד שמור. עד שיום אחד אמר לי מישוה, כשיצאתי מהמדרגת של שרתון: אל תעמדי פה, זווי עוד קצת, עוד קצת, יותר שמאלה, עוד צעד אחד שמאלה — או זהו! פה בדיוק ירו בווצפי תל.

כיצד השפיעה עובדת הבידוד והחרם החברתי על היחסים בינך ובין בעלך?

היה לנו קשה מאוד בהתחלה. חוסר תיקשורת טוטאלי. כל אחד חשב שהי לחצים שלו יותר גדולים משל השני. אני הייתי משוכנעת שאני יותר מסכנה מאליו. אותו לפחות היו באים לקחת. מסיעים, מביאים, הוא היה חצי יום בשגר רירוח. ראה אנשים ודיבר עם אנשים.

בכית הרבה?

התפרצויות הבכי שלי לא היו מצער על עצמי, אלא מהתרגשות. יכול להיות שבהתרגשויות מצאתי פורקן לסערת-הי רגשות שלי, שאף פעם לא התפרצה. כל הזמן הייתה לי הרגשה שאני דפוקה, שאלי, למרות שקשה לי לפחות יש לו עיסוק מעניין, ואילו אני גשרכת אחרינו ולא עושה שום דבר מועיל. בהתחלה אפילו לא יכולתי למלא תפקידי מארחת. לא היה לנו בית כדי לארח בו. יצאתי למסע מסורף כדי לתפש בית. דללקתי על בניין טוויסטייד בקאהיר. הפכתי עולמות כדי למצוא בו דירה, אבל המצרים סירבו להשכיר לנו.

אומרים לי שכתבתי בספר יותר מדי על חיפוש דירות. האמיני לי שריחמתי על הקורא. כתבתי רק על ארבע דירות, אבל אני ראיתי 150! שאת כולן סירבו

ההלם שבמיכגש עם קאהיר היה נורא. אחת המוכירות, ברורייה, ראתה גלביית מרחפות במיסדרון. היא נכנסה להיסטריה וצעקה כל הלילה

שותיו שזו אינך מצינת ככל, כאיי לו שאין לו רגשות וזא עברו עליו חוויות... אני הרבה יותר פתוחה מאליו, הרבה יותר קל לי לבטא את מה שאני מרגישה. לו פשוט קשה. חוץ מזה שהשארתי לו לכתוב על ההתרגשויות שלו. הסיפור שלי כליכך שונה מהסיפור שלו. לא גנבת לו מעט את הנני שא של הספר?

להשכיר לנו. מכל דירה הייתי חוזרת הביתה עם סיפור. **כיצד את מסבירה את ההתייחסות המעט היחסית של אותה מזכירה שהתחזקה לצרות בבית-מזון?**

את צריכה להבין את זה. ההלם היה נורא. הבחורה פתחה את הדלת וראתה רוחות עם גלאביות. בטח היו אלה אורחים במלון, או המשרתים. אבל היא פשוט נכנסה להיסטריה. ממילא היא היתה במתח נורא. יותר מזה, אחד מהעיתונאים הפריז מדונות שלנו סיפר לי, שהוא גר במלון בשפארד. שאלתי אותו איך הוא גר במלון שבו אינו יכול להשתמש בטלפון. הרי הוא עיתונאי! הוא ענה לי שהוא גר עם כי המלון קרוב לשגרירות האמריקאית, ואם קורה משהו הוא צריך רק לעבור את הגדר.

אני מעולם לא חשבתי על זה. אבל אותה מזכירה פשוט נכנסה להיסטריה, ועד שאחד מאנשי צוות השגרירות לא בא. היא ליהד והחזיקה לי זה לא יכול כל הלילה, היא לא נהוגה. את זה לא בשל היה לקרות. אני מעולם לא הרגשתי פחד במצויים.

כך? האם אינך פוחדת בדרך?

בלילה אני מתה מפחד בכל מקום, אפילו בבית. אבל במצויים קרה לי דבר מופלא. כל המצויים שפגשתי — ופגשתי הרבה מצויים — היו נחמדים. הצוות של המלון היה נחמד. כל מצויי שפגשתי היה עם חיוך מקסים וחוש הומור. ונועם כזה, מין נועם הליכות מאוד מאוד עדין עם נערי המעלות היה לי רומן. וזה מיד הוריד את הרגשת הפחד. הירגשתי שאם

אליהו וניצה בן־אלישך עם מירפסת חדרם ב"שרתון" בקאהיר
 „אני הרבה יותר פתוחה מבשלי, הוא איש מאוד מאוד סגור!”

אני הרגשתי את עצמי כשה מובל לטבת. אין לי מילים יותר רכות. כשקנינו את הבית במעדי ידעתי שאני אשלם את המחיר. אמרתי לאלי בלשון ארסית שיתוך זול היה אילו החזיק אותי משרד־החוק בירושלים. הייתי בלי טלפון, בלי תחבורה, פחדתי שיפקירו אותי עכשיו. פחדתי שיגידו: יש לה בית, היא יכולה לשבת בתוך הבית, הבעיה שלה נפתרה.

רציתי להכעיס את אלי, להרגיז אותו עד כדי כך שימצא לי פיתרון שיאפשר לי לצאת מהכלא של מעדי. והי שכונה כה מרוחקת, שאם אלוהים אלה אותך באותו יום, לוקח לך חצי שעה להגיע ממנה העירה. אם אלוהים לא אוהב אותך, זה עניין של שעה או שעה וחצי, עם פקקים נוראיים. לי כבר היה סוף־סוף קשרים בקאהיר. הרשת שלי היתה פרוי שה. אחרי שהתעקשתי ודחפתי ועבדתי כל־כך קשה, פחדתי שהמגורים במעדי לא רק שלא יעזרו לי ליצור עוד קשרים, אלא יקלקלו לי את מה שיש. הרגשתי דפוקה. השגריר נכנס למכונית השגרירות שלו ונוסע, ואני נשארת כלואה בבית.

מדוע מתקבל הרושם כאילו בערך הוא מיפנים שג פנוב נפוח?
 מה לא אומר לך? זאת בעיה. יש לו הופעה כזאת — הוא הולך בקוף, עם בטן מוכנת, וגב ישר. אני תמיד הולכת אחרי. זה עניין של הופעה, אנשים אומרים לי לא אחת. אבל את יודעת, הוא דווקא נחמד.

האם את חושבת שלשגריר ולאשתו קם עכשיו במצויים יותר משהיה לכם?

יותר קל מכל הבחינות. לא שזה קל,

החברות אמרו לי שאצלם לא עושים דברים כאלה, שומרים על הכבוד של האשה ולא כותבים על השמלות שלה. כי יש בזה משהו חטטני ולא מכובד. חברה שלי הציעה לי לכתוב לו מיכתב. ישבנו וליסחנו מיכתב, אבל המצרים אפילו לא יודעים עד כמה מפרסמים במצויים רק מה שהממשלה רוצה. אפשר לשבור קירות ולטפס עליהם, לא ירצו לא יפרסמו. כך היה כשהלכנו להניח זר על קבר החייל האלי-מוני, הם אירגנו למעננו את הטקס. אבל אף עיתונאי לא סיקר אותו.

רז עליה. בשקט מאוד, והדברים היו מוצנעים, ורק אנשים שנתנו בי אמון מלא אמרו לי, אבל היו דיברי ביקורת קטלניים. פעם שאלתי למי שייך מיפעל מסויים והתשובה שקיבלתי היתה „לשיי” לוש הלא מקודש” — ג'יהאן ושני מחותניה סיידי מרעי ועו'ת'מאן אחמד עו'ת'מאן. היא היתה עצמאית מדי, פעילה מדי. קראו לה ג'יהאן והיא הקפידה לחתום על מכתב ביה בשמה. סוון מובארק חותמת מאדאם חוסני מובארק.

היתה פעם הפגנה בכיכר האופרה, והי מפגינים נשאו שתי תמונות־ענק של בגין מנשק את ג'יהאן ושל קרטז מנשק את ג'יהאן. המצרים מאוד מאוד רגישים לגני שא זה. יש קונפליקט עצום במעמד האשה במצויים. מצד אחד הביקורת העצור מה על גברת סאדאת, שכל אחד יודע שבהתנהגותה המוסרית אי־אפשר להטיל דופי, ומצד שני מנהל־הרדיו היא אשה ומנהל־הטלוויזיה היא אשה. אמינה אלי סעיד היא מנהלת דאר־אל־הילאל, אחד מבתי ההוצאה לאור הגדולים במצויים. יחד עם זאת, לעולם לא תפגשי אשה לבדה ברחוב. גם כשהן עובדות עם גברים, הן לא תראינה איתם בפומבי. יש משהו במצויים. שתוחם את הגבול בין התנהגות נכונה וזו שאינה נכונה.

ובתוך העולם הזה, הסגור והאכסרקוטיבי של העירייה, האם איך התקשרויות אסורות?

אין לא יודעת. היו רכילויות קטנות, אך הן לא נגעו למצויים. יכול להיות שהגברים כן, עם זרות — לא יודעת, לא דיברו איתי על זה. אך הנשים נקיות מכל רבב.

את יודעת, אגב, שתמיד חשבו שאני מצרייה? זה אחמאי לי נורא. אמרו לי שאני נראית עם השיער כמו נפרטיטי. **התרשמתי מהספר כאילו איך נך אהבת את אנים ממצור?**

גם הוא לא אוהב אותי. הוא לא התנהג אלינו יפה, אפילו כשאלו ואני הוצאנו את כל המשכורת, 440 דולר, ונסענו לנחם את ג'יהאן אחרי מות סאדאת. הוא כתב שהשגריר בא עוד פעם להתלונן. הוא תמיד טען שאלי מתלונן, כתבה שלו עלי מאוד מאוד פגעה בחברות שלי. הוא כתב שכל השמלות שהבאתי לקאהיר עדיין ארוזות, כי אף אחד לא מומין אותנו.

מה אמר השגריר ששון עם הספר שלך?

שלחתי את הספר לכל אנשי השגרירות עם הקדשה. התגובות היו בעד ונגד. אלה שנגד אמרו שלא בסדר שכתבתי על אנשים חיים. המצרי היחיד שהעמדתי באור לא חיובי הוא בעל הבית, וסיבותי איתם. אשת השגריר חששה שזה יכניס אותם לצרות עם הבית, אבל הם לא היו מעורבים בתהליך שכירת הבית, והיו כמה צדדים לא יפים בשכירתו.

מה אמרה לך אשת השגריר? לא נעים לי לדבר עליה. היא קצת כועסת עלי.

האם הביקורת על הספר כזו אכת לך?

תראי, כולם מסכימים שהספר פתוח, אנושי ורגיש. אולי הפרזתי, אולי אם הייתי מתרגמת את הספר לערבית הייתי מוציאה כמה דברים שיכולים לפגוע.

האם הצנזורה פסקה לך קטרי עים רבים?

כן, הורידו לי הרבה דברים. **ובעורך, האם גם הוא פסק?**

הוא קרא כל פרק לחוד, וכשגמר לקרוא את החלק הראשון אמר: את יודעת, הוא נורא קשה. אמרתי נכון, אבל זאת האמת. היה נורא קשה. שאלתי אם הוא רוצה שאשנה. הרי זו האמת, כך בדיוק זה היה. הוא אמר שאשאיר את הספר כמו שהוא. הוא לא התנגד לכתבת הספר. כתבתי על חיכוכים שהיו בינינו. על זה שיצאנו מנקודות ראות שונות, והוא לא הוריד לי את זה. התווכחנו על זה מעט, אבל כל מה שכתוב בספר הוא האמת.

הלשונות הרעות אומרות בצורה הכי בוסה כי ג'יהאן הביאה על סאדאת את מותו, בכך שלא התנהגה כאשת מנהיג מוסלמי, ועוררה את תחת האחים המוסלמים

אבל זה קל לעומת מה שעבר עלי. הבית מצויין, יש צוות־עובדים. אני עברתי תקופה שבה הם ברחו אחד אחרי השני, גלים גלים. אני מצאתי טבח טוב ועוזרת טובה. יש לי רשימת טלפונים ולא צריך לרוץ לאשת השגריר האמריקאי שבביל רשימת מומנים. כל חדברים האיומים שעברתי משום שהייתי ראשונה.

היית חוזרת לקאהיר?

לביקור כן. הרגשתי נורא מתוסכלת כשעזבנו סוף־סוף פרצתי את הדרך. אני שים באו יותר, קיבלו אותנו יותר, הכרתי את קאהיר, הסתובבתי ברחובות והיכרתי את המצויים. למדתי אינו תדמית יש לנו בעיניהם — תדמיתו של הישראלי הנפוח, השחצן, שרקד על הגופות ושר שירי־ניצחון כמו „גאצור מחכה לרביץ”. התגלי גלתי מתחת לערימות אשפה כדי לגלות אתרים מוסלמיים. קאהיר היא עיר קטנה גדולה. אנשים דיברו על זה שאני מסתובבת בין האנשים ברחובות. זה מוצאתן בעיניהם.

האם פגשת את סעד מורי תדא?

כל הזמן ראיתי את סעד מורתדא כמלך ישראל. דיברתי איתו על זה, פעם, ברגע של אמת. אמרתי לו שאני מקנאה ביחס שהוא מקבל בישראל, לעומת היחס שאני מקבלת במצויים.

אחת הסיבות שבגללה לא אהבו את בערך במצויים היתה דיעותיו הניציות הקיצוניות. את הניכית התנועה המאוחדת. האם את חושבת כמוהו?

הייתי מעדיפה שלא לסבך את בעלי. הוא פוליטיקאי. לא הייתי רוצה להיכנס לפרטים. אני רק יכולה להגיד שיש בינינו חילוקי־דיעות בנושאים פוליטיים.

ניצה עם בעלה באכרסימבה
 „היה בינינו מעט מאוד קשר!”

הנישואין החשאיים של זאב רווח

זאב רווח
אשה חדשה

בחשאיית מרבית, הרחק מן הורקרויים והפירסומה, התחתן לו השחקן-כימאי זאב ("זאביק") רווח, לפני חודשיים, מבלי שכמעט איש ידע על כך. אני בטוחה שאפילו כמה מהאנשים המכירים אותו מקרוב, גילו את הסוד הזה רק עכשיו. תוך כדי קריאת שורות אלה.

החתונה התקיימה חודש בלבד אחרי שרווח התגרש מאשתו, השחקנית שולה רווח. ברגע שקיבל את הגט ביד, הוא רץ לחופה יחד עם מלוי אנג'לו, צעירה בת 20 וכמה.

רווח, בן ה-41, העובר כיום בחיאטרון חיפה, הכיר את כלתו בעת שביים את הסרט פצעי בגרות 80. הסרט עוסק, כפי שמעיד עליו שמו, בחתיכות בגיל מטויים. זאביק היה צריך לכהן עשרות צעירות, עם בגדים ובלעדיהם, כדי למצוא את המתאימות לסרט.

כשגמר לבדוק את החתיכות, הוא הבין חזן פתאום במזכירת-ההפקה, שלא היתה אלא אותה מלי אנג'לו. לדעתו היא היתה יותר חתיכה מכל הנבחנות. הקליק שנוצר ביניהם היה כלי-כך חזק, עד שרווח סיפר

היהלומן

החמקמק

יש בחיפה מועדון אכסכולוסיבי חדש, שהפך תוך זמן קצר למוקד עליה לרגל לכל התל-אביבים והתל-אביבות, שיש להם מה להסתיר, עיר הכרמל, שהיא כידוע עולם אחר לגמרי, מעניקה להם את האנונימיות, שכה נחוצה להם לצורך האהבות הקטנות והסודיות מאוד שלהם.

כל זה טוב ויפה. אבל מה קורה כאשר גם לבעל וגם לאשה יש אהבה צדדית פרטית, ושניהם מגיעים, באופן מיקרי לחלוטין, דווקא באותו ערב, יחד עם בני זוגם, לאותו מועדון אכסכולוסיבי? מיקריות כזאת, לא עלינו, יכולה לגרום לפיצוץ לא קטן. בנושא זה יש לי בשבילכם סיפור מופזץ, שהוא טריטרי:

ערב אחד הגיע יהלומן ידוע מאוד ומצליח, בן 40 פלוס, בלוויית חתיכה הצעירה ממנו בכ-20 שנה, לאותו מועדון שבו עסקינו. השניים, שנראו מאוד צמר-דים וחמים, רקדו והשתוללו קצת, ואחר-כך ישבו לסעוד, כשהם אוחזים ידיים ונהנים מן האווירה הרומנטית של המקום.

כעבור שעה קלה הגיעה לאותו מועדון מי אם לא אשתו של אותו יהלומן, שהיא באמצע שנות השלושים שלה, מן

דובר חטיבת מפ"ם בכנסת מתחתן בגלל משכנתה

עתה, כשהם רשומים לנישואין וזכאים למשכנתה, יכולים אמנון, שמוצאו מרא" שון-לציון, ואראלה, שהיא חיפאית במו" צאה, להגיע אל המנוחה והנחלה בדירה משלהם בירושלים הבירה.

דובר חטיבת מפ"ם בכנסת, אמנון לוי, שהוא אחד האנשים ההגונים שאני מכירה בבניין הפרלמנט הישראלי, מתחתן. את כלתו, אראלה, הוא מכיר כבר מזה חמש שנים. למרות שחיו יחד במשך זמן רב, לא בער להם להתחתן. למען האמת, גם להחלטה הזאת הם הגיעו רק משום שרצו לקבל את המשכנתה המוענקת לזוגות צעירי-רים. ללא הטקס הרישמי, שהם לא היו זקוקים לו כדי לתת תוקף ליחסים שבייניהם, הם לא היו מקבלים את המשכנתה. השניים נפגשו באוניברסיטה העברית. אמנון, בן ה-27, מחלל את זמנו בין לימודי תואר שני בהיסטוריה, ובין הדוברות בר כנסת. אראלה, בת ה-26, היא מזכירת האירגון למען שלום הילד ומדי פעם גם מתרגמת ספרים מאנגלית.

חתונתם נקבעה ל-14 בחודש זה, שבו עיים בלבד לפני ועידת מפ"ם, שלקראתה מצוי החתן בשיא עבודתו. העניין הזה פוגע קצת בירח-הדבש שלהם, שלא יוכל להתקיים בדיוק כפי שתיכננו. למעשה עמדה חתונתם להתקיים לפני כן, אולם בשל ספירת העומר היא נדחתה.

הסוד:

גברים צעירים

השחקנית הוותיקה חנה ערן היא שובבה לא קטנה. בסרטים, אמנם, היא לא משחקת מזמן, אבל לאהוב היא ממשיכה ובאותו הקצב. השנים החולפות כלל אינן משפיעות עליה. היא עדיין יוצאת עם גברים כמו בימים הישנים והטובים. עכשיו יש לה רומן עם האופנאי פייר ("איבי") דה-מרדיקס, הצעיר ממנה בהרבה שנים. ערן, המעדיפה גברים צעירי-רים, פגשה באהובה בדיסקוטק תל-אביבי, מרדיקס, שכלל אינו בוחל בנשים המבוגרות ממנו. נראה מאושר מאוד בחברתה בכל מיני מסיבות ואירועים. השחקנית לשעבר, בתו של הצייר הרנאי נחם מסינגר, מרבה כיום להסי-תובב ברחבי העולם. בכל פעם שהיא

אפיסת כוחות

שוב יש לי סיפור על ורד צבעון, הרקדנית-מרדיקה מהמכון למחול. הפעם זאת פרידה. כולם יודעים שהיא ועקב ברזל הם חברים טובים. הרומן ביניהם נמשך כבר שנים. לפני כמה חודשים נסע הגבר ללוס-אנג'לס, ושם הוא חלה. תחילה חשבו שזה היה התקף-לב, אבל לטענתו זה היה משהו אחר לגמרי. ורד נסעה אחריו והיתה לצידו בבית-החולים. כשחזרו ארצה נשארו ביחד כזוג יונים.

בזמן האחרון אני רואה אותם לפתע כל אחד לחוד. מסתבר שהם נפרדו לתקופת צינון. אמנם בעבר כבר היו להם פרידות וחזרות כאלה, מה שמכונה אור-אנד-אוף, אבל הפעם יש לדברים מישנה תוקף. מה שהבנתי הוא שלורד פשוט

ורד צבעון
נימוק שכוח

נמאס. היא אמרה לו שאין לה יותר כוח, כי היא מוציאה את כל מירצה בעבודתה במכון. לסיפור איתו לא נשאר לה שום דבר. או אם זהו הנימוק שלה, זה כבר אומר דרשני. השניים, שהתגוררו בעבר ביחד, גרים

הנשים הווהרות והבולטות בחוג הנוצץ של תל-אביב, גם היא בלוויית בן זוג חתיך, שהוא בסוף שנות העשרים שלו. מנהל המועדון, משה ("מורישל'ה") שגיב, כמעט התעלף למראה האורחת. אבל לא בחור כמותה, למוד מצבים עדי-נים שכאלה, יאבד את עשתונותו. הוא שאף אוויר מלוא ריאתו, וקידם את פני האורחת בברכה. תוך שהוא מעניק לה טיפול של אנשים חשובים מאוד, סיפר לה שהמועדון מלא, וביקש ממנה להמתין כמה דקות, עד שיפנה מקום מיוחד עבורה. הגברת, שלא חשדה בכלום, נאחזה ברצון להמתין.

או אז מיהר הבחור פנימה, טס לעבר שולחנו של היהלומן ולחש לאוזנו: "אשתך בפתח!" יותר מכך הוא לא היה צריך לומר. מספרים לי שהגבר האדום כסלק, אבל לזכותו יאמר שהוא גילה כושר התחמקות מעולה. תוך שניות הוא פשוט נעלם כלא היה. יחד עם היפתה שלו, הארוחת-משאיה מיוחמת על השולחן ואפילו את החשבון הוא לא שילם. תוך שניות הגיב אותם מוישלה מבעד לדלת האחורית והכל חזר על מקומו בשלום. אחרי שהשטח התפנה, הוכנסו אשת היהלומן ובן לווייתה. הם היו כה שקועים זה בזה, עד שלא חשו במבטים רבי המשמעות שהחליפו ביניהם האורחים הרב אחרים במועדון. השניים בילו את זמנם בנעימים עד השעות הקטנות של הלילה. מבלי שהיה להם צל של מושג על הפיצוץ שנמנע ממש ברגע האחרון. למעשה, אשת היהלומן לא יודעת על כך עד היום.

ויש לסיפור הזה גם מוסר-היסכל: אם יבקשו מכם להמתין בכניסה, אין זה בהכרח מפתת חוסר מקום.

חנה ערן ופייר מרדיקס
הבדל גיל

שבה ארצה, היא תופסת לה צעיר נחמד ויפה. היא עצמה מתכננת לפתוח בארץ מירפאה לבריאות הגוף והנפש. לי נראה שמי שרוצה להישאר בריאה ולהיראות כמו השחקנית מלאת החיים, צריכה פשוט ללכת בדרכיה: צעירים, גבירות, צעירים! זה הסוד!

כעת בדירות נפרדות. עדיין לא שמעתי שהם יוצאים עם אחרים, אבל לפחות לגבי ורד אני לא דואגת. איך שאני מכירה את הבחורה הזאת, היא תאזור מהר מאוד כוחות מחודשים. ואם היא לא תוציא אותם על ברזל, או תהיו בטוחים שהיא תמצא כבר על מי.

רחל מרחלת על כל העולם

אביבה

פז

ויסל'ה

מרימוביץ

שנית מצדה לא תיפול

מצדה ובני קדמר
טענות רבות

בעוד שהיא מסתירה את בעיותיה עם הבעל, היא מפגינה את היחסים שיש לה עם יובל הגבוה והבלונדי. נראה שלבתו של אלוף פיקוד-המרכז לשעבר יש נושא משותף עם בנו של מפקד חיל-האוויר לשעבר, כנורעתי היא נראית יפה וזוהרת כתמיד. אפשר להניח, שאם נישואיה לבני יתמוטטו, ידאג יובל ששנית מצדה לא תיפול.

הייתי צריכה לשפשף את עיני, כדי להיווכח שאיני טועה. מה שראיתי היה בהחלט מעניין: **מצדה זאבי**, בתו של האלוף (מיל') רחבעם ("נגדו") זאבי, רוקדת בדיסקוטק תל-אביבי, צמוד-צמוד ליוכל הוד, בנו הצעיר של האלוף (מיל') כורדכי ("מוטי") הוד. אחרי שנגעתי קצת מן המראה עתיר התהילה הצבאית, שמעתי גם שרואים אותם בזמן האחרון די הרבה ביחד. וכשהתחלתי לרחרח קצת מסביב יצא לי סקופ של ממש. מסתבר שמצדה, הנשואה מזה שנה וחצי לבני קדמר, שהיה בעבר עוזרו של שר-ההקלאות דאז, אריאל ("אריק") שרון, אינה נראית מזה זמן-מה בחברת בעלה. מהמקורבים למיטפתה שמעתי שיש דברים בגו. עד כמה שהצלחתי לברר, השניים אפילו אינם גרים כבר ביחד.

בני בן ה-33, שהיה נשוי בעבר ל**מארישה ריקליס**, בתו של המיליונר הישראלי החי בארצות-הברית, **משולם ריקליס**, הוא בעל פאב חדש ברחוב דיזנגוף בתל-אביב. מצדה בת ה-27 היא בעלת בוטיק, הנקרא על שמה, ברחוב גורדון בתל-אביב. היא פתחה את החנות זמן קצר אחרי נישואיה, שנערכו בבית הנריה ברמת-השרון, בחוג המישפחה בלבד.

לצורך עיסקי הבגדים שלה נסעה הגברת לפאריס ולכל מיני מקומות אחרים. הנסיעות והבילויים מעבר לים, כך דווח לי. השפיעו על סיגנון חייה של הנשואה הטריה, דבר שלא מצא חן בעיני בעלה. שמעתי שלבחור יש טענות רבות נגדה. שהצטברו אצלו עד כדי כך שלא היה יכול להמשיך לחיות במחיצתה. אני מתארת לעצמי שגם למצדה יש מה להגיד בעניין, אך כשצילצלתי אליה כדי לשמוע את תגובתה, היא מילאה פיה מים ולא היתה מוכנה להתייחס כלל למה שקורה בינה ובין בני.

רק לפני שלושה שבועות סיפרתי לכם על כל מיני צרות ואהבות של הזמרת **אביבה פז**. איך שהיא נפרדה מבעלה **שוקי לוי**, שנסע לאמריקה, ואיך שהיא הכירה בחור צרפתי, והם כמעט עמדו להתחתן. אבל הוא לא רצה לבוא לארץ. אבל את הסיפור התמימים ב-

יוסל'ה מרימוביץ
החיים נמשכים

אמת שלה החלטתי אז להקפיד. לזמן-מה, על-פי בקשתה האישית של הזמרת, שהסבירה לי שהעניין קצת עדין. עכשיו אני יכולה כבר לגלות לכם אותו.

לאביבה יש יחסי חברות מאוד קרובים עם מאמן נבחרת ישראל בכדורגל, **יוסף ("יוסל'ה") מרימוביץ**, שהתאלמן לפני חצי שנה. יוסל'ה בן ה-50, טיפוס של צבר אמיתי, יודע שהחיים, כמו הצגה, חייבים להימשך. בתחילה הוא מצא ניחוי מים כנורעתייה של השחקנית לשעבר ודיילת היופי בהווה, **אתי אולמן**, שעממה הוא בילה את התקופה הראשונה. אחרי האסון שפקד אותו, כיום הוא מרבה יותר ויותר להיראות עם ידידתו הוותיקה, אביבה פז בת ה-38.

השניים הכירו לפני כמה שנים בלונדון. אביבה הופיעה אז בבירה הבריטית יחד עם בן זוגה לצמד **שוקי ואביבה "שוקי לוי"**. המאמן, שהיה בעיר במסגרת ענייני הכדורגל שלו, בא לאחת ההופעות שלהם. אחרי ההופעה הם נפגשו במסיבה, שבהמלכה התודע לזמרת.

מאז נפרד הצמד המצלח, חייתה אביבה במשך תקופה ארוכה בפאריס ושבה ארצה לפני שנה וחצי. כאן היא חידשה את הקשרים עם יוסל'ה. שהלכו והתהדדו. אני לא יודעת אם זהו סיפור אהבה של ממש. אבל בוודאי שזהו סיפור יפה. השניים נראים לי מאושרים מאוד ביחד. הם נוהגים לבלות לבדם בביתו של מרימוביץ בהרצליה פיתוח.

תיסלם לאוהבים הצעירים

והאירועים הנוצצים, שבדרך-כלל אין הם טורחים להפגין בהם נוכחות. תחת זאת הם מרבים לצאת ביחד לטיולים ולסרטים, וכמובן להיות עם עצמם ביחד. הגיית גם אינה מתעניינת במיוחד בלהקה ואינה מתלווה להופעות. תשומת-הלב שלה מרוי כזת בדני בלבד.

ההרמוניה ששוררת בין השניים היא שהולידה את השמועה בדבר החתונה. כששאלתי את דני בקשר לכך הוא לא הוציא את הדבר בכלל מהשבוך, אבל כפי שכבר דאגתי מראש לנחם אתכן, אין עדיין החלטה סופית. אנחנו מאוד מאוד אוהבים, אמר לי הזמר המצלח, אבל אנחנו לא ממהרים להתחתן. ככל אוסן לא בטוחה של השנה, שנה וחצי הקרובה. מאוד טוב לנו ביחד, אבל לכל אחד מאיתנו יש חיים משלו. אנחנו צריכים עוד להכיר יותר, כדי שנהיה בשלים לחתונה. בינתיים אנחנו אוהבים בשקט.

הגיית ציגנר ודני בסן
דפיקות לב למעריצות

ה"מי ומי" של בני-ברק

מסתבר שיש לי מתחרים. עיני החדה צדה ידיעה, שפורסמה בעיתון מקומי בבני-ברק. מה שבלט בידיעה הזאת היא שהיא נראתה כאילו לקוחה מתוך המדור שלי, פרט לשמות ולתארים של גיבוריה, שאינם משתייכים דווקא לחוגים שאני מדווחת עליהם. הסיגנון, הביטויים כמו "כל המי ומי", "חתונה השנה", "השעות הקטנות של הלילה" והנוסח הכללי הזכירו לי כל-כך את עצמי, עד שלא יכולתי להתאפק. **הנה קטעים נבחרים מאותה ידיעה:**

באולמי קרויזר נערכה בל"ג בעומר חתונה, שנחשבת בצדק כחתונה השנה: נכדו של ראש ישיבת פוניבז, **הגרא"מ שאר**, נישא לבתו של הרב **יוסף גולדנפלד**, ראש המוסדות התורניים באופקים, כשבחתונה משתתפים כל המי ומי של עולם התורה והישיבות. החתן, **ר' נחום ברגמן**, ממצוייני ישיבת פוניבז, נשא את **אמל גולדנפלד**, כשהסבא של החתן, הגרא"מ שאר שליט"א, משמש מסדר בקידושין. אולם קרויזר, שעלידי ישיבת פוניבז, צר היה מלהכיל את הקהל הרב והחתונה יצאה לעבר הרחבה הגדולה של האולם. תימורת ישרון הנעימה בנייתה. **עד כאן קטעים מהידיעה.**

גם אני למדתי משהו מהדתיים. מעכשיו, במקום "החבר החתיך שלי..." אוכל לומר "החבר המצויין שלי..." או "אחד ממצוייני הדיסקוטקים בתל-אביב יוצא עם..." או "ראש מעודן הלילה שליט"א. שימש מסדר הריקודים במסיבה" וכן הלאה. זה יכול לגנון את המדור, לא?

מסתובבת בעיר שמועה, שגורמת דפיקות לב לכל המעריצות השרופות של להקת תיסלם. מספרים שסולן הלהקה, **דני בסן**, עומד להתחתן. צר לי על כל אלה. צעירות שבורות ומדוכאות, הר מתאבלות על אובדן רווקותו של אלילן. אני לא יכולה להפריך את השמועה, כי פשוט יש לה בסיס. אבל, בכל זאת, יש עדיין גם מקום לתיקוה: החתונה אצל הזמר החתיך הזה היא עניין לטווח רחוק יותר.

דני בן ה-26 יוצא מזה שנה עם הגיית **ציגנר** בת ה-18, תלמידת תיכון המשר לימה כעת את בחינות הבגרות שלה. הוא הכיר את היפהפיה כאשר בא לאסוף את בסיס הלהקה, המכונה **צוף**, להק לטה. הגיית, שהיא קרובה של צוף, היתה שם. מאז היא עם הסולן המפורסם, השניים גרים לפעמים ביחד ולפעמים לחוד.

מה שחשוב הוא שיש ביניהם אהבה גדולה, ועל כך אפילו כל אכולות הקינאה יכולות להגיד, "תיסלם". השניים מעדיפים לשמור את אהבתם הרחק מכל המסיבות

רומי שניידר שמה קץ לחייה.

ניסו למשמש את האמת המרה

הקומה וכסוף-השיער אהב את הילד לא פחות מרומי. אך הוא היה בימאי ושחקן מתוסכל. שלא עשה חיל בעבודתו, ור הקאריירה שלו הלכה מדחי אל דחי. שניידר ניסתה לעזור לו ולשווא. לבסוף לא עמד בלחצים ולפני שלוש שנים שם קץ לחייו.

שניידר עמדה לפני בעיה עצומה — כיצד להסביר לדויד הצעיר את הסיבה למותו של אביו. היא נועצה באנשי מיק-צוע, אך הילד, שהיה מבוגר מכפי גילו, פתר למענה את הבעיה. היה זה הוא שניחם אותה בסופו של דבר על מות אביו.

הטרגדיה

הנוראה מכל

בערך באותה תקופה התגלעו חיר לוקי דיעות בנישואיה השניים, עם הצרפתי דניאל ביאסיני. שרה הפעוטה היתה בת שנה כשנפרדה רומי שניידר מביאסיני. ואם לא די בזה, היא החלה

היא היתה הקצפת שבעוגה האוסטרית. היהלום שבכתר, המתיקות בהתגלמותה. היא הרטיטה לבבות בדמותה של סיסי הקיסרית אליזבת. רעייתו של פראנץ יוזף, קיסר אוסטריה ומלך הונגריה. היא נכנסה לנעליה של סיסי המתוקה והגדירה מנית בקלות מדהימה. בדמותה של סיסי, שבעלה הקיסר בנה לה ארמון חלומות עם עצי דקל על הגג באי היווני קורפו. היא גילמה את דמות עצמה.

אך סיסי המתוקה והילדותית בגרה, והפכה אשה יפהפיה. את פרנץ יוזף החליף נסיך מסוג אחר, נסיך-חלומות של המאה העשרים — כוכב הקולנוע הצרפתי אלן

החלב

השבור

דלון. רומי שניידר הפכה לאשה בוגרת, שלא משה מצד אהובה. במשך כחמש שנים היא חיה ביחד עם דלון, וגרמה להרמת גבות כשהיתה שותפה למשולש מזור שכלל בנוסף לדלון גם את הבימאי לוקינו ויסר קונטי. שאינו ידוע בחיבתו לנשים דווקא. הקאריירה שלה פרוחה, ואטיאט הפכה לכתבת מס' 1 של צרפת.

אהבה נכזבת

ונישואין כושלים

רומי שניידר נמצאה מתה בדירתה בפאריס על-ידי ידיד, ששהה בבית במשך הלילה. לא היה זה ידיד אינטימי. מאז מות בנה, דויד בן ה-14, היא לא היתה מסוגלת לישון לבד. איתה בדירה התגוררה דרך קבע סוכנת-בית ואומנת של בתה בת הארבע, שרה. רומי שניידר לא הסתפקה בסוכנת, באומנת ובשרה. היא היתה זקוקה לגבר בסביבה. כדורי שינה לא תמיד הועילו לה, גם בעיות הבריאות המטרידות שלה לא הוסיפו לה מנוחה. ידידיה התנדבו לעזור לה לעבור את הלילות, ובכל פעם לן בביתה ידיד אחר.

הידיד שנכנס לחדרה כדי להעירה ל- ארוחת-הבוקר גילה אותה ללא רוח חיים. המיטרה והאמבולנס שהוועקו קבעו את מותה. ההתרשמות הראשונה היתה שרומי שניידר שמה קץ לחייה. היו לה כל הסיבות לכך.

הילדה המתוקה שהפכה לאשה חושנית ומצליחה היתה למודת אכזבות. יחסיה ארוכי השנים עם דלון הסתיימו באכזבה נוראית. כאשר דלון נשא לפתע לאשה צלמת אלמונית בשם נטאלי. רומי נישאה לבימאי הקולנוע הגרמני הארי מיין, אך הנישואין לא עלו יפה. בני הזוג התגרשו, אך שמרו על קשר חם ביניהם, בעיקר בזכות בנם, דויד.

טרגדיה

ראשונה

רומי שניידר אהבה את דויד אהבה עזה. למרות עיסוקיה המרובים, לא השאירה אותו מעולם לבד, אלא אם נאלצה לצאת לצילומים במקומות מרוחקים. גם אז דאגה להשאירו רק בבית סבתו, אמה השחקנית מגדה שניידר. הארי מיין גבה

האחרון

רומי שניידר בחברת ידידה האחרון, רולאן פאטן, רבים מידידה סברו כי אהבתה לפאטן יפה-התואר, שהזכיר בטיקצת את אלן דלון, תעזור לה להתגבר על אטונה.

סובלת מבעיות בריאות. כליותיה הטרירו אותה. בתחילה אובחנו אבנים בכליות, אך לאחר מכן הסתבר כי המתלה רצינית יותר. היא, עברה ניתוח ואחת מכליותיה הוצאה.

בתקופת החלמתה פקדה אותה הטרגדיה הגדולה מכולן. בנה האהוב, ששהה בבית סבתו מגדה, אהב לטפס על הגדר שסבבה את הבית. מטעמי ביטחון היתה הגדר עשויה מברזלים חדים. דויד ניסה לקפוץ מעל הגדר, כפי שעשה לא פעם בעבר, אך הפעם לא הצליח. אחד הברזלים ננעץ בגופו כשיפוד. הילד הובהל לבית-החולים כשבטנו מרוטשת ומת כעבור כמה שבועות.

רומי שניידר עם בתה היפהפיה שרה, שנולדה לה מנישואיה לדניאל ביאסיני. רומי אהבה את שרה, אך היתה קשורה לעצמה במותו ולא יכלה לסלוח לעצמה על שהשאירה אותו לבד. לודוי. היא האשימה את עצמה במותו ולא יכלה לסלוח לעצמה על שהשאירה אותו לבד.

עות ביסורים איומים. כל אותה עת ישבה לידו אמו ולא היה בידה להושיע.

כאשר מת דויד, מת משהו בתוכה של רומי שניידר. חרף העידוד הרב שקיבלה מידידיה ברחבי העולם, כולל דלון שמייר להתייצב לצידה בשעתה הקשה, היא לא הצליחה להתגבר על אסונה.

בנסיון נואש להמשיך את החיים היא הסכימה להשתתף בסרט המעבר בסן-טוסי. אחד מידידיה סיפר כי היה זה דויד שהציע לאמו להשתתף בסרט המספר על הצלתו של ילד יהודי מידי הנאצים.

קשר מיוחד

במינו

על בימת ההסרטה נהגו ברומי שניידר בכפפות משי. כולם ידעו כי בסרט זה תלויים חייה של השחקנית. העובדה

חיבוק אחרון

מעניקה רומי שניידר לבנה האהוב דויד, בצילום שצולם ימים ספורים לפני מותו הטראגי. שניידר היתה קשורה לבנה בטבותות אהבה בלתי רגילים וגידלה אותו בעצמה ללא מטפלות. הקשר ביניהם

התחזק אחרי התאבדותו של הבימאי הארי מיי, אביו של דויד, לפני כשלוש שנים. היה זה דויד שביקש מרומי שניידר לשחק בסדרטה האחרון, המעבר מסאן-סיסי, אשר בו גילמה דמות אשה העוזרת לילד להיחלץ מזרועות הנאצים.

היא גילחה אליו יחס של רוך וחיבה. את הסרט הקדישה רומי שניידר לבנה דויד ולאביו הארי מיי.

נידוי

מהכנסייה?

כשהסתיימו הצילומים שבה רומי שניידר, כוכבת של 60 סרטים, לביתה. התקפי הדיכאון שלה הלכו ותכפו. אם היו בין ידידיה כאלה שקיוו כי התגברה על האסון, הם התאכזבו. שניידר גילחה סיימנים כי אסונה הולך עימה בכל דקה ודקה. גם בתה הקטנה לא הצליחה לרומם ולו כמעט את רוחה של אמה.

ביום שבת נמצאה רומי שניידר ללא רוח חיים במיטתה. המיטרה טענה כי נפטרה מדום-לב. ידידיה של שניידר יודעים שהיא שמה קץ לחייה אחרי שבלעה מנה גדולה של כדורי שינה. מדוע הסתירה המיטרה

לאחר מות בנה איבדה רומי שניידר את הרצון לחיות

את עובדת התאבדותה של שניידר? מדוע מנסה אמה לטשטש עובדה זו בכל מחיר? הכנסייה הקתולית, שאליה השתייכה רומי שניידר מגנה ומוקיעה את המתאבדים. מגדה שניידר לא רצתה שבתה האומללה תנודה עם מותה מהכנסייה. בנוסף לכך, איש אינו אוהב להודות כי יקירו החליט לטרוף את נפשו בכפו. לפני כשבועיים זיעזעה את ישראל פרשת התאבדותו של תת-אלוף מתי ניב, על קבר בנו אייל. גם אז היו כאלה שניסו לטשטש את ההתאבדות. גם במיקרה של ניב, כמו במיקרה של שניידר, לא היה יכול האב לשאת את החיים אחרי מות בנו האהוב. בשני המיקרים הרגישו ההורים האומללים כי טעמם של החיים ניטל מהם. גם העובדה כי היו להם ילדים נוספים — לניב היתה מיכל בת 16 ולשניידר שרה בת הארבע — לא עזרה להם לצאת מהרגשת חוסר הטעם שבחיים ללא האהוב ביותר.

רומי שניידר התאבדה כנראה. אחד מידידיה אמר השבוע בפאריס, שדבר אחד ברור עמל לכל ספק — אם רומי שניידר לא התאבדה, הרי שמתה משיברון-לב.

רומי ודויד

רומי שניידר הירבתה להצטלם עם בנה דויד. לא היתה כמעט כתבה מצולמת על השחקנית המפורסמת שלא היתה בה תמונה של דויד. הילד נולד כארבעה חודשים אחרי נישואיה של רומי עם אביו, הארי מיי.

הגדר

שעליה נהג דויד להשתעשע בביתה של סבתו. הילד אהב לטפס על הגדר ולעבור מן החצר לרחוב. גדר זו הביאה עליו את מותו המזעזע.

כי בניזוגה לסרט היה ילד בן 12, כמעט בן גילו של בנה המת, גרמה לאנשי צוות ההסרטה להחסיר נשימה. אך רומי שניידר התגברה על כאבה ואף יצרה קשר מיוחד במינו עם הילד. בימאי הסרט, ז'אק רופינו, סיפר כי על בימת-הצילומים שררה דממת-קודש. איש לא העז לדבר בקול רם. כולם פנו אל שניידר בעדינות. אם חשש הבימאי לגורל סרטן ולא היה בטוח ששניידר תצליח להתמודד עם העובדה שבו זוגה הוא ילד בן 12, אם חשש כי לא תצליח להתרכז אחרי האסון הנורא שפקד אותה, הרי שהחששות נעלמו כלא היו ברגע שבו החלו הצילומים.

מגדה שניידר היתה בטוחה שרק העבודה תוכל לספק לבתה הכואבת עוגן הצלה: „אני מכירה את בתי. היא מוכרחה לעבוד“, אמרה האם.

יחס של

חיבה

רומי שניידר הופיעה לעבודה בדיוק רב, ומעולם לא נתנה למצבי-הרוח שלה להשתלט, או להביך מישהו, ובעיקר לא את רוג'ר, המגלם בסרט את הילד.

איך זכתה כפריסבא באליפות הליגה? זה לא היה רק פרי של כוחירצון, התמדה ועבודה קשה של כל הנוגעים בדבר. גם לא דווקא תוצאה של הימור מוצלח על השוער הצעיר, עופר נוסבסקי. היו סיבות אחרות לנצחונות המזהירים, שהשיגה הרי קבוצה, כמעט במשך כל העונה. מנהלי הקבוצה, שחקניה ומאמנה מבטיחים ברצינות גמורה, שהדבר שבאמת הכריע את הכף היה האמונה הגדולה בלב כולם. יש המאמינים באלוהים, יש המאמינים בניסים. בכפריסבא מאמינים בטקסים, פול-חניפים, סימנים, אותות ושאר אמונות טפלות.

מחלפות שימושן. אחרי הנצחון הקדישו הכפריסבאים ערב שלם להעלאת זיכרונות, לאזכרת האמונות הטפלות שליוו את הקבוצה בכל שבת, במשך כל העונה. הם ישבו וסיפרו איך לא ויתרו על שום פולחן, שיכול היה לעזור להם לנצח. הם האמינו, ועובדה — ניצחו. כי בכדורגל, כידוע, יותר מכל צריך מול.

המאמן דרור קשטן, למשל, שכנה בתואר "מאמן השנה", משוכנע עד היום שקבוצתו הצליחה שלא להפסיד במשך כ-15 מישר קשים, בזכות העובדה שלא התפר בכל אותה תקופה. אחרי התבוסה הראשונה, לבי"ר ירושלים, החליט שעליו לשנות

שוער נוסבסקי נישא עץ כתפיים לא קונים שחקני רכש

את הפולחן, ורץ למספרה. על רצפתה נותרה מיתמת צמה מגודלת, מחלפות שימשון שהכזיבו.

מנהלי הקבוצה, יעקב זילבר, לעומתו, אימץ לעצמו אמונה הרבה יותר מסורבלת. זילבר לא אבה להיפרד מהתלבושת החור-פיל, שלבש ביום הראשון שבו הביאה קבוצתו נצחון. היו אלה מיכנסיים שחורים ומעיל-רוח שחור. גם בשרב הגדול ביותר התאפק זילבר ולא הסיר שום בגד. בגדי החורף עזרו לו, ללא ספק, להביא את ההחלטה לעיר שלב שברון.

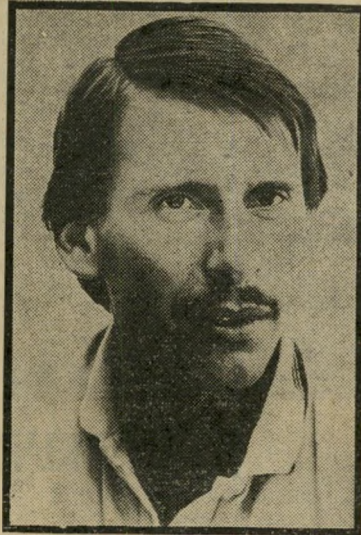
גדר-אבנים. מדי שבת נפגשה החבורה במלון תדמור בהרצליה. כיאה לקבוצה של הליגה הלאומית, אכלו השחקנים את ארוחת-הבוקר המיוחדת לכדורגלנים. הי טקס החשוב היה מתחיל לפני האימונים: קבוצות קטנות של שחקנים, בהרכב קבוע, היו פותחות בהליכה. לכל קבוצה היה מסלול קבוע — הן עזרו על הכביש עד לנקודה מסוימת, עברו את הכביש, חזרו והתיישבו על גדר-אבנים מול המלון. הכל בדיק של שעון שווייצרי.

סיפר זאב רוז, עסיין הקבוצה: "כל פעם הייתי מת מצחוק, אבל לא העזתי להפסיק. כולם עשו כך, ואני רציתי כמוהם שנצליח. יום אחד החלתי שאני לא בא. באותו יום הכריחה אותי אשתי לשבת על גדר-אבנים ליד ביתי. זה עבד — עובדה, באותה שבת לא הפסדנו".

השוער הארגנטיני של הפועל ירושלים טוען:

"אין עתיד לכדורגלנים!"

להיות מיקצועי ולא פוליטי. בכל העור למ מועדוני ספורט הם חברות פרטיות, הממנות את הקבוצה. אין שם הישגים

שוער זכוביצקי בלי הישגים רגשיים

ריגשיים או פוליטיים, רק מיקצועיים טהורים. בארגנטינה הייתה שחקן השוכ?

ארגנטינה בחדשות. גם בגלל מילחמת פולקנד וגם בגלל מישחקי גמר אליפות עולם בכדורגל, שיערכו החודש בספרד. המדינה הדרום אמריקאית תתמודד שנית על תואר אלופת העולם, שבו החזיקה ברבע השנים אחרונות.

מריו זכוביצקי (29), שוערה המצטיין של הפועל ירושלים, הוא הנציג הארגני טיני היחיד בכדורגל הישראלי. השוער, שי נחשב השנה ליקר ביותר בליגה הלאומית, עלה ארצה מארגנטינה לפני חמש שנים. הספיק לשחק בליגה הלאומית של ארגנטינה, נגד ולצד רוב שחקני הנבחרת הטובה בעולם.

בשבוע הבא יסע זכוביצקי לספרד, לבקר את חבריו משכבר הימים ולראות כדורגל ברמה אחרת. שאותה לא הצליח למצוא בארץ. לפני נסיעתו השיב מריו לשאלות העולט הזה.

איך תיאר את לעצמך את הדיבורגל ביראלי, לפני בואך?

ידעתי שהרמה לא גבוהה, אבל לא חשבי תי שהתנאים כלי-כך קשים. אני מתכוון למיגרשים הגרועים, אשר פוגעים ביכולת המישחק של השחקן וברצון של הצופים לראות מישחקים.

איך אפשר לשפר את המצב? קודם כל, צריך מיתקנים ומיגרשים כמו בחו"ל, רק כך יוכל הכדורגל להתקדם. היום הכדורגל בארץ בנסיגה. בכדורסל ובטניס יש מיתקנים מתאימים, והם יותר מתקדמים.

מה עוד יכול לשפר את רמת הכדורגל? הבעיה היא גם הניהול. ניהול חייב

לקבוצה היה מסלול נסיעה קבוע בכל שבת. אם הנהג היה סוטה מאיזו סיבה, היה עליו לחזור לנקודת-המוצא ולהתחיל מחדש.

לא רק פולחנים קולקטיביים היו לשחקני הקבוצה. לכל אחד מהם היה המרשם הפרטי להצלחה, רובם סירבו לחשוף אמר נות קטנות אלה, כמעט אינטימיות, אפילו לפני חבריהם.

מי שלא התבייש כלל היה ישראל פוגל, שלעיני כולם נהג לשלשל לתוך גרביו שירשום.

אליפות בחוספת ניבולייפה

כפריסבא זכתה השנה באליפות הליגה בכדורגל בדיבד עם מכול של ניבולייפה של שדרי-הספורט רחב המימדים, רפי גינת. גינת שידר את מישחק האחרון של הפועל כפריסבא מול שימשון תל-אביב, מישחק שבו הוכרעה אליפותה של הקבוצה על חודיה של נקודה. גינת לא חסך מפיו גסויות והתבטאויות לא מכובדות על מישחקקה הרדוד של הקבוצה. המישחק היה אומנם גרוע, אך אי-אפשר היה לבטל את הקבוצה בהבל פה בגלל מישחק אחד. במשך 30 מיפגשי איכות מצוינים הוכיחה כי היא ראוייה לתואר, ולו רק בגלל המירוץ הצמוד והאכזרי עם מכבי נתניה של עודד מכנס.

גם כפריסבא וגם שימשון תל-אביב היו זקוקות באותה שבת לנקודה אחת בלבד כדי להשיג את מטרותן. את אותה הנקודה יכלו שתי הקבוצות להשיג גם עם תיקור אפס, כלומר בלא לעשות דבר על המיגרש. מלבד להעביר איכשהו את 90 הדקות הגורליות.

כפריסבא לא המציאה את השיטה, גם קבוצות מפוארות ממנה נקטו בשיטה דומה, כשלא רצו לסכן מאמצים של עונה שלמה בגלל נקודה אחת. גם המאמן הגדול דויד שווייצר הצדיק את התנהגותה של כפריסבא: "כדי להשיג מטרה מסוימת, כדאי לוותר למענה על היופי".

פישול. גרי אברמוביץ, מוכיל אגודת הפועל כפריסבא, החליט להשיב לשדרן השחצן כנמולו: "מטב ספורט, שעושה עובדה בתירגילה במשך כל השנה, פישל

שם הייתי צעיר מתחיל ולא קיבלתי הרבה, אך יחסית למה שמקבל פה מתי חיל, קיבלתי הרבה מאוד. כיום אני מודה שאני מקבל כמו אחד הטובים בארץ, אך בכל זאת לא משתלם לשחק כדורגל בארץ. בעוד 5-6 שנים, כשאצטרך לפרוש, לא יהיה לי עתיד מבוסס, כמו לכדורגלנים בחו"ל. רוב הכדורגלנים בארץ ממורמרים, שביובזו את כל החיים היפים בכדורגל, וכשה נגמר, מתברר להם שלא הצליחו להתבסס.

מה לדעתך, השוער הטוב בארץ?

שניים: יוסי מיורחי מבית"ר ירושלים ואריה חביב מיהוד. אני לא מתחרה בהם, אני מתחרה בהישגים של עצמי, על-ידי צבירת נסיון ושיפור עצמי.

האם יש סיכוי שתחזור לשחק בארגנטינה?

לא כל-כך קל לחזור לשם ולשחק. יש שם תחרות גדולה, ואני יודע על הרבה שחקנים מובטלים. לבוא מארגנטינה לכאן זה הרבה יותר קל, אם תהיה לי הצעה מעניינת, אחזור, אבל הסיכוי קטן.

מי לדעתך תזכה באליפות עולם?

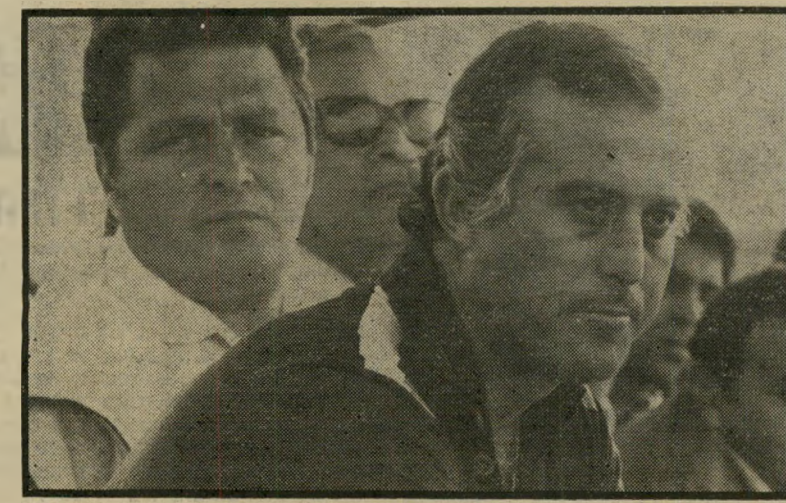
ארגנטינה. יש לה נבחרת חזקה, התי קפית, אם ילך הכל כשורה, אני צופה שהיא תיקח את הגביע העולמי.

איפה תשחק בשנה הבאה? עוד לא יודע.

איזה סיגנון מישחק שר קבוצה ישראלית אהוב עליך? סיגנון המישחק של מכבי נתניה.

ספורטאי השנה, עודד מכנס. ההתאחדות נדהמה מן הדרישות האסטרונומיות של מכנס, שאותו מחקה כל ספורטאי המכבד את עצמו.

ענף הכדורגל אינו ריווחי, מלבד מיפעל הטוטו, אך הוצאתיו הן עצומות. מניין נוהר כל הכסף?

מאמן קשטן ומנהל זילבר טכטים, פולחנים ואותות

לא פחטנים. קבוצה המקפידה על צניעות בשכרם של שחקניה, היא הפועל כפריסבא. למזלם של המנהלים, כוכביה אינם שחקני-חווה או שחקנים קנויים. רובם ספורטאים "תוצרת-בית", שהאגודה גידלה במשך השנים, "וזה אומר שבאופי שלהם הם לא סחטנים", כפי שאמר גרי אברמוביץ, מוכ"ל הפועל כפריסבא. השחי קנים מכירים את מיגבלות האגודה, ולא גורמים לה הוצאות-יעק, כפי שעשה הכדורגלן מס' 1 בעולם, הארגנטיני דייגו מאראדונה, שאגודתו פשטה השנה את הרגל.

בתוכנית כלבוטק, התנהגות מעין זו אינה מוסיפה לכבודו.

בלי לפעוט את העור

מזה שנים מכונה הכדורגל הישראלי "חצי מיקצועני". לאט-לאט ובאין רואה הוא לובש צורה מיקצוענית מושלמת, אם לשפוט לפי הסכומים המפוצצים הנקשרים בשמם של הכדורגלנים והמאמנים הישראליים.

ההתאחדות לכדורגל הורתה לפני שבוע לכמה קבוצות להפסיק את המשאומתן עם

דן ארבר - המוביל הלאומי.

נכון, אל על היא המוביל
הלאומי, אולם כאשר אתה
באוויר - ודן ארבר מטיס
אותך ביד אמונה ובוטחת
ליעדך - עבורך הוא אל על.
הוא האישי שנסיונו עתיר
השנים, ויכולתו וכשרו
המקצועי המוכח - מעניקים
לך טיסה נוחה, נעימה
ובטוחה.

ובדיוק בזמן. כן, לדיוק
המבצעי של דן ארבר
וחבריו יצא שם בכל
העולם. בדיוק. בטיסתך
הבאה עם אל על אתה יכול
לטוס בשקט.

אתה תשמע את קולו
השקט והבוטח של דן
ארבר. אתה תטוס עם אדם
הרואה ביעד שלך את היעוד
שלו.

אל על
היעד שלך - היעוד שלנו.

העו

רומי

שניידר:

ההתאבדות

שטונשטשה